UN CURS ÎN MIRACOLE „A COURSE ÎN MIRACLES” de Kenneth Wapnick

Cuprins: CUM A APĂRUT – CE ESTE – CE SPUNE

I: CUM A APĂRUT

Îi CE ESTE

III: CE SPUNE

EXERCIŢII ZILNICE PENTRU STUDENŢI – INTRODUCERE

LECŢIA 1

„Tot ce văd în această cameră (pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc) nu înseamnă nimic”.

LECŢIA 2

„Eu am dat fiecărui lucru pe care îl văd în această cameră (pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc) tot înţelesul pe care îl are pentru mine”.

LECŢIA 3

„Nu înţeleg nimic din ce văd în această cameră (pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc)”.

LECŢIA 4

„Aceste gânduri nu înseamnă nimic.

LECŢIA 5

„Nu sunt niciodată indispus din motivul presupus de mine”.

LECŢIA 6

„Sunt indispus pentru că văd ceva ce nu există”.

LECŢIA 7

„Văd numai trecutul”.

LECŢIA 8

„Mintea mea este preocupată de gânduri trecute”.

LECŢIA 9

„Nu văd nimic aşa cum este acum”.

LECŢIA 10

„Gândurile mele nu înseamnă nimic”.

LECŢIA 11

„Gândurile mele lipsite de înţeles îmi arată o lume lipsită de înţeles”.

LECŢIA 12

„Sunt indispus pentru că văd o lume lipsită de înţeles”.

LECŢIA 13”.

„O lume lipsită de înţeles stârneşte teamă”.

LECŢIA 14

„Dumnezeu nu a creat o lume lipsită de înţeles”.

LECŢIA 15

„Gândurile mele sunt imagini pe care eu le-am plăsmuit”.

LECŢIA 16

„Nu am niciun gând neutru”.

LECŢIA 17

„Nu văd lucruri neutre”.

LECŢIA 18

„Nu resimt de unul singur efectele vederii mele”.

LECŢIA 19

„Nu resimt de unul singur efectele gândurilor mele”.

LECŢIA 20

„Sunt hotărât să văd”.

LECŢIA 21

„Sunt hotărât să văd lucrurile altfel”.

LECŢIA 22

„Ceea ce văd este o formă de răzbunare”.

LECŢIA 23

„Mă pot desprinde de lumea pe care o văd, renunţând la gândurile de atac”.

LECŢIA 24

„Nu îmi percep propriile interese”.

LECŢIA 25

„Nu cunosc menirea nici unui lucru”.

LECŢIA 26

„Gândurile mele de atac îmi atacă invulnerabilitatea”.

LECŢIA 27

„Mai presus de toate, vreau să văd”.

LECŢIA 28

„Mai presus de toate, vreau să văd altfel lucrurile”.

LECŢIA 29

„Dumnezeu este în tot ce văd”.

LECŢIA 30

„Dumnezeu este în tot ce văd, deoarece Dumnezeu este în mintea mea”.

LECŢIA 31

„Nu sunt victima lumii pe care o văd”.

LECŢIA 32

„Eu am inventat lumea pe care o văd”.

LECŢIA 33

„Există un alt mod de a privi lumea”.

LECŢIA 34

„Aş putea vedea pace în loc de ce văd”.

LECŢIA 35

„Mintea mea este parte din Mintea lui Dumnezeu. Sunt foarte sfânt”.

LECŢIA 36

„Sfinţenia mea învăluie tot ce văd”.

LECŢIA 37

„Sfinţenia mea binecuvântează lumea”.

LECŢIA 38

„Nimic nu este cu neputinţă pentru sfinţenia mea”.

LECŢIA 39

„Sfinţenia mea îmi este mântuirea”.

LECŢIA 40

„Sunt binecuvântat ca Fiu al lui Dumnezeu”.

LECŢIA 41

„Dumnezeu merge cu mine oriunde mă duc”.

LECŢIA 42

„Dumnezeu îmi este tăria. Viziunea este darul Său”.

LECŢIA 43

„Dumnezeu îmi este Sursa. Nu pot vedea lipsit de El”.

LECŢIA 44

„Dumnezeu este Lumina în care văd”.

LECŢIA 45

„Dumnezeu este Mintea cu care gândesc”.

LECŢIA 46

„Dumnezeu este iubirea în care iert”.

LECŢIA 47

„Dumnezeu este Tăria în care mă încred".

LECŢIA 48

„Nu este nimic de care să te temi".

LECŢIA 49

„Vocea lui Dumnezeu îmi vorbeşte în fiecare clipă a zilei".

LECŢIA 50

„Sunt susţinut de Iubirea lui Dumnezeu".

LECŢIA 51 Recapitularea de astăzi parcurge următoarele idei: L 15 **LECŢIA 52** Recapitularea de astăzi parcurge aceste idei: L 6 – 10 **LECŢIA 53** Astăzi vom recapitula următoarele: L 11 – 15 **LECŢIA 54** Acestea sunt ideile de revăzut pentru astăzi: L 16 – 20 **LECŢIA 55** Recapitularea de astăzi include următoarele: L 2125 **LECŢIA 56** Recapitularea noastră include următoarele: L 26 – 30 **LECŢIA 57** Să recapitulăm aceste idei: L 3135 **LECŢIA 58** Astăzi recapitulăm următoarele idei: L 36 – 40 **LECŢIA 59** Astăzi avem de recapitulat următoarele idei: L 4145 **LECŢIA 60** Iată ideile pentru recapitularea de astăzi: L 45 – 50 **LECŢIA 61**

„Eu sunt lumina lumii".

LECŢIA 62

„Iertarea îmi este funcţia ca lumină a lumii".

LECŢIA 63

„Lumina lumii aduce pace fiecărei minţi prin iertarea mea".

LECŢIA 64

„Fie să nu-mi uit funcţia".

LECŢIA 65

„Singura mea funcţie este cea hărăzită mie de Dumnezeu".

LECŢIA 66

„Fericirea mea şi funcţia mea sunt una".

LECŢIA 67

„Iubirea m-a creat ca pe Sine însăşi".

LECŢIA 68

„Iubirea nu reproşează nimic".

LECŢIA 69

„Reproşurile mele ascund lumina lumii din mine”.

LECŢIA 70

„Mântuirea mea vine de la mine”.

LECŢIA 71

„Numai planul de mântuire al lui Dumnezeu va izbuti”.

LECŢIA 72

„Reproşurile mele sunt un atac la adresa planului de mântuire al lui Dumnezeu”.

LECŢIA 73

„Voiesc să fie lumină”.

LECŢIA 74

„Nu există nicio voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu”.

LECŢIA 75

„A venit lumina”.

LECŢIA 76

„Nu sunt sub nicio lege, cu excepţia legilor lui Dumnezeu”.

LECŢIA 77

„Sunt îndreptăţit la miracole”.

LECŢIA 78

„Fie ca miracolele să înlocuiască toate reproşurile”.

Lecţia 79

„Fie să recunosc problema, ca să poată fi rezolvată”.

LECŢIA 80

„Fie să recunosc faptul că problemele mi-au fost rezolvate”.

LECŢIA 81 Ideile noastre de recapitulat pentru astăzi sunt: L 61, 62 **LECŢIA 82** Astăzi vom recapitula aceste idei: L 63, 64 **LECŢIA 83** Să recapitulăm astăzi aceste idei: L 65, 66 **LECŢIA 84** Iată ideile pentru recapitularea de astăzi: L 67, 68 **LECŢIA 85** Recapitularea de astăzi va parcurge următoarele idei: L 69, 70 **LECŢIA 86** Iată ideile de recapitulat pentru astăzi: L 71, 72 **LECŢIA 87** Recapitularea noastră de astăzi va parcurge aceste idei: L 73, 74 **LECŢIA 88** Astăzi vom recapitula următoarele idei: L 75, 76 **LECŢIA 89** Iată ideile pentru

recapitularea de astăzi: L 77, 78 **LECŢIA 90** Pentru această recapitulare, vom folosi următoarele idei: L 79, 80 **LECŢIA 91**

„Miracolele se văd în lumină”.

LECŢIA 92

„Miracolele se văd în lumină, iar lumina şi tăria sunt una”.

LECŢIA 93

„Lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în mine”.

LECŢIA 94

„Eu sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu”.

LECŢIA 95

„Sunt Unicul Sine, unit cu Creatorul meu”.

LECŢIA 96

„Mântuirea vine de la Unicul meu Sine”.

LECŢIA 97

„Eu sunt spirit”.

LECŢIA 98

„Voiesc să-mi accept rolul în planul de mântuire al lui Dumnezeu”.

LECŢIA 99

„Mântuirea este unica mea funcţie aici”.

LECŢIA 100

„Rolul meu este esenţial în planul de mântuire al lui Dumnezeu”.

LECŢIA 101

„Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârşită”.

LECŢIA 102

„Împărtăşesc Voia lui Dumnezeu pentru mine: desăvârşita mea fericire”.

LECŢIA 103

„Dumnezeu fiind Iubire, este de asemenea şi fericire”.

LECŢIA 104

„Caut doar ceea ce-mi aparţine cu adevărat”.

Lecţia 105

„Ale mele sunt pacea şi bucuria lui Dumnezeu”.

LECŢIA 106

„Fie ca eu să tac şi să ascult adevărul”.

LECŢIA 107

„Adevărul va corecta toate greşelile din mintea mea”.

LECŢIA 108

„În adevăr, a dărui şi a dobândi sunt una”.

LECŢIA 109

„Mă odihnesc în Dumnezeu”.

LECŢIA 110

„Sunt aşa cum Dumnezeu m-a creat”.

LECŢIA 111 De recapitulat dimineaţa şi seara: **LECŢIA 112** De recapitulat dimineaţa şi seara: **LECŢIA 113** De recapitulat dimineaţa şi seara: **Lecţia 114** De recapitulat dimineaţa şi seara: **LECŢIA 115** De recapitulat dimineaţa şi seara: **LECŢIA 116** De recapitulat dimineaţa şi seara: **LECŢIA 117** De recapitulat dimineaţa şi seara: **LECŢIA 118** De recapitulat dimineaţa şi seara: **LECŢIA 119** De recapitulat dimineaţa şi seara: **LECŢIA 120** De recapitulat dimineaţa şi seara: **LECŢIA 121**

„Iertarea este cheia fericirii”.

LECŢIA 122

„Iertarea oferă tot ce vreau”.

LECŢIA 123

„Mulţumesc Tatălui meu pentru darurile Sale către mine”.

LECŢIA 124

„Fie să-mi aduc aminte că sunt una cu Dumnezeu”.

LECŢIA 125

„Astăzi primesc în tihnă Cuvântul lui Dumnezeu”.

Volumul IV LECŢIA 126

„Tot ce dăruiesc îmi este dăruit mie însumi”.

LECŢIA 127

„Nu există altă iubire decât cea a lui Dumnezeu”.

LECŢIA 128

„Lumea pe care o văd, nu deţine niciun lucru pe care să-l vreau”.

LECŢIA 129

„Dincolo de această lume se află o lume pe care o

vreau”.

LECŢIA 130

„Este imposibil să vezi două lumi”.

LECŢIA 131

„Oricine caută să ajungă la adevăr nu poate să nu reuşească”.

LECŢIA 132

„Dezleg lumea de tot ceea ce am crezut despre ea”.

LECŢIA 133

„Nu voi preţui ceea ce este lipsit de valoare”.

LECŢIA 134

„Fie să percep iertarea aşa cum este ea”.

LECŢIA 135

„Dacă mă apăr, sunt atacat”.

LECŢIA 136

„Boala este o strategie defensivă împotriva adevărului”.

LECŢIA 137

„Atunci când sunt vindecat, nu sunt singurul care se vindecă”.

LECŢIA 138

„Cerul este alternativa pentru care trebuie să mă decid”.

LECŢIA 139 „Voi accepta Ispăşirea pentru mine însumi”.

LECŢIA 140 Numai mântuirea se poate spune că este leac.

LECŢIA 141

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

LECŢIA 142

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

LECŢIA 143

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

LECŢIA 144

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu

Dumnezeu”.

LECŢIA 145

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

LECŢIA 146

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

LECŢIA 147

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

LECŢIA 148

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

LECŢIA 149

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

LECŢIA 150

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

GLOSAR-INDEX pentru UN CURS ÎN MIRACOLE CUM A APĂRUT – CE ESTE – CE SPUNE I: CUM A APĂRUT UN CURS ÎN MIRACOLE a început cu decizia spontană a doi oameni de a se uni pentru realizarea unui ţel comun. Nu are importanţă cine sunt ei, important este doar faptul că cele ce urmează demonstrează că toate lucrurile sunt posibile împreună cu Dumnezeu. Cei doi erau orice altceva, numai credincioşi nu. Relaţiile dintre ei erau dificile şi de multe ori chiar încordate, fiind preocupaţi de acceptarea lor personală şi profesională, precum şi de statutul lor personal şi profesional. În general, ei investiseră considerabil în valori lumeşti. Vieţile lor erau departe de a fi în acord cu ceea ce susţine CURSUL. Iată cum se descrie pe sine cea care a receptat materialul:

„Psiholog, pedagog, conservatoare în teorie şi ateistă în problema credinţei, aveam o poziţie prestigioasă şi înalt academică.

Şi atunci s-a întâmplat ceva ce a declanşat un lanţ de

evenimente la care nu m-aş fi aşteptat niciodată... Conducătorul departamentului meu... a anunţat pe neaşteptate că s-a săturat de accesele de furie şi agresivitate reflectate în atitudinile noastre şi a concluzionat că

„Trebuie să existe o altă cale”. Ca la un semn, am fost de acord să-l ajut să o găsească. Se pare că acest curs este cealaltă cale”.

Deşi intenţia lor era serioasă, au întâmpinat mari dificultăţi în pornirea aventurii lor comune. Dar ei îi dăduseră Sfântului Spirit acel „pic de bunăvoinţă” care, aşa cum va evidenţia CURSUL însuşi iar şi iar, este suficient pentru a-l da Lui posibilitatea să folosească orice situaţie pentru scopurile Sale şi să-l confere puterea Sa.

Să continuăm relatarea la persoana întâi:

„Scrisul în sine a fost precedat de trei luni uimitoare, timp în care prietenul meu mi-a sugerat să-mi notez visele şi descrierile, foarte simbolice, ale imaginilor ciudate care îmi apăreau. Deşi de la o vreme devenisem mai obişnuită cu neprevăzutul, am fost totuşi foarte surprinsă când am scris: „Acesta este un curs în miracole...”

Aşa mi s-a prezentat Vocea. Ea nu scotea niciun sunet, dar părea să-mi dea un fel de dictare interioară rapidă, pe care am consemnat-o într-un carnet de stenografie. Scrisul nu a fost niciodată automat. Putea fi întrerupt oricând şi reluat mai târziu. Mă făcea să mă simt foarte stânjenită, dar niciodată nu mi-a dat prin gând, în mod serios, să mă opresc. Părea să fie o funcţie specială pe care am consimţit, cumva, undeva, să o îndeplinesc. Reprezenta o adevărată aventură de colaborare între prietenul meu şi mine, şi o bună parte din semnificaţia sa, sunt sigură, constă în acest lucru.

Notam ceea ce „spunea” Vocea, îi citeam lui a doua zi, iar el scria la maşină după dictarea mea. Mă gândesc că avea şi el sarcina lui specială. Fără încurajarea şi sprijinul lui nu aş fi fost niciodată în stare să mi-o îndeplinesc pe a mea. Întregul proces a durat în jur de şase ani. Mai întâi a venit TEXTUL, apoi EXERCIŢIILE ZILNICE PENTRU

STUDENŢI şi, în final, MANUALUL PENTRU ÎNVĂŢĂTORI. Au fost făcute numai câteva modificări minore. Titlurile capitolelor şi subtitlurile au fost inserate în TEXT, şi au fost omise unele din referinţele personale care au apărut la început. Altfel, materialul a rămas substanţial neschimbat”.

Numele colaboratorilor la punerea pe hârtie a CURSULUI nu apar în carte, deoarece CURSUL nu poate fi şi nu trebuie să fie revendicat de cineva. El nu este hărăzit să devină baza a încă unui cult. Singurul său scop este de a arăta o cale pe care unii oameni vor putea să-şi găsească propriul lor învăţător Lăuntric.

Îi CE ESTE Aşa cum implică titlul, CURSUL este alcătuit, de la început până la sfârşit, drept un mijloc didactic. El constă din trei cărţi: un TEXT de 622 de pagini, EXERCIŢIILE ZILNICE PENTRU STUDENŢI de 478 pagini şi un MANUAL PENTRU ÎNVĂŢĂTORI, de 88 de pagini.

Ordinea în care un student ar trebui să folosească aceste cărţi şi felul în care le studiază depind de nevoile şi preferinţele lui particulare.

Planul de învăţare pe care îl propune CURSUL este conceput cu grijă şi explicat, pas cu pas, atât la nivel teoretic cât şi practic. El pune accentul mai mult pe aplicarea practică decât pe teorie, mai mult pe experienţă decât pe teologie, afirmând anume că „o teologie universală este imposibilă, dar o experienţă, o trăire universală este nu numai posibilă, ci şi necesară” (Manual, pag. 73).

Deşi creştinesc în formulare, CURSUL operează cu teme spirituale universale, subliniind faptul că nu este decât o versiune a planului didactic universal. Mai există multe altele, acesta fiind diferit de celelalte numai ca formă. Ele toate duc, în final, la Dumnezeu.

TEXTUL este în mare parte teoretic şi dezvoltă conceptele pe care se bazează sistemul de gândire al CURSULUI. Ideile sale conţin fundamentul pentru lecţiile din setul de EXERCIŢII PENTRU STUDENŢI. Fără aplicarea practică pe care o asigură acestea, TEXTUL ar

rămâne numai o înşiruire de abstracţiuni care cu greu ar putea fi de ajuns pentru a determina inversarea gândirii spre care ţinteşte CURSUL.

Setul de exerciţii include 365 de lecţii, una pentru fiecare zi a anului. Totuşi, nu este nevoie ca lecţiile să fie făcute în acest ritm, unii dorind să rămână mai mult de o zi la o lecţie de interes particular. Instrucţiunile insistă doar să nu se încerce mai mult de o lecţie pe zi. Natura practică a acestei cărţi este subliniată în introducerea la lecţiile sale, care recomandă mai degrabă experienţa prin aplicare decât o prealabilă angajare într-un ţel spiritual:

„Unele dintre ideile prezentate în acest volum ţi se vor părea greu de crezut, iar altele îţi vor părea de-a dreptul alarmante. Nu contează. Tot ce ţi se cere este să aplici ideile după cum eşti îndrumat. Nu ţi se cere să le judeci într-un fel sau altul, ci numai să le foloseşti. Tocmai folosirea lor le va face să capete sens pentru tine şi îţi va arăta că sunt adevărate.

Reţine doar atât: nu e nevoie să dai crezare ideilor, nu e nevoie să le accepţi, nu e nevoie nici măcar să saluţi apariţia lor. Pe unele dintre ele s-ar putea să le respingi energic. Nimic din toate acestea nu va conta, nici nu le va diminua eficacitatea. Nu-ţi îngădui însă să faci vreo excepţie când aplici ideile din EXERCIŢII şi, oricare ţi-ar fi reacţiile faţă de acestea, foloseşte-le. Nu ţi se cere nimic mai mult”.

(EXERCIŢII, pag. 2) În sfârşit, MANUALUL PENTRU ÎNVĂŢĂTORI, care este scris sub formă de întrebare – răspuns, asigură răspunsul la câteva din posibilele întrebări pe care le-ar putea pune un student. De asemenea, include o clarificare a unui număr de termeni folosiţi în CURS, pe care le explică în cadrul teoretic al TEXTULUI.

CURSUL nu are pretenţia finalizării, şi nici EXERCIŢIILE nu sunt menite a aduce desăvârşirea procesului de învăţare a studentului.

În final, cititorul este lăsat în mâinile propriului învăţător Lăuntric, care va direcţiona toată învăţătura

viitoare aşa cum consideră El că este mai bine. Pe când CURSUL are un orizont cuprinzător, adevărul nu poate fi limitat la nicio formă finită, aşa cum se recunoaşte foarte clar în afirmaţia care încheie VOLUMUL CU EXERCIŢII:

„Acest CURS este un început, nu un sfârşit... Nu se mai adaugă nicio lecţie specifică, deoarece nu mai este nevoie de ele. De aici înainte, ascultă numai de Vocea care vorbeşte pentru Dumnezeu...

Ea îţi va direcţiona eforturile, spunându-ţi exact ce ai de făcut, cum să-ţi îndrepţi mintea şi când să vii la El în liniştea tăcerii, cerându-l îndrumarea sigură şi Cuvântul Său cert”. (EXERCIŢII, pag. 477) **III: CE SPUNE**

„Nimic real nu poate fi ameninţat.
Nimic ireal nu există.
Într-aceasta stă pacea lui Dumnezeu”.

Aşa începe un CURS ÎN MIRACOLE. El face o distincţie fundamentală între real şi ireal; între cunoaştere şi percepţie.

Cunoaşterea este adevăr, sub o singură lege, LEGEA IUBIRII, sau Dumnezeu. Adevărul este inalterabil, etern şi neambiguu. Poate să nu fie recunoscut, dar nu poate fi schimbat. Se aplică la tot ce a creat Dumnezeu, şi numai ceea ce El a creat este real. Este dincolo de învăţare, pentru că e dincolo de timp şi evoluţie. Nu are opus; nici început şi nici sfârşit. Pur şi simplu, ESTE.

Lumea percepţiei, pe de altă parte, este lumea timpului, a schimbărilor, a începuturilor şi sfârşiturilor. Este bazată pe interpretare, nu pe fapte. Este lumea naşterii şi a morţii, fondată pe credinţa în penurie, pierdere, separare şi moarte. Este mai degrabă învăţată decât dată, selectivă în accentele sale perceptuale, instabilă în funcţionare şi inexactă în interpretările ei.

Din cunoaştere şi respectiv percepţie apar două sisteme de gândire distincte care sunt opuse în toate privinţele: în domeniul cunoaşterii, nu există niciun gând separat de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu şi Creaţia Sa împărtăşesc o singură Voie. Lumea percepţiei este făcută din credinţa în voinţe opuse şi separate, în conflict

perpetuu între ele şi cu Dumnezeu. Ceea ce percepţia vede şi aude pare să fie real, pentru că accesul în conştiinţă este permis numai celor ce se conformează dorinţelor celui ce percepe.

Aceasta conduce la o lume a iluziilor, o lume care are nevoie de continuă apărare tocmai pentru că ea nu este reală.

Odată ce un individ este prins în lumea percepţiei, el este prins într-un vis. Nu poate scăpa din ea fără ajutor, pentru că tot ceea ce simţurile sale îi arată nu constituie decât mărturii ale realităţii visului. Dumnezeu a oferit Răspunsul, este singura Cale de ieşire, adevăratul Ajutor. Tocmai aceasta este funcţia Vocii Sale, a Sfântului Său Spirit, aceea de a media între două lumi. El o poate face pentru că, pe de o parte, El cunoaşte adevărul, iar, pe de alta, El ne recunoaşte iluziile, fără a crede însă în ele. Tocmai aceasta este ţelul Sfântul Spirit, de a ne ajuta să scăpăm de lumea viselor, învăţându-ne cum să ne inversăm gândirea şi cum să ne dezvăţăm de greşelile noastre. Iertarea este marele ajutor de care se foloseşte Sfântul Spirit pentru a ne învăţa cum să realizăm această inversare a gândurilor. Totuşi, CURSUL are propria sa definiţie despre ceea ce este într-adevăr iertarea, aşa cum şi lumea o defineşte în felul său.

Lumea pe care o vedem nu face decât să reflecte propriul nostru cadru de referinţă interior: ideile, dorinţele şi emoţiile dominante din minţile noastre. „Proiecţia face percepţia”. Mai întâi privim în interior, hotărâm ce fel de lume vrem să vedem, iar apoi proiectăm acea lume în afară, făcând din ea adevărul aşa cum noi îl vedem.

Noi o facem adevărată prin interpretările noastre care stabilesc ceea ce vedem. Dacă folosim percepţia pentru a ne justifica propriile greşeli – mânia, impulsurile de a ataca, lipsa de iubire, sub orice formă ar apare – vom vedea o lume a răului, a distrugerii, a maliţiei, invidiei şi disperării. Toate acestea trebuie să învăţăm a le ierta; nu fiindcă noi suntem „buni” şi „caritabili”, ci pentru că ceea ce vedem nu este adevărat. Noi am distorsionat lumea prin

propriile noastre apărări contorsionate şi de aceea vedem ce nu există de fapt. Pe măsură ce învăţăm să ne recunoaştem erorile perceptuale, învăţăm, de asemenea, să le trecem cu vederea sau să le „iertăm”. În acelaşi timp, ne iertăm pe noi înşine, privind dincolo de conceptele noastre distorsionate despre sine, către Sinele pe care l-a creat Dumnezeu în noi, ca fiind noi înşine.

Păcatul este definit ca „lipsă de iubire”. De vreme ce iubirea este tot ce există, păcatul, aşa cum este văzut de Sfântul Spirit, este mai degrabă o greşeală care trebuie corectată, decât un rău care trebuie pedepsit. Sentimentul nostru de nepotrivire, slăbiciune şi neîmplinire provine din puternica investiţie în „principiul penuriei”.

care guvernează întreaga lume a iluziilor. Din aceste punct de vedere, fiecare individ caută în alţii ceea ce simte că lipseşte în el însuşi. El „iubeşte” pe altul pentru a căpăta ceva de la el. Aceasta este de fapt ceea ce trece iubire în lumea viselor. Nu poate exista o greşeală mai mare decât aceasta, pentru că iubirea este incapabilă să ceară ceva.

Numai minţile se pot împreună realmente, iar „ce a împreunat Dumnezeu, omul nu poate despărţi”. Oricum, adevărata unire este posibilă numai la nivelul Minţii Christice şi nu a fost, de fapt, pierdută niciodată. „Micul eu” caută să se mărească prin confirmare externă, posesii externe, cât şi prin „iubire” externă. Sinele creat de Dumnezeu nu are nevoie de nimic. Este de-a pururea împlinit, ocrotit, iubit şi iubitor, căutând mai degrabă să împărtăşească decât să dobândească; mai degrabă să extindă decât să proiecteze. Nu are nevoi şi doreşte să se împreuneze cu ceilalţi, îndemnat de mutuala lor conştienţă a abundenţei.

Relaţiile speciale ale lumii sunt distructive, egoiste şi copilăresc de egocentrice. Cu toate acestea, dacă sunt predate Sfântului Spirit, aceste relaţii pot deveni cele mai sfinte lucruri de pe pământ, miracolele care arată calea întoarcerii în Cer. Lumea îşi foloseşte relaţiile speciale ca pe o armă finală în sprijinul excluderii şi ca o demonstraţie

a separării. Sfântul Spirit le transformă în lecţii perfecte de iertare şi de trezire din vis. Fiecare relaţie specială este o ocazie de a lăsa percepţiile să fie vindecate şi erorile corectate.

Fiecare constituie o nouă şansă de a se ierta pe sine însuşi, iertându-i pe ceilalţi. Şi fiecare devine o nouă invitaţie adresată Sfântul Spirit şi aducerii aminte de Dumnezeu.

Percepţia este o funcţie a corpului şi, de aceea, reprezintă o limită impusă conştienţei. Percepţia vede prin ochii corpului şi aude prin urechile corpului. Ea evocă reacţiile limitate de care dă dovadă corpul. Corpul apare ca fiind, în mare măsură, automotivat şi independent, totuşi el răspunde, de fapt, numai la intenţiile minţii.

Dacă mintea vrea să-l folosească pentru atac, într-o formă sau alta, corpul devine prada bolii, a îmbătrânirii şi decăderii. Dacă, în schimb, mintea îi acceptă rostul conferit de Sfântul Spirit, corpul devine o cale utilă de comunicare cu ceilalţi, invulnerabil atâta timp cât este nevoie de el, urmând a fi lăsat la o parte cu blândeţe, atunci când folosirea lui a luat sfârşit. El însuşi este neutru, aşa cum este totul în lumea percepţiei. Dacă este folosit pentru ţelurile egoului sau ale Sfântul Spirit, depinde în întregime de menirea pe care i-o conferă mintea.

Opusul vederii prin ochii corpului este viziunea lui Christos, care reflectă tărie şi nu slăbiciune, unitate şi nu separare, iubire şi nu teamă. Opusul auzirii prin urechile corpului este comunicarea prin Vocea care vorbeşte pentru Dumnezeu, Sfântul Spirit, care sălăşluieşte în fiecare dintre noi. Vocea Sa pare îndepărtată şi greu de auzit, deoarece ego-ul, care pledează pentru sinele mărunt şi separat, pare să vorbească mult mai tare. De fapt, se întâmplă invers. Sfântul Spirit vorbeşte cu o claritate inconfundabilă şi cu o duioşie copleşitoare. Oricine decide să nu se identifice cu corpul nu poate să fie surd la mesajele Sale de eliberare şi speranţă, nici n-ar putea să nu accepte cu bucurie viziunea lui Christos în schimbul

mizerabilei imagini despre el însuşi.

Viziunea lui Christos este darul Sfântul Spirit; alternativa lui Dumnezeu la iluzia separării şi credinţa în realitatea păcatului, a vinei şi a morţii. Este corecţia unică la toate erorile de percepţie, reconcilierea contrariilor aparente pe care se bazează această lume.

Lumina Sa binevoitoare arată toate lucrurile dintr-un alt punct de vedere, reflectând sistemul de gândire care răsare din cunoaştere, făcând reîntoarcerea la Dumnezeu nu numai posibilă, ci şi inevitabilă. Ceea ce era privit ca o nedreptate făcută de cineva altcuiva, acum devine o chemare întru ajutor şi unire. Păcatul, boala şi atacul sunt văzute ca percepţii greşite care aşteaptă să fie remediate prin blândeţe şi iubire. Apărările sunt abandonate, pentru că acolo unde nu există atac, nu este nevoie de ele. Nevoile fraţilor noştri devin propriile noastre nevoi, pentru că ei merg împreună cu noi în călătoria către Dumnezeu. Fără noi, ei s-ar rătăci, ar pierde calea.

Iertarea este necunoscută în Cer, unde nevoia de iertare ar fi de neconceput. Totuşi, în această lume, ea este o corecţie necesară la toate greşelile pe care le-am făcut. A oferi iertare este singura cale de a o avea, pentru că ea reflectă legea Cerului: a da şi a primi este unul şi acelaşi lucru. Cerul este starea firească a tuturor Fiilor lui Dumnezeu. Aşa cum El i-a creat. Aceasta este realitatea pentru totdeauna. Ea nu s-a schimbat numai pentru că a fost uitată.

Iertarea este mijlocul prin care ne vom aduce aminte. Prin iertare, gândirea lumii este inversată. Lumea iertată devine poarta către Cer, pentru că prin binecuvântarea ei putem în sfârşit, să ne iertăm pe noi înşine. Prin faptul că nu mai ţinem pe nimeni prizonier al vinovăţiei, noi devenim liberi. Recunoscând şi mărturisind pe Christos în toţi fraţii noştri Îi recunoaştem prezenţa în noi înşine.

Prin faptul că dăm uitării toate percepţiile noastre eronate, nepăstrând nimic din trecut care să ne ţină înapoi, putem să ni-L reamintim pe Dumnezeu. Învăţătura poate merge doar până aici.

Când suntem gata, Dumnezeu însuşi va face ultimul pas în reîntoarcerea noastră la El.

UN CURS ÎN MIRACOLE Acesta este un curs în miracole. Este un curs obligatoriu, voluntar fiind doar timpul când îl urmezi. Libera voinţă nu înseamnă că poţi stabili planul de învăţare; înseamnă doar că poţi alege lecţiile pe care vrei să le înveţi la un moment dat. Cursul nu îşi propune să propovăduiască înţelesul iubirii, aceasta fiind mai presus de ceea ce poate fi propovăduit. Îşi propune însă îndepărtarea obstacolelor care stau în calea conştientizării prezenţei iubirii, moştenirea ta firească. Opusul iubirii este teama, dar ceea ce este atotcuprinzător nu are opus. Acest curs poate fi rezumat foarte simplu, astfel: Nimic real nu poate fi ameninţat.

Nimic ireal nu există.

În aceasta se află pacea lui Dumnezeu.

EXERCIŢII ZILNICE PENTRU STUDENŢI INTRODUCERE O bază teoretică asemenea celei oferite de text constituie cadrul necesar care dă înţeles exerciţiilor zilnice. Practicarea lor însă este cea care va face posibilă atingerea scopului acestui curs. O minte neantrenată nu poate realiza nimic. Scopul exerciţiilor cursului este tocmai acela de a-ţi antrena mintea să gândească de-a lungul liniilor trasate de text.

Exerciţiile sunt foarte simple. Nu necesită mult timp şi nu contează unde le faci. Perioada de antrenare este de un an.

Exerciţiile sunt numerotate de la 1 la 365. Nu-ţi propune să faci mai mult de un set de exerciţii pe zi.

Volumul de exerciţii este împărţit în două secţiuni principale, cea dintâi ocupându-se cu desfacerea felului în care vezi acum, iar a doua cu dobândirea percepţiei adevărate. Cu excepţia perioadelor de recapitulare, exerciţiile zilnice sunt organizate în jurul unei singure idei centrale, care este formulată la început. Urmează o descriere a procedeelor specifice prin care trebuie aplicată ideea zilei.

Scopul exerciţiilor zilnice este să-ţi antreneze mintea

într-un mod sistematic în vederea obţinerii unei percepţii diferite a fiecărei fiinţe şi a fiecărui lucru din lume. Exerciţiile sunt concepute să te ajute la generalizarea lecţiilor în aşa fel încât să înţelegi că fiecare dintre ele se poate aplica, în mod egal, la oricine şi orice vezi.

Transferul antrenării în percepţia adevărată nu se desfăşoară la fel ca transferul antrenării caracteristic lumii. Dacă s-a realizat adevărata percepţie în legătură cu vreo persoană, situaţie sau eveniment, transferul total către oricine şi orice este sigur. Pe de altă parte, o singură excepţie de la percepţia adevărată duce la imposibilitatea realizării ei în general.

Aşadar, singurele reguli generale care trebuie avute în vedere în permanenţă sunt: mai întâi, exerciţiile să fie practicate cu mare specificitate, aşa cum se va indica. Lucrul acesta te va ajuta să generalizezi ideile implicate, extinzându-le asupra fiecărei situaţii în care te găseşti, la oricine şi la orice din ea. În al doilea rând, încredinţează-te că nu vei hotărî, în sinea ta, că există unele persoane, situaţii sau lucruri la care ideile sunt inaplicabile. S-ar împiedica astfel transferul antrenării. Adevărata percepţie, prin însăşi natura ei, nu are limite, fiind tocmai opusul felului în care vezi acum.

Scopul general al exerciţiilor este acela de a-ţi spori capacitatea de a extinde ideile pe care le vei practica, în aşa fel încât să includă totul. Asta nu va solicita niciun efort din partea ta. Exerciţiile în sine întrunesc condiţiile necesare acestui tip de transfer. Unele din ideile prezentate în acest volum ţi se vor părea greu de crezut, iar altele îţi vor părea de-a dreptul alarmante. Nu contează. Tot ce ţi se cere este să aplici ideile după cum eşti îndrumat. Nu ţi se cere să le judeci într-un fel sau altul, ci numai să le foloseşti. Tocmai folosirea lor le va face să capete sens pentru tine şi îţi va arăta că sunt adevărate.

Reţine doar atât: nu e nevoie să dai crezare ideilor, nu este nevoie să le accepţi, nu este nevoie nici măcar să saluţi apariţia lor.

Pe unele dintre ele s-ar putea să le respingi energic. Nimic din toate acestea nu va conta, nici nu le diminua eficacitatea. Nu-ţi îngădui să faci vreo excepţie când aplici ideile din exerciţii, şi oricare ţi-ar fi reacţiile faţă de ele, foloseşte-le. Nu ţi se cere nimic mai mult.

P A R te A I LECŢIA 1

„Tot ce văd în această cameră (pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc) nu înseamnă nimic".

Priveşte acum pe îndelete în jur şi exersează, aplicând această idee în mod foarte specific la orice lucru pe care îl vezi:

„Această masă nu înseamnă nimic".

„Acest scaun nu înseamnă nimic".

„Această mână nu înseamnă nimic".

„Acest picior nu înseamnă nimic".

„Acest stilou nu înseamnă nimic".

Priveşte apoi dincolo de imediata ta apropiere şi aplică ideea, lărgind sfera de cuprindere:

„Uşa aceea nu înseamnă nimic".

„Corpul acela nu înseamnă nimic".

„Lampa aceea nu înseamnă nimic".

„Semnul acela nu înseamnă nimic".

„Umbra aceea nu înseamnă nimic".

Observă că aceste afirmaţii nu sunt aranjate într-o ordine anume şi nu oferă posibilitatea unor diferenţieri între diversele categorii de obiecte la care se aplică. Acesta este scopul exerciţiului.

Nu trebuie decât să aplici afirmaţia la tot ce vezi. Exersând ideea zilei, foloseşte-o fără nicio discriminare. Nu încerca să o aplici la orice vezi, căci exerciţiile nu trebuie să devină ritualice.

Încredinţează-te numai că nimic din ceea ce vezi nu este exclus în mod specific. În ceea ce priveşte aplicarea ideii, orice lucru este la fel cu altul.

Fiecare din primele trei lecţii nu trebuie făcută de mai mult de două ori pe zi, preferabil dimineaţa sau seara. Nu ar trebui încercate mai mult de aproximativ un minut, decât doar dacă se iveşte senzaţia de grabă. Senzaţia de

tihnă, de calm confortabil este esenţială.

LECŢIA 2

„Eu am dat fiecărui lucru pe care îl văd în această cameră (pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc) tot înţelesul pe care îl are pentru mine”.

Exerciţiile pe această idee sunt identice cu cele pentru prima idee. Începe cu lucrurile din imediata ta apropiere. Măreşte apoi sfera de cuprindere. Întoarce capul pentru a putea include orice este de o parte şi de alta. Dacă este posibil, întoarce-te şi aplică ideea la ceea ce a fost în spatele tău. Rămâi cât mai nediscriminator cu putinţă în selectarea subiectelor pentru aplicare, nu te concentra asupra nici unui lucru în mod special şi nu încerca să incluzi tot ce vezi într-o anumită zonă, pentru că vei provoca încordare.

Pur şi simplu, priveşte lejer şi destul de vioi în jurul tău, încercând să eviţi orice selecţie după mărime, strălucire, culoare, material sau importanţă relativă pentru tine. Ia subiectele aşa cum le vezi. Încearcă să aplici exerciţiul cu egală uşurinţă la un corp sau la un nasture, o muscă sau la podea, un braţ sau un măr. Singurul criteriu pentru aplicarea ideii la orice lucru este, pur şi simplu, faptul că privirea ţi-a căzut pe el. Nu încerca să incluzi ceva în mod particular, dar încredinţează-te că nimic nu este exclus, în mod special.

LECŢIA 3

„Nu înţeleg nimic din ce văd în această cameră (pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc)”.

Aplică ideea la fel ca pe cele anterioare, fără a face niciun fel de distincţii. Orice vezi devine un subiect ideal pentru aplicarea ideii.

Încredinţează-te că nu pui la îndoială faptul că fiecare lucru este potrivit pentru aplicarea ideii. Acestea nu sunt exerciţii de judecată.

Orice lucru este potrivit, de vreme ce îl vezi. Unele dintre lucrurile pe care le vezi ar putea avea pentru tine semnificaţii cu încărcare emoţională. Încearcă să laşi deoparte aceste sentimente şi, pur şi simplu, foloseşte

aceste lucruri exact cum l-ai folosi pe oricare altul.

Scopul exerciţiilor este de a te ajuta să-ţi limpezeşti mintea de toate asociaţiile din trecut, de a vedea lucrurile exact aşa cum îţi apar acum şi de a-ţi da seama cât de puţin le înţelegi de fapt. De aceea, în selectarea lucrurilor la care va fi aplicată ideea de astăzi, este esenţial să-ţi păstrezi o minte perfect deschisă, neîngrădită de judecată. Pentru acest scop, un lucru este la fel ca celălalt; la fel de potrivit şi, de aceea, la fel de folositor.

LECŢIA 4

„Aceste gânduri nu înseamnă nimic.

Ele sunt asemenea lucrurilor pe care le văd în această cameră (pe această stradă, de la această fereastră, în acest loc)”.

Spre deosebire de cele precedente, aceste exerciţii nu debutează cu ideea zilei. Începe această perioadă de practică, remarcând gândurile care îţi trec prin minte timp de aproximativ un minut. Apoi aplică-le ideea. Dacă eşti deja conştient de gânduri nefericite, foloseşte-le ca subiecte pentru idee. Totuşi, nu selecta numai gândurile care crezi că sunt „rele”. Îţi vei da seama, dacă te antrenezi să-ţi priveşti gândurile, că ele reprezintă un asemenea amestec, încât, într-un sens, niciunul dintre ele nu poate fi numit

„Bun” sau „rău”. Iată de ce ele nu înseamnă nimic.

La alegerea subiectelor pentru aplicarea ideii de astăzi, obişnuita specificitate este obligatorie. Nu te teme să foloseşti atât gânduri

„Bune” cât şi „rele”. Nici unele, nici altele, nu reprezintă adevăratele tale gânduri pe care acestea le maschează. Gândurile

„Bune” nu sunt decât umbre a ceea ce se află dincolo de ele, iar umbrele îngreunează văzul. Cele „rele” sunt piedici puse văzului, făcând vederea imposibilă. Tu ne le vrei pe nicicare.

Acesta este un exerciţiu important şi va fi repetat, din când în când, într-o formă oarecum diferită. Intenţia este antrenarea ta în primii paşi spre ţelul de a separa

ceea ce nu are înţeles ca fiind în afara ta, şi ceea ce are înţeles ca fiind înăuntrul tău. Este, de asemenea, începutul antrenării minţii tale în a recunoaşte ce este identic şi ce este diferit.

Folosindu-ţi gândurile în aplicarea ideii pentru astăzi, identifică fiecare gând prin figura sau întâmplarea centrală pe care o conţine, de exemplu:

„Acest gând despre... nu înseamnă nimic.

Este asemenea lucrurilor pe care le văd în această cameră, (pe această stradă, etc.)”.

Poţi, de asemenea, să foloseşti ideea pentru un gând anume pe care îl recunoşti ca fiind dăunător. Această aplicare este folositoare, dar nu constituie o substituţie pentru procedeele mai aleatorii ce trebuie urmate pentru exerciţii. Oricum, nu-ţi examina mintea timp de mai mult de aproximativ un minut. Eşti încă prea neexperimentat ca să poţi evita tendinţa de a deveni preocupat fără noimă.

Mai mult, aceste exerciţii fiind primele de acest fel, s-ar putea să găseşti suspendarea judecăţii faţă de gânduri ca fiind deosebit de dificilă. Nu repeta exerciţiile mai mult de trei sau patru ori de-a lungul zilei. Vom reveni la ele mai târziu.

LECŢIA 5

„Nu sunt niciodată indispus din motivul presupus de mine”.

Această idee, asemenea celei precedente, poate fi folosită în legătură cu orice persoană, situaţie sau întâmplare care consideri că îţi provoacă suferinţă. Aplic-o în mod specific, la orice crezi că este cauza indispoziţiei tale, folosind descrierea senzaţiei în termenii care ţi se par potriviţi. Indispoziţia poate să pară a fi teamă, îngrijorare, deprimare, anxietate, supărare, ură, gelozie sau orice altă formă, fiecare dintre ele percepută, în mod neadevărat, ca fiind diferită.

Totuşi, până când înveţi că forma nu contează, fiecare formă devine un subiect potrivit pentru exerciţiile zilei. Aplicarea aceleiaşi idei la fiecare dintre ele în mod separat este primul pas spre recunoaşterea, în cele din

urmă, a faptului că ele sunt identice.

Când foloseşti ideea de astăzi pentru cauza unei indispoziţii, percepută specific, indiferent de forma ei, foloseşte atât numele formei în care vezi indispoziţia, cât şi cauza pe care i-o atribui. De exemplu:

„Nu sunt supărat pe... din motivul presupus de mine”.

„Nu mă tem de... din motivul presupus de mine”.

Repet, acest exerciţiu nu trebuie să substituie perioadele de practică în care îţi scrutezi mai întâi mintea pentru a găsi „surse” de indispoziţie în care crezi şi forme de indispoziţie care crezi că rezultă.

În aceste exerciţii, mai mult decât în cele precedente, s-ar putea să-ţi fie greu să fii nediscriminator şi să eviţi a da o mai mare greutate unor subiecte în detrimentul altora. Ţi-ar putea fi de ajutor să începi exerciţiile cu afirmaţia:

„Nu există indispoziţii minore. Toate îmi conturbă, în aceeaşi măsură, pacea minţii”.

Apoi cercetează-ţi mintea nu mai mult de aproximativ un minut şi încearcă să identifici un număr de forme diferite de indispoziţie care te deranjează, indiferent de importanţa relativă pe care ai putea să le-o acorzi. Aplică ideea de astăzi fiecăreia dintre ele, folosind atât numele sursei de indispoziţie, cât şi cel al sentimentului resimţit. Iată alte exemple:

„Nu sunt îngrijorat de... din motivul presupus de mine”.

„Nu sunt deprimat de... din motivul presupus de mine”.

De trei sau patru ori pe zi este suficient.

LECŢIA 6

„Sunt indispus pentru că văd ceva ce nu există”.

Exerciţiile cu această idee sunt foarte asemănătoare celor precedente. Repet, pentru fiecare aplicare a ideii este necesar să numeşti, într-un mod foarte specific, atât forma indispoziţiei (supărare, teamă, îngrijorare, deprimare şi aşa mai departe), cât şi sursa ei percepută.

De exemplu:

„Sunt supărat pe... pentru că văd ceva ce nu se află acolo”.

Sunt îngrijorat în legătură cu... pentru că văd ceva ce nu se află acolo”.

Ideea pentru astăzi este utilă pentru aplicarea la orice pare să te indispună şi poate fi folosită în mod profitabil, de-a lungul zilei, în acest scop. Totuşi, cele trei sau patru perioade de exersare obligatorii să fie precedate de aproximativ un minut de cercetare a minţii şi de aplicare a ideii fiecărui gând de indispoziţie descoperit.

Repet, dacă te împotriveşti aplicării ideii la unele dintre gândurile care te indispun mai mult decât la altele, aminteşte-ţi de cele două atenţionări lansate în lecţia trecută:

„Nu există indispoziţii minore. Toate îmi conturbă, în aceeaşi măsură, pacea minţii”.

şi

„Nu pot să păstrez această formă de indispoziţie şi, totodată, să mă dispensez de celelalte. Deci, având în vedere scopul acestor exerciţii, le voi privi pe toate ca fiind identice”.

LECŢIA 7

„Văd numai trecutul”.

Această idee este deosebit de greu de crezut la prima vedre, cu toate că este raţiunea de a fi a tuturor celor precedente.

Este motivul pentru care nimic din ce vezi nu înseamnă nimic.

Este motivul pentru care tu ai dat fiecărui lucru pe care îl vezi tot înţelesul pe care îl are pentru tine.

Este motivul pentru care nu înţelegi nimic din ceea ce vezi.

Este motivul pentru care gândurile tale nu înseamnă nimic şi pentru care ele sunt asemenea lucrurilor pe care le vezi.

Este motivul pentru care nu eşti niciodată indispus din motivul presupus de tine.

Este motivul pentru care eşti indispus văzând ceva ce nu se află acolo.

Ideile vechi despre timp sunt greu de schimbat, pentru că tot ceea ce crezi este înrădăcinat în timp şi depinde de faptul că nu îţi însuşeşti aceste idei noi despre timp. Această primă idee despre timp nu este chiar atât de ciudată pe cât pare la început.

Priveşte, de exemplu, o ceaşcă. Vezi chiar o ceaşcă sau faci doar o retrospectivă a trăirilor tale trecute: iei o ceaşcă în mână, ţi-e sete, bei dintr-o ceaşcă, simţi buza ceştii lipită de buze, iei micul dejun şi aşa mai departe? Nu sunt cumva până şi reacţiile tale estetice faţă de ceaşcă bazate pe trăiri trecute? Cum altfel ai putea să ştii dacă acest fel de ceaşcă se sparge sau nu când o scapi din mână? Ce altceva ştii despre această ceaşcă în afara celor învăţate în trecut? Fără învăţătura ta din trecut, habar n-aveai ce este această ceaşcă. Şi atunci, o vezi cu adevărat?

Priveşte în jurul tău. Cele spuse sunt la fel de adevărate pentru orice priveşti. Recunoaşte acest lucru aplicând ideea de astăzi, fără nicio discriminare, la tot ce îţi atrage privirea. De exemplu:

„Văd numai trecutul în acest stilou”.

„Văd numai trecutul în acest pantof”.

„Văd numai trecutul în această mână”.

„Văd numai trecutul în corpul acela”.

„Văd numai trecutul în faţa aceea”.

Nu stărui asupra nici unui lucru în mod special, dar aminteşte-ţi să nu omiţi nimic în mod specific. Aruncă o privire scurtă asupra fiecărui subiect, apoi treci la următorul. Trei sau patru perioade de practică, de aproximativ un minut fiecare vor fi suficiente.

LECŢIA 8

„Mintea mea este preocupată de gânduri trecute”.

Desigur, această idee este motivul pentru care vezi numai trecutul. Nimeni nu vede realmente ceva. Îşi vede numai propriile gânduri proiectate în exterior. Preocuparea minţii cu trecutul este cauza concepţiei greşite despre timp de care suferă vederea ta.

Mintea ta nu poate pricepe prezentul, care este singurul timp existent. De aceea, nu poate înţelege nici timpul şi nu poate, de fapt, să înţeleagă nimic.

Singurul gând pe de-a-ntregul adevărat pe care cineva îl poate susţine referitor la trecut este că trecutul nu este aici. A te gândi la el câtuşi de puţin înseamnă aşadar a te gândi la iluzii. Foarte puţini şi-au dat seama ce atrage după sine, de fapt, închipuirea trecutului sau anticiparea viitorului. Când face aceasta, mintea este realmente pustie, deoarece nu se gândeşte la nimic.

Scopul exerciţiilor de astăzi este de a începe să-ţi antrenezi mintea pentru a-şi da seama când nu gândeşte deloc. În timp ce mintea îţi este preocupată de idei negândite, adevărul este blocat. A recunoaşte că mintea ta a fost şi este pur şi simplu pustie în loc să crezi că este plină de idei adevărate, este primul pas în deschiderea căii spre viziune.

Exerciţiile de astăzi să fie făcute cu ochii închişi. Aceasta deoarece, realmente, nu poţi vedea nimic, şi este mai uşor să recunoşti că, indiferent cât de viu ţi-ai imagina un gând, nu vezi nimic. Cât mai neimplicat posibil, cercetează-ţi mintea în timpul obişnuitului minut şi ceva, remarcând pur şi simplu gândurile pe care le întâlneşti. Numeşte-l pe fiecare după figura sau tema centrală pe care o conţine, şi treci la următorul. Deschide perioada de exersare, spunând:

„Se pare că mă gândesc la...”

Apoi numeşte, în mod specific, fiecare dintre gândurile tale, de pildă:

„Se pare că mă gândesc la... (numele unei persoane), la (numele unui obiect), la (numele unui sentiment)”.

şi aşa mai departe, conchizând, la sfârşitul perioadei de cercetare a minţii:

„Dar mintea mea este preocupată de gânduri trecute”.

Lucru acesta se poate face de patru sau cinci ori de-a lungul zilei, cu condiţia să nu ajungi la iritare. Dacă ţi-e greu, de trei sau patru ori este suficient. S-ar putea să

consideri de folos, totuşi, includerea iritării sau a oricărei emoţii pe care ideea de astăzi ar putea s-o inducă în însuşi procesul de cercetare a minţii.

LECŢIA 9

„Nu văd nimic aşa cum este acum”.

Această idee decurge, evident, din cele două precedente. Numai că, deşi s-ar putea să o accepţi intelectualiceşte, este puţin probabil că va însemna ceva pentru tine deocamdată. Oricum, înţelegerea nu este necesară în acest stadiu. De fapt, a recunoaşte că nu înţelegi este o premisă pentru desfacerea ideilor tale false. Exerciţiile acestea privesc practica şi nu înţelegerea. Nu ai nevoie să exersezi ceea ce înţelegi deja. Ar fi un exemplu tipic de gândire circulară, să visezi înţelegerea şi să presupui că o ai deja.

Minţii neantrenate îi este greu să creadă că lucrurile cărora ea pare să le dea chip nu se află acolo. Această idee poate fi de-a dreptul răscolitoare şi poate întâmpina o rezistenţă activă sub o mulţime de forme. Aceasta nu împiedică însă aplicarea ei. Nimic mai mult nu se cere pentru acest exerciţiu sau oricare altul. Fiecare mic pas va risipi câte puţin din întuneric, iar înţelegerea va veni, în cele din urmă, să lumineze fiecare ungher al minţii, curăţat de reziduurile care îl întunecă.

Aceste exerciţii, pentru care sunt suficiente trei sau patru perioade de exersare, implică să te uiţi în jurul tău şi să aplici ideea zilei la tot ce vezi, amintindu-ţi nevoia aplicării ei în mod nediscriminator şi regula esenţială de a nu exclude nimic. De exemplu:

„Nu văd această maşină aşa cum este acum”.

„Nu văd acest telefon aşa cum este acum”.

„Nu văd acest braţ aşa cum este acum”.

Începe cu lucrurile din imediata ta apropiere, apoi lărgeşte sfera de cuprindere:

„Nu văd cuierul acela aşa cum este acum”.

„Nu văd uşa aceea aşa cum este acum”.

„Nu văd faţa aceea aşa cum este acum”.

Se subliniază din nou că, aşa cum trebuie încercată o

includere completă, trebuie evitată excluderea specifică. Încredinţează-te că eşti onest cu tine însuţi atunci când faci această distincţie. Ai putea fi tentat să ţi-o ascunzi.

LECŢIA 10

„Gândurile mele nu înseamnă nimic”.

Această idee se aplică la toate gândurile de care eşti conştient sau devii conştient în perioadele de exersare. Motivul pentru care ideea este aplicabilă la toate gândurile este că ele nu sunt adevăratele tale gânduri. Am mai făcut această distincţie şi o vom face din nou. Deocamdată nu ai o bază de comparaţie. Atunci când o s-o ai, nu vei avea nicio îndoială că ceea ce ai crezut odinioară că ar fi gândurile tale nu însemna nimic.

Este a doua oară când folosim acest fel de idee. Forma este numai puţin diferită. De data aceasta, ideea începe cu „gândurile mele” în loc de „aceste gânduri” şi nu face nicio legătură vădită cu lucrurile din jurul tău. Accentul se pune acum pe lipsa de realitate a ceea ce socoţi că gândeşti.

Acest aspect al procesului de corecţie a început cu ideea că gândurile de care eşti conştient sunt lipsite de înţeles, mai degrabă în afara ta decât înăuntru, iar apoi a fost susţinută condiţia lor mai degrabă trecută decât prezentă. Acum susţinem că prezenţa acestor

„Gânduri” înseamnă că nu gândeşti. Nu e decât un alt mod de a repeta afirmaţia de mai sus, că mintea ta este realmente pustie. A recunoaşte acest fapt înseamnă a recunoaşte nimicul atunci când socoţi că îl vezi. Ca atare, aceasta devine premiza viziunii.

Pentru aceste exerciţii, închide ochii şi începe, repetând în sinea ta, pe îndelete, ideea pentru astăzi. Apoi adaugă:

„Această idee mă va ajuta să fiu eliberat de tot ce cred acum”.

Ca şi mai înainte, exerciţiile constau din cercetarea minţii pentru aflarea tuturor gândurilor care îţi sunt disponibile, fără selecţie sau judecată. Încearcă să eviţi orice fel de clasificare. De fapt, dacă simţi că te ajută, îţi

poţi închipui că priveşti cum trece o procesiune alcătuită în modul cel mai bizar, care are prea puţină semnificaţie personală pentru tine. În timp ce îţi trec, unul către unul, prin minte, spune:

„Gândul meu despre... nu înseamnă nimic”.

„Gândul meu despre... nu înseamnă nimic”.

Evident, gândul de astăzi poate fi aplicat oricând la orice gând care te frământă. În plus, se recomandă cinci perioade de exersare, fiecare necesitând nu mai mult de aproximativ un minut de cercetare a minţii. Nu este recomandabil să fie extinsă această perioadă de timp, iar dacă simţi vreo jenă, va fi redusă la jumătate de minut. Aminteşte-ţi, totuşi, să repeţi ideea pe îndelete înainte de a o aplica în mod specific, iar apoi adaugă:

„Această idee mă va ajuta să fiu eliberat de tot ce cred acum”.

LECŢIA 11

„Gândurile mele lipsite de înţeles îmi arată o lume lipsită de înţeles”.

Iată prima dintre ideile folosite de noi care aparţine unei faze majore a procesului de corecţie: inversarea gândirii lumii. S-ar părea că lumea determină ceea ce percepi. Ideea de astăzi introduce conceptul care susţine că gândurile tale determină lumea pe care o vezi. Bucură-te că practici ideea sub forma ei iniţială, căci în această idee ţi se asigură eliberarea. Cheia iertării se află în ea.

Perioadele de exerciţiu pentru ideea de astăzi urmează să fie abordate oarecum diferit de cele anterioare. Începe cu ochii închişi şi repetă rar ideea în sinea ta. Deschide ochii şi priveşte împrejur, aproape şi departe, sus şi jos – oriunde. Pe durata celui aproximativ un minut de aplicare, repetă doar ideea în sinea ta, asigurându-te că o faci fără grabă şi fără vreo senzaţie de urgenţă sau efort.

Pentru a face aceste exerciţii cu maximum de folos, privirea să se plimbe destul de repede de la un lucru la altul, fiindcă nu trebuie să poposească asupra nici unuia în mod special. Cuvintele însă să fie folosite într-o manieră

lejeră, chiar tihnită. În special partea introductivă a acestei idei să fie practicată într-un mod cât de poate de degajat. Ea conţine temelia păcii, a relaxării şi a eliberării de griji pe care ne străduim să le obţinem. În încheierea exerciţiilor, închide ochii şi, în sinea ta, rar, mai repetă odată ideea.

Trei perioade de exersare pe ziua de azi vor fi probabil suficiente. Totuşi, dacă te simţi numai uşor nerăbdător (sau nu ţi-ai pierdut deloc răbdarea) şi eşti dispus să faci mai multe, pot fi încercate până la cinci. Mai mult de atât nu este recomandabil.

LECŢIA 12

„Sunt indispus pentru că văd o lume lipsită de înţeles”.

Importanţa acestei idei constă în faptul că ea conţine o corecţie adusă unei distorsiuni perceptive majore. Eşti de părere că ceea ce te indispune este o lume înfricoşătoare, sau o lume tristă, sau o lume violentă sau o lume dementă. Toate aceste atribute îi sunt conferite de tine. Lumea, în sine, este fără înţeles.

Aceste exerciţii se fac cu ochii deschişi. Priveşte în jurul tău, de data asta cât mai pe îndelete. Încearcă să-ţi imprimi un ritm, aşa încât deplasarea lentă a privirii tale de la un lucru la altul să se facă într-un interval de timp cât mai constant. Nu permite ca timpul deplasării să se lungească sau să se scurteze simţitor, dar încearcă, în schimb, să păstrezi un tempo egal, măsurat, până la capăt. Ceea ce vezi nu contează. Te deprinzi în timp cu aceasta, în timp ce acorzi fiecărui lucru asupra căruia ţi se opreşte privirea, atenţie egală şi timp egal. Iată un prim pas în a învăţa să le conferim tuturor valoare egală.

Uitându-te împrejur, spune în sinea ta:

„Mi se pare că văd o lume înfricoşătoare, o lume periculoasă, o lume ostilă, o lume tristă, o lume rea, o lume nebună”.

şi aşa mai departe, folosind orice termen descriptiv care îţi vine în minte. Dacă se nimereşte să-ţi vină termeni mai degrabă pozitivi decât negativi, include-i. S-ar putea,

de pildă, să ţi se pară „o lume bună” sau „o lume satisfăcătoare”. Dacă asemenea termeni îţi vin în minte, foloseşte-i alături de ceilalţi. S-ar putea să nu înţelegi încă de ce aceste adjective „frumoase” aparţin de aceste exerciţii, dar aminteşte-ţi că „o lume bună” implică una „rea”, iar o „lume satisfăcătoare” o implică pe cea „nesatisfăcătoare”. Toţi termenii care îţi trec prin minte sunt subiecte potrivite pentru exerciţiile de astăzi. Calitatea lor aparentă nu contează.

Încredinţează-te că nu modifici intervalele de timp între aplicarea ideii de astăzi la ce ţi se pare plăcut şi la ce ţi se pare neplăcut. Având în vedere scopul acestor exerciţii, între ele nu este nicio diferenţă. La sfârşitul perioadei de exersare, adaugă:

„Dar sunt indispus pentru că văd o lume lipsită de înţeles”.

Ce este lipsit de înţeles nu este nici bun nici rău. De ce, atunci, te-ar indispune o lume lipsită de înţeles? Dacă ai putea accepta lumea ca fiind lipsită de înţeles şi ai lăsa să fie scris pe chipul ei adevărat, în loc să îl scrii tu, aceasta te-ar face nespus de fericit.

Dar, fiindcă este lipsită de înţeles, te simţi îndemnat să scrii pe chipul ei ceea ce ai vrea tu să fie lumea. Şi tocmai asta vezi în ea.

Tocmai asta este, într-adevăr, lipsit de înţeles. Sub cuvintele tale stă scris Cuvântul lui Dumnezeu. Adevărul te indispune acum, dar când cuvintele tale vor fi şterse, le vei vedea pe ale Lui. Acesta este scopul ultim al acestor exerciţii.

Este suficientă aplicarea de trei sau patru ori pentru astăzi, iar perioadele de exersare să nu depăşească un minut. S-ar putea să ţi se pară şi acesta prea lung. Pune capăt exerciţiilor de îndată ce simţi încordare.

LECŢIA 13”.

„O lume lipsită de înţeles stârneşte teamă”.

Ideea de astăzi este de fapt o altă formă dată celei precedente, cu deosebirea că este mai specifică în ceea ce priveşte sentimentele stârnite. O lume lipsită de înţeles,

este, de fapt, imposibilă. Ce nu are înţeles nu există. Cu toate acestea, nu rezultă de aici că nu vei crede că percepi ceva ce nu are înţeles. Dimpotrivă, vei fi îndeosebi de înclinat să crezi că îl percepi negreşit.

Recunoaşterea lipsei de sens provoacă în toţi cei separaţi o stare de anxietate. Ea reprezintă o situaţie în care Dumnezeu şi ego-ul îşi

„Dispută" dreptul de a-şi scrie propriul înţeles în spaţiul gol pus la dispoziţie de lipsa de înţeles. Ego-ul se năpusteşte cu disperare să-şi stabilească acolo propriile idei, temându-se că altfel vidul ar putea fi folosit pentru a-i demonstra propria lui neputinţă şi irealitate. Iată, de altfel, singura lui presupunere corectă.

De aceea, este esenţial să înveţi a recunoaşte ce este lipsit de înţeles şi să-l accepţi fără teamă. Dacă eşti temător, este sigur că vei înzestra lumea cu atribute pe care nu le posedă, ticsind-o cu imagini care nu există. Pentru ego, iluziile sunt mecanisme de protecţie, ceea ce trebuie să fie şi pentru tine, care te pui pe picior de egalitate cu ego-ul.

Exerciţiile pentru astăzi, care vor fi făcute de trei sau patru ori timp de cel mult un minut de fiecare dată, urmează să fie aplicate într-un mod oarecum diferit de cele precedente. Cu ochii închişi, repetă ideea de astăzi în sinea ta. Deschide apoi ochii şi priveşte fără teamă în jur, spunând:

„Privesc o lume lipsită de înţeles".

Repetă în sinea ta această afirmaţie în timp ce priveşti în jur.

Apoi închide-ţi ochii şi încheie cu:

„O lume lipsită de înţeles stârneşte teamă deoarece cred că mă iau la întrecere cu Dumnezeu".

S-ar putea să-ţi fie greu să nu te împotriveşti, într-o formă sau alta, acestei afirmaţii conclusive. Oricare ar fi forma împotrivirii, adu-ţi aminte că ţi-e de fapt teamă de un astfel de gând din cauza

„Răzbunării" din partea „vrăjmaşului". Nu ţi se cere să crezi această afirmaţie chiar acum şi probabil că o vei

clasa drept absurdă.

Oricum, remarcă atent orice semn de teamă ascunsă sau făţişă pe care o poate stârni.

Iată prima noastră încercare de a formula o relaţie explicită de tipul cauză-efect, un gen de relaţie pentru recunoaşterea căruia ai foarte puţină experienţă. Nu stărui asupra afirmaţiei conclusive şi încearcă măcar să nu te gândeşti la ea, în afara perioadei de exerciţiu. Pentru moment, atât va fi suficient.

LECŢIA 14

„Dumnezeu nu a creat o lume lipsită de înţeles".

Ideea pentru astăzi este, desigur, motivul pentru care o lume lipsită de înţeles este imposibilă. Ceea ce Dumnezeu nu a creat nu există. Iar tot ce există cu adevărat există aşa cum l-a creat El.

Lumea pe care o vezi nu are nimic de-a face cu realitatea. Ea este o plăsmuire de-a ta şi nu există.

Exerciţiile de astăzi se vor practica în întregime cu ochii închişi.

Perioada de cercetare a minţii să fie scurtă, de cel mult un minut.

Nu se recomandă mai mult de trei perioade de exersare, cu excepţia cazului că le găseşti liniştitoare. Dacă se întâmplă să fie aşa, înseamnă că le înţelegi cu adevărat menirea.

Ideea pentru astăzi este un alt pas în învăţarea abandonării gândurilor pe care le-ai scris pe chipul lumii pentru a vedea Cuvântul lui Dumnezeu în locul lor. Primii paşi în această înlocuire, care poate fi numită, pe drept cuvânt, mântuire, pot fi destul de dificili şi chiar dureroşi. Unii dintre ei te vor împinge direct la frică.

Dar nu vei fi lăsat acolo. O vei depăşi, lăsând-o cu mult în urma ta.

Îndrumarea noastră este spre siguranţă şi pace perfectă.

Gândeşte-te, cu ochii închişi, la toate ororile din lume care îţi trec prin minte. Denumeşte-o pe fiecare, imediat ce îţi apare, iar apoi neagă-i realitatea. Dumnezeu nu a creat-

o şi, ca atare, nu e reală. Spune, de exemplu

„Dumnezeu nu a creat acel război. Deci, el nu e real”.

„Dumnezeu nu a creat acel accident de avion. Deci, el nu e real”.

„Dumnezeu nu a creat acel dezastru (specifică-l). Deci, el nu e real”.

Subiecte potrivite pentru aplicarea ideii de astăzi pot include, de asemenea, orice lucru de care te temi că ţi s-ar putea întâmpla ţie sau oricui ţi-e drag. În fiecare caz, denumeşte „dezastrul” în mod specific. Nu folosi termeni generali. De exemplu, nu spune:

„Dumnezeu nu a creat boala”, ci „Dumnezeu nu a creat cancerul”.

sau atacurile de cord, sau orice ţi-ar putea stârni teamă.

Iată-te confruntat cu repertoriul tău personal de orori. Aceste lucruri fac parte din lumea pe care o vezi. Unele dintre ele sunt iluzii împărtăşite, iar altele fac parte din iadul tău personal. Nu are nicio importanţă. Ceea ce Dumnezeu nu a creat se poate afla numai în propria-ţi minte, izolată de a Lui. Prin urmare, nu are înţeles.

Recunoscând acest fapt, încheie perioadele de exersare prin repetarea ideii de astăzi:

„Dumnezeu nu a creat o lume lipsită de înţeles”.

Desigur, ideea de astăzi poate fi aplicată oricărui lucru care te nelinişteşte de-a lungul zilei, în afara perioadelor de exersare. Fii foarte specific când o aplici. Spune:

„Dumnezeu nu a creat o lume lipsită de înţeles.

El nu a creat... (specifică situaţia care te nelinişteşte), prin urmare lucrul acesta nu e real”.

LECŢIA 15

„Gândurile mele sunt imagini pe care eu le-am plăsmuit”.

Tocmai fiindcă gândurile pe care socoţi că le gândeşti apar ca nişte imagini, tu nu le recunoşti ca fiind nimic. Socoţi că le gândeşti şi astfel socoţi că le vezi. Iată cum s-a făcut „vederea” ta. Iată funcţia pe care ai dat-o ochilor

corpului tău. Asta nu este vedere, ci plăsmuire de imagini, facere de chip, care ia locul vederii, înlocuind viziunea cu nişte iluzii.

Această idee introductivă la procesul plăsmuirii de imagini pe care tu îl numeşti vedere, nu-ţi va spune mare lucru. Vei începe să o înţelegi după ce vei vedea mici contururi de lumină în jurul aceloraşi obiecte familiare pe care le vezi acum. Acesta este începutul viziunii adevărate. Odată ce a avut loc, poţi fi sigur că viziunea adevărată va veni îndată.

Pe măsură ce vom continua, poţi avea multe „episoade luminoase”. Ele pot lua multe forme diferite, unele dintre ele de-a dreptul neaşteptate. Nu-ţi fie teamă de ele. Sunt semne că, în sfârşit, îţi deschizi ochii. Ele nu vor persista, deoarece nu sunt decât simple simboluri ale adevăratei percepţii, neavând legătură cu cunoaşterea. Aceste exerciţii nu-ţi vor revela cunoaştere. Vor pregăti însă calea spre ea.

Exersând ideea de astăzi, repet-o mai întâi în sinea ta, apoi aplic-o la orice lucru vezi în preajma ta, rostindu-i numele şi oprindu-ţi privirea asupra lui, în timp ce spui:

„Acest... este o imagine pe care eu am plăsmuit-o”.

„Acest... este o imagine pe care eu am plăsmuit-o”.

Nu este necesară includerea unui număr mare de obiecte distincte pentru a aplicarea ideii de astăzi. Este necesar, însă, să stărui cu privirea asupra fiecărui obiect, în timp ce repeţi ideea în sinea ta. Ideea poate fi totuşi aplicată ori de câte ori este nevoie pe parcursul zilei.

LECŢIA 16

„Nu am niciun gând neutru”.

Ideea de astăzi este un prim pas spre risipirea credinţei că gândurile tale nu au niciun efect. Tot ce vezi este rezultatul gândurilor tale. Nu există nicio excepţie. Gândurile nu sunt măreţe sau mărunte; puternice sau neputincioase. Ele sunt, pur şi simplu, adevărate sau false. Cele adevărate creează după propria lor asemănare, iar cele false plăsmuiesc după a lor.

Nu există concept mai contradictoriu decât acela de

„gânduri deşarte”. Ceea ce iscă percepţia unei lumi întregi nu poate fi numit deşert. Fiecare gând pe care îl ai contribuie la adevăr sau la iluzie; el fie extinde adevărul, fie multiplică iluziile. Desigur, poţi multiplica nimicul, dar astfel nu îl vei extinde.

Pe lângă recunoaşterea faptului că, niciodată, gândurile nu sunt deşarte, mântuirea îţi cere şi să recunoşti că fiecare gând pe care îl ai aduce fie pace, fie război; fie iubire, fie teamă. Un rezultat neutru este imposibil, deoarece un gând neutru este imposibil. Există o asemenea tentaţie de a clasa gândurile de teamă ca neimportante, triviale şi nevrednice de atenţie, încât este esenţial să le recunoşti pe toate ca fiind la fel de distructive, dar şi la fel de ireale. Vom exersa această idee sub numeroase forme până o s-o înţelegi cu adevărat.

Aplicând ideea de astăzi, cercetează-ţi mintea cu ochii închişi timp de aproximativ un minut, şi străduieşte-te să nu treci cu vederea niciun gând „mărunt” care ar încerca să se sustragă cercetării. E destul de dificil până te obişnuieşti. Îţi vei da seama că îţi este încă greu să nu faci distincţii artificiale. Fiecare gând care îţi vine în minte, indiferent de însuşirile pe care i le atribui, este un subiect potrivit pentru aplicarea ideii de astăzi.

În perioadele de exersare, repetă ideea mai întâi în sinea ta, iar apoi, pe măsură ce fiecare gând îţi trece prin minte, fii conştient de el în timp ce îţi spui:

„Acest gând despre… nu este un gând neutru”.

„Acest gând despre… nu este un gând neutru”.

Ca de obicei, foloseşte ideea zilei ori de câte ori eşti conştient de un anumit gând care te nelinişteşte. În acest scop, se sugerează următoarea formulare:

„Acest gând despre… nu este un gând neutru, pentru că nu am gânduri neutre”.

Se recomandă patru sau cinci perioade aplicative, în cazul în care nu solicită efort. Dacă apare vreo încordare, trei perioade vor fi de ajuns. Se va reduce de asemenea lungimea perioadei aplicative dacă se resimte vreo senzaţie de disconfort.

LECŢIA 17

„Nu văd lucruri neutre”.

Această idee este un alt pas în direcţia identificării cauzei şi efectului, aşa cum ele cooperează în lume. Nu vezi lucruri neutre pentru că nu ai gânduri neutre. Întotdeauna apare mai întâi gândul, în ciuda tentaţiei de a crede că este invers. Nu acesta este modul de a gândi al lumii, dar trebuie să înveţi că este modul tău de a gândi.

De n-ar fi aşa, percepţia nu ar avea cauză şi ar fi ea însăşi cauza realităţii. Având în vedre natura ei foarte variabilă, lucrul acesta nu este nici pe departe probabil.

Aplicând ideea de astăzi, cu ochii deschişi, spune în sinea ta:

„Nu văd lucruri neutre pentru că nu am gânduri neutre”.

Apoi priveşte în jur, oprindu-ţi privirea asupra fiecărui lucru pe care îl remarci un timp suficient de lung pentru a spune:

„Nu văd un... neutru, deoarece gândurile mele despre... nu sunt neutre”.

Ai putea spune, de exemplu:

„Nu văd un zid neutru, deoarece gândurile mele despre ziduri nu sunt neutre”.

„Nu văd un corp neutru, deoarece gândurile mele despre corpuri nu sunt neutre”.

Ca de obicei, este esenţial să nu se facă distincţii între ceea ce crezi că ar fi animat sau neanimat; plăcut sau neplăcut. Indiferent de ce ai putea crede, nu vezi nimic realmente viu sau realmente bucuros. Aceasta datorită faptului că deocamdată nu eşti conştient de niciun gând realmente adevărat, şi de aceea, de niciunul, realmente bucuros.

Se recomandă trei sau patru perioade distincte de exersare, şi se impun nu mai puţin de trei pentru a obţine folos maxim, chiar dacă simţi împotrivire. În acest caz, durata perioadei de practicare poate fi redusă, totuşi, la mai puţin de acel aproximativ un minut recomandat altminteri.

LECŢIA 18

„Nu resimt de unul singur efectele vederii mele”.

Ideea de astăzi este un alt pas în învăţarea faptului că gândurile care iscă ce vezi, nu sunt niciodată neutre sau neimportante. De asemenea, se evidenţiază ideea că minţile sunt împreunate, idee căreia i se va da o importanţă sporită mai târziu.

Ideea zilei nu se referă atât de mult la ceea ce vezi, cât la felul cum vezi. De aceea, exerciţiile de astăzi scot în evidenţă acest aspect al percepţiei tale. În cele trei sau patru perioade de practicare recomandate, să se procedeze după cum urmează: Priveşte în jur, selectând într-un mod cât mai aleator subiecte pentru aplicarea ideii de astăzi, aţintindu-ţi privirea asupra fiecăruia suficient timp pentru a spune:

„Nu resimt de unul singur efectele felului cum văd...”

Încheie fiecare perioadă de exersare prin repetarea afirmaţiei mai generale:

„Nu resimt de unul singur efectele vederii mele”.

Un minut sau chiar mai puţin va fi suficient pentru fiecare perioadă de practicare.

LECŢIA 19

„Nu resimt de unul singur efectele gândurilor mele”.

Ideea de astăzi este, evident, motivul pentru care vederea ta nu te afectează numai pe tine. Vei observa că uneori ideile referitoare la gândire le preced pe cele referitoare la percepţie, în timp ce alteori ordinea este inversată. Motivul este acela că ordinea nu contează. Gândirea şi rezultatele ei sunt efectiv simultane, deoarece cauza şi efectul nu sunt separate niciodată.

Astăzi subliniem din nou faptul că minţile sunt împreunate.

Această idee este rareori salutată cu toată bucuria la început.

Deoarece pare să comporte un imens sentiment al responsabilităţii, putând fi privită chiar ca o „încălcare a intimităţii”. Fapt este, însă, că nu există gânduri intime. În pofida rezistenţei tale iniţiale faţă de această idee, vei

înţelege totuşi că ea trebuie să fie adevărată dacă admitem că mântuirea este posibilă. Iar mântuirea trebuie să fie posibilă, deoarece este Voia lui Dumnezeu.

Cel aproximativ un minut de cercetare a minţii reclamat de exerciţiile de astăzi trebuie petrecut cu ochii închişi. Mai întâi se va repeta ideea de astăzi, iar apoi mintea va fi atent scrutată pentru gândurile pe care le conţine în acel moment. În timp ce te gândeşti la fiecare, numeşte gândul în funcţie de persoana sau tema centrală pe care o conţine şi, păstrând în continuare gândul în minte, spune:

„Nu resimt de unul singur efectele acestui gând despre...”

Cerinţa de a fi cât se poate de nediscriminator în selectarea subiectelor pentru perioadele de practicare ar trebui să-ţi fie deja familiară şi nu va mai fi repetată în fiecare zi, deşi va fi sporadic inclusă pentru aducere aminte. Nu uita, totuşi, că alegerea aleatoare rămâne în continuu esenţială. Lipsa de ordine în această privinţă face ca, în cele din urmă, recunoaşterea lipsei de ordine în miracole să capete sens pentru tine.

Pe lângă aplicarea „după nevoie” a ideii de astăzi, se impun cel puţin trei sau patru perioade de exersare. Dacă va fi necesar, timpul afectat acestora poate fi scurtat. Nu încerca mai mult de patru perioade.

LECŢIA 20

„Sunt hotărât să văd”.

Am avut, până acum, o atitudine destul de lejeră în privinţa perioadelor de practicare. Nu s-a făcut, în fond, nicio încercare de a stabili programul de exerciţii în timp, efortul solicitat a fost minimal şi nu s-a cerut nici măcar cooperare activă sau interes. Această abordare a fost intenţionată şi foarte atent plănuită. Nu am pierdut din vedere importanţa crucială a inversării gândirii tale. Mântuirea lumii depinde de ea. Şi totuşi nu vei vedea, dacă te consideri ca fiind constrâns şi dacă cedezi în faţa resentimentului şi a opoziţiei.

Aceasta este prima noastră încercare de a introduce

o structurare.

Nu o interpreta greşit, ca pe un efort de a exercita forţă sau presiuni. Vrei mântuirea. Vrei să fii fericit. Vrei pace. Nu ai parte de ele acum deoarece mintea ta este total nedisciplinată şi nu poţi distinge între bucurie şi mâhnire, plăcere şi durere, iubire şi teamă.

Acum eşti pe cale să înveţi cum să le deosebeşti. Şi, adevărat, mare îţi va fi răsplata.

Decizia ta de a vedea este tot ce îţi pretinde viziunea. Ceea ce vrei îţi aparţine. Nu confunda micul efort care ţi se cere cu indiciul că ţelul nostru ar valora puţin. Poate fi oare mântuirea lumii un scop mărunt? Şi poate fi mântuită lumea dacă tu nu eşti mântuit?

Dumnezeu are un Fiu, iar acesta este învierea şi Viaţa. Voia Sa se face fiindcă toată puterea îi este dată în Cer şi pe Pământ. În hotărârea ta de a vedea îţi este dată viziunea.

Exerciţiile de astăzi constau din a-ţi reaminti, de-a lungul zilei, că vrei să vezi. Ideea zilei de azi implică, de asemenea, în mod tacit, recunoaşterea faptului că acum nu vezi. De aceea, repetând ideea, afirmi că eşti hotărât să-ţi schimbi starea de faţă cu una mai bună, una pe care o vrei cu adevărat.

Repetă idee zilei de azi rar şi cu fermitate de cel puţin două ori pe oră de-a lungul zilei, încercând să o faci la fiecare jumătate de ceas. Nu te necăji dacă uiţi, dar fă un efort real să-ţi aminteşti.

Repetiţiile suplimentare să fie aplicate la orice situaţie, persoană sau întâmplare care te indispune. Poţi să le vezi altfel şi altfel le vei vedea. Ceea ce doreşti vei vedea. Iată adevărata lege a cauzei şi efectului operând în lume.

LECŢIA 21

„Sunt hotărât să văd lucrurile altfel”.

Ideea de astăzi este evident o continuare şi o prelungire a celei precedente. De data aceasta însă, pe lângă aplicarea ideii la diferite situaţii, pe măsură ce apar, sunt necesare perioade aparte de cercetare a minţii. Se

recomandă insistent cinci perioade de exersare, de câte un minut fiecare.

În perioadele de exersare, începe prin repetarea ideii în sinea ta.

Apoi, închide-ţi ochii şi cercetează-ţi atent mintea pentru a găsi situaţii trecute, prezente sau anticipate care îţi stârnesc supărarea.

Aceasta poate lua forma oricărei reacţii, de la iritare uşoară la furie.

Gradul emoţiei pe care o trăieşti nu contează. Vei deveni din ce în ce mai conştient de faptul că o uşoară tresărire de indispoziţie nu este nimic altceva decât un văl aruncat deasupra furiei intense.

De aceea, încearcă să nu laşi să-ţi scape, în perioadele de exersare, cele mai „mărunte” gânduri de supărare. Adu-ţi aminte că nu recunoşti de fapt ceea ce îţi stârneşte supărarea, iar nimic din ce crezi în această privinţă nu înseamnă nimic. Vei fi probabil tentat să stărui asupra unor situaţii sau persoane mai mult decât asupra altora, pe falsul motiv că acestea ar fi mai „evidente”. Nu este aşa.

Ai de a face doar cu un exemplu al credinţei că unele forme de atac sunt mai justificate decât altele.

Cercetându-ţi mintea pentru a găsi toate formele în care se prezintă gândurile de atac, reţine-l pe fiecare în minte, în timp ce spui în sinea ta:

„Sunt hotărât să-l (s-o) văd pe... (numele persoanei) altfel”.

„Sunt hotărât să văd... (specifică situaţia) altfel.

Încearcă să fii cât mai specific cu putinţă. Poţi, de exemplu, să-ţi concentrezi supărarea asupra unui anumit atribut al unei anumite persoane, crezând că supărarea este limitată la acest aspect. Dacă percepţia ta suferă de această formă de distorsiune, spune:

„Sunt hotărât să văd... (specifică atributul) la... (numele persoanei) altfel”.

LECŢIA 22

„Ceea ce văd este o formă de răzbunare”.

Ideea de astăzi descrie cu acurateţe felul în care trebuie să vadă lumea oricine nutreşte gânduri de atac. Deoarece şi-a proiectat mânia asupra lumii, el vede răzbunarea gata să-l lovească. Propriul său atac este perceput astfel ca autoapărare. Aceasta devine un cerc din ce în ce mai vicios, până când el este dispus să-şi schimbe felul în care vede. Altfel, gândurile de atac şi contraatac îl vor preocupa şi îi vor popula întreaga lui lume. Ce pace a minţii este posibilă atunci pentru el?

Tocmai din această fantezie nebunească vrei să scapi. Oare nu sunt veşti îmbucurătoare să auzi că fantezia nu este adevărată?

Oare nu este o fericită descoperire să afli că poţi scăpa? Tu ai făcut ceea ce vrei să distrugi; tot ce urăşti şi ai ataca şi ai ucide. Tot ce te înfricoşează nu există.

Priveşte astăzi lumea din jurul tău de cel puţin cinci ori, timp de cel puţin un minut de fiecare dată. În timp ce privirea ţi se strămută de la un obiect la altul, de la un corp la altul, spune în sinea ta:

„Văd numai ceea ce este perisabil”.

„Nu văd nimic care ar putea dăinui”.

„Ceea ce văd nu este real”.

„Ceea ce văd este o formă de răzbunare”.

La sfârşitul fiecărei perioade de exerciţiu, întreabă-te:

„Aceasta este oare lumea pe care vreau s-o văd de fapt?”

Răspunsul este desigur evident.

LECŢIA 23

„Mă pot desprinde de lumea pe care o văd, renunţând la gândurile de atac”.

Ideea de astăzi conţine singura cale de ieşire din teamă care va duce vreodată la vreun rezultat. Nimic altceva nu va izbuti; orice altceva este lipsit de înţeles. Această cale însă nu poate da greş.

Fiecare gând pe care îl ai alcătuieşte câte un segment din lumea pe care o vezi. Cu gândurile tale deci trebuie să lucrăm, dacă urmează să schimbăm felul tău de

a percepe lumea.

Dacă gândurile de atac sunt cauza lumii pe care o vezi, trebuie să înveţi că tocmai aceste gânduri nu le vrei. Nu are niciun rost să deplângi lumea. Nu are niciun rost să încerci să schimbi lumea. Ea nu se poate schimba, fiindcă este doar un efect. Ce are rost însă este să-ţi schimbi gândurile despre lume. Astfel schimbi cauza.

Efectul se va schimba automat.

Lumea pe care o vezi este o lume răzbunătoare, şi fiecare lucru din ea este un simbol a răzbunării. Fiecare percepţie a „realităţii externe” este o reprezentare plastică a propriilor tale gânduri de atac. Ne putem întreba, pe bună dreptate, dacă putem numi asta vedere. Nu este oare fantezie un cuvânt mai bun pentru un asemenea proces, iar halucinaţie un termen mai potrivit pentru rezultat?

Vezi lumea pe care ai făcut-o, dar nu te vezi pe tine însuţi ca fiind plăsmuitorul de imagini, făcătorul de chipuri. Nu poţi fi scăpat sau mântuit de lume, dar te poţi desprinde de cauza ei. Iată ce este mântuirea, căci unde este lumea pe care o vezi, când cauza ei a dispărut? Viziunea conţine deja cele ce vor înlocui tot ce crezi că vezi acum. Frumuseţea îţi poate lumina imaginile, chipurile cioplite, transformându-le în aşa fel încât să le iubeşti, cu toate că au fost plăsmuite din ură. Căci nu le vei plăsmui de unul singur.

Ideea de astăzi introduce gândul că nu eşti prins în capcana lumii pe care o vezi, deoarece cauza ei poate fi schimbată. Această schimbare impune, mai întâi, identificarea cauzei şi apoi desprinderea de ea, pentru a putea fi înlocuită. Primii doi paşi în acest proces îţi solicită cooperarea, pasul final însă nu. Imaginile tale au fost deja înlocuite. Făcând primii paşi, vei vedea că aşa este.

Pe lângă folosirea ei de câte ori apare nevoia de-a lungul zilei, în aplicarea ideii de astăzi sunt necesare cinci perioade de exersare.

Privind în jurul tău, repetă mai întâi rar ideea în sinea ta, apoi închide-ţi ochii şi dedică aproximativ un minut cercetării minţii, pentru a depista toate gândurile de

atac care se ivesc. În timp ce îţi trece fiecare prin minte, spune:

„Mă pot desprinde de lumea pe care o văd, renunţând la gândurile de atac la adresa...”

În timp ce spui aceasta, păstrează fiecare gând de atac în minte, iar apoi alungă-l şi treci la următorul.

În perioadele de exersare, încredinţează-te că incluzi atât gândurile de atacare cât şi cele de a fi atacat. Efectele lor sunt identice deoarece gândurile sunt identice. Încă nu îţi dai seama de lucrul acesta, dar ţi se cere acum numai să le tratezi la fel în perioadele de practică. Suntem încă la nivelul identificării cauzei lumii pe care o vezi. Când vei învăţa, în cele din urmă, că gândurile de atacare şi cele de atac nu sunt diferite, vei fi gata să te desprinzi de cauză.

LECŢIA 24

„Nu îmi percep propriile interese”.

În nicio situaţie ce apare nu vezi limpede acea rezolvare care te-ar face fericit. De aceea nu ai niciun principiu călăuzitor pentru acţiune adevărată şi nici posibilitatea de a judeca rezultatul. Ceea ce faci este determinat de felul cum percepi situaţia, iar această percepţie este greşită. În mod inevitabil deci tu nu îţi vei sluji propriile interese. Şi totuşi, ele sunt unicul tău ţel în orice situaţie care este percepută corect. Altfel, nu îţi vei da seama care sunt aceste interese.

Dacă ţi-ai da seama că nu îţi percepi propriile interese, ai putea fi învăţat care sunt acestea. Dar în prezenţa convingerii tale că ştii care sunt ele, nu poţi învăţa. Ideea de astăzi este un pas spre deschiderea minţii tale, astfel încât învăţarea să poată începe.

Exerciţiile de astăzi necesită mult mai multă onestitate decât eşti obişnuit să manifeşti. Câteva subiecte, asupra cărora se va reflecta cu onestitate şi atenţie în fiecare din cele cinci perioade de exersare care vor fi întreprinse astăzi, vor fi mai utile decât o examinare mai pripită a unui mare număr de subiecte. Se sugerează câte două pentru fiecare din perioadele de cercetare pe care le presupun exerciţiile.

Perioadele de exersare să înceapă cu repetarea ideii de astăzi, urmată de cercetarea minţii, cu ochii închişi, pentru a depista situaţii nerezolvate de care eşti preocupat în prezent. Accentul să fie pe descoperirea rezolvării pe care o doreşti. Îţi vei da repede seama că ai în minte o mulţime de ţeluri care fac parte din rezolvarea dorită, şi că aceste ţeluri se află la nivele diferite şi sunt adesea în conflict unele cu altele.

Aplicând ideea de astăzi, denumeşte fiecare situaţie care îţi vine minte, iar apoi enumeră cu băgare de seamă cât poţi de multe ţeluri care ţi-ar plăcea să fie atinse în rezolvarea situaţiei respective.

Formularea fiecărei aplicări să fie, în mare, după cum urmează: În situaţia… mi-ar plăcea să se întâmple…”

şi aşa mai departe. Încearcă să acoperi toată mulţimea de soluţii diferite care îţi vin onest în minte, chiar dacă unele dintre ele par să fie direct legate de situaţie sau poate că nu-i sunt deloc proprii.

Dacă aceste exerciţii sunt efectuate corect, vei recunoaşte repede că ridici o mulţime de pretenţii faţă de situaţie, care nu au nimic de-a face cu ea. Vei recunoaşte, de asemenea, că multe ţeluri sunt contradictorii, că nu te poţi gândi la nicio rezolvare unitară şi că vei fi dezamăgit în legătură cu unele dintre ţelurile tale, oricum sar rezolva situaţia.

După parcurgerea listei cuprinzând cât mai multe ţeluri râvnite pentru fiecare situaţie nerezolvată care îţi vine în minte, spune-ţi în sinea ta:

„Nu-mi percep propriile interese în această situaţie”.

şi treci la următoarea.

LECŢIA 25

„Nu cunosc menirea nici unui lucru”.

Rostul înseamnă înţeles. Ideea de astăzi explică de ce nimic din ceea ce vezi nu înseamnă nimic. Nu-i cunoşti menirea. De aceea pentru tine este lipsit de înţeles. Totul este menit pentru interesele tale. Aceasta le este menirea; acesta le este rostul; acesta le este înţelesul. Tocmai prin recunoaşterea acestui fapt, ceea ce vezi capătă înţeles.

Percepi lumea şi tot ce este în ea ca având înţeles în funcţie de scopurile ego-ului. Aceste scopuri nu au nimic de-a face cu propriile tale interese, ego-ul nefiind tu. Această identificare falsă te face incapabil să înţelegi menirea vreunui lucru. Ca rezultat, eşti nevoit să îl foloseşti greşit. Când crezi lucrul acesta, vei încerca să îţi retractezi scopurile pe care le-ai atribuit lumii, în loc să le întăreşti.

Un alt mod de a descrie scopurile pe care le percepi acum este să spui că ele toate sunt preocupate de interese „personale".

Întrucât nu ai interese personale, scopurile tale nu sunt, de fapt, preocupate de nimic. Prin urmare, dedicându-te lor, nu ai niciun scop. Şi astfel nu cunoşti menirea nici unui lucru.

Înainte de a putea înţelege ceva din exerciţiile de astăzi, să ne mai oprim asupra unui gând. La nivelele cele mai de suprafaţă, recunoşti, desigur, rostul. Totuşi, rostul nu poate fi înţeles la aceste nivele. De exemplu, poţi înţelege că rostul telefonului este acela de a face posibilă o convorbire cu cineva care nu se află fizic în imediata ta apropiere. Ceea ce nu înţelegi este rostul încercării de a intra în legătură cu el, şi tocmai lucrul acesta face contactul tău cu el semnificativ sau lipsit de înţeles.

Este de o importanţă crucială pentru procesul tău de învăţare să fii dispus să renunţi la scopurile pe care le-ai fixat fiecărui lucru.

Recunoaşterea faptului că ele sunt mai degrabă lipsite de înţeles decât „bune" sau „rele" este singurul mod de a realiza această renunţare. Ideea de astăzi este un pas în această direcţie.

Sunt necesare şase perioade de exersare, fiecare având durata de două minute. Fiecare să înceapă cu o repetare lentă a ideii de astăzi, urmată de rotirea privirii în jur şi oprirea ei asupra oricărui obiect care îţi atrage atenţia, fie el apropiat sau depărtat.

„Important", sau „neimportant", „uman" sau „inuman". Cu ochii aţintiţi asupra fiecărui subiect selectat

astfel, spune, de exemplu:

„Nu cunosc menirea acestui scaun”.

„Nu cunosc menirea acestui stilou”.

„Nu cunosc menirea acestei mâini”.

Rosteşte aceste cuvinte rar, fără a-ţi lua ochii de la subiect până nu ai terminat afirmaţia despre el. Treci apoi la subiectul următor şi aplică ideea de astăzi ca mai înainte.

LECŢIA 26

„Gândurile mele de atac îmi atacă invulnerabilitatea”.

Este desigur evident faptul că, de vreme ce poţi fi atacat, nu eşti invulnerabil. Consideri atacul o ameninţare reală. Aceasta deoarece crezi că tu poţi să ataci cu adevărat. Iar ceea ce ar avea efect prin tine trebuie să aibă efect şi asupra ta. Tocmai această lege te va mântui în cele din urmă, dar deocamdată o foloseşti greşit. De aceea, trebuie să înveţi cum o poţi folosi în serviciul propriilor tale interese, şi nu împotriva lor.

Deoarece gândurile tale de atac vor fi proiectate, te vei teme de atac. Iar dacă te temi de atac, trebuie să crezi că nu eşti invulnerabil. Gândurile de atac te fac, aşadar, vulnerabil în propria minte, căci acolo se află gândurile de atac. Gândurile de atac şi invulnerabilitatea nu pot fi acceptate împreună. Ele se contrazic reciproc.

Ideea de astăzi ne prezintă gândul că întotdeauna te ataci mai întâi pe tine însuţi. Dacă gândurile de atac trebuie să comporte credinţa că eşti vulnerabil, efectul lor este acela de a te slăbi în propriii tăi ochi. Astfel ele ţi-au atacat modul tău de a te percepe pe tine însuţi, iar deoarece crezi în ele, nu mai poţi crede în tine. O imagine falsă despre tine a ajuns să ia locul a ceea ce eşti.

Punerea în practică a ideii de astăzi te va ajuta să înţelegi că vulnerabilitatea sau invulnerabilitatea sunt rezultatul propriilor tale gânduri. Nimic în afară de gândurile tale nu te poate ataca. Nimic în afară de gândurile tale nu te poate face să crezi că eşti vulnerabil.

Şi nimic în afară de gândurile tale nu îţi poate dovedi

că toate acestea nu sunt aşa.

În aplicarea ideii de astăzi sunt necesare şase perioade de exersare. Să se încerce două minute pentru fiecare din ele, deşi perioada poate fi redusă dacă este prea mare disconfortul. Nu reduce însă mai mult decât atât.

Perioada de exersare să înceapă cu repetarea ideii pentru astăzi, continuând – cu ochii închişi – cu trecerea în revistă a întrebărilor rămase fără răspuns a căror rezolvare te îngrijorează. Îngrijorarea poate lua forma deprimării, supărării, senzaţiei de a fi constrâns, temerii, presimţirii sau preocupării. Orice problemă încă nerezolvată care are tendinţa să-ţi revină în gând de-a lungul zilei constituie un subiect potrivit. Nu vei putea folosi prea multe pentru fiecare perioadă de exersare în parte, fiindcă va trebui acordat fiecărei probleme mai mult timp decât de obicei. Ideea de astăzi să se aplice după cum urmează: Mai întâi, denumeşte situaţia:

„Sunt îngrijorat de...”

Apoi ia în considerare fiecare rezolvare care-ţi vine în minte în această privinţă şi care ţi-a pricinuit îngrijorare, referindu-te la fiecare în mod concret, spunând:

„Mă tem că se va întâmpla...”

Dacă faci exerciţiile cum se cuvine, ar trebui să ai la dispoziţie vreo cinci sau şase alternative îngrijorătoare pentru fiecare situaţie de care te foloseşti şi, foarte posibil, chiar mai multe. Este mult mai util să tratezi câteva situaţii în mod amănunţit, decât să parcurgi un număr mare de situaţii. Pe măsură ce lista rezolvărilor anticipate pentru fiecare situaţie se extinde, vei găsi, probabil, că pe unele din ele, mai ales pe cele care-ţi vin în minte către sfârşit, le accepţi mai puţin. Încearcă totuşi, pe cât posibil, să le tratezi pe toate deopotrivă.

După ce ai denumit fiecare rezolvare de care ţi-e teamă, spune în sinea ta:

„Acest gând este un atac asupra mea”.

Încheie fiecare perioadă de exersare repetându-ţi încă odată ideea de astăzi.

LECŢIA 27

„Mai presus de toate, vreau să văd”.

Ideea de astăzi exprimă ceva mai puternic decât o simplă hotărâre. Între toate dorinţele tale, ea dă prioritate viziunii. S-ar putea să ai reţineri să foloseşti ideea, pe motivul că nu eşti sigur dacă, într-adevăr, crezi ceea ce afirmi. Nu contează. Scopul exerciţiilor de astăzi este de a aduce puţin mai aproape vremea când ideea va fi pe de-a-ntregul adevărată.

S-ar putea să fii foarte tentat să crezi că ţi se cere vreun sacrificiu atunci când spui că, mai presus de orice, vrei să vezi. Dacă te nelinişteşte absenţa oricărei rezerve pe care o implică o astfel de afirmaţie, adaugă:

„Ea nu poate decât să binecuvânteze”.

Ideea de astăzi are nevoie de multe repetări pentru ca folosul să fie maxim. Să se folosească la cel puţin fiecare jumătate de oră şi, dacă se poate, de mai multe ori. Ai putea încerca s-o faci la fiecare 15 sau 20 de minute. Este recomandabil ca, atunci când te trezeşti sau la scurt timp după aceea, să stabileşti un anume interval de timp pentru folosirea ideii şi să încerci să-l respecţi de-a lungul zilei.

Nu va fi greu să o faci, chiar dacă vei fi angajat într-o conversaţie sau ocupat cu altceva în momentul respectiv. Chiar şi atunci poţi să repeţi, în sinea ta, o scurtă propoziţie, fără a deranja.

Adevărata întrebare este: cât de des îţi vei aduce aminte? Cât de mult îţi doreşti ca ideea de astăzi să fie adevărată? Răspunde la una din întrebări şi ai răspuns şi celeilalte. Vei sări, probabil, peste câteva aplicaţii, poate chiar peste mai multe. Nu te lăsa afectat, dar încearcă, totuşi, să te ţii de program de atunci înainte. Dacă simţi măcar o dată, de-a lungul zilei, că ai fost perfect sincer în timp ce repetai ideea de astăzi, poţi fi sigur că te-ai scutit de mulţi ani de efort.

LECŢIA 28

„Mai presus de toate, vreau să văd altfel lucrurile”.

Astăzi noi chiar dăm ideii de ieri o aplicare corectă.

În aceste perioade îţi vei lua o serie de angajamente precise. Întrebarea dacă le vei ţine în viitor nu ne preocupă aici. Dacă eşti dispus măcar să le iei acum, ai şi pornit pe calea ţinerii lor. Şi suntem încă abia la început.

Poate te întrebi de ce este important să spui, de exemplu: „Mai presus de toate vreau să văd această masă altfel”. În sine, nu are nicio importanţă. Dar, ce este de sine stătător? Şi ce înseamnă „în sine”? Vezi în jurul tău o mulţime de lucruri separate, ceea ce înseamnă că nu vezi deloc. Ori vezi, ori nu vezi. Odată ce ai văzut un lucru altfel, le vei vedea pe toate altfel. Lumina pe care o vei vedea în oricare dintre ele este aceeaşi lumină pe care o vei vedea în toate.

Atunci când spui: „Mai presus de toate, vreau să văd această masă altfel”, îţi iei angajamentul să îţi retragi toate ideile tale preconcepute despre masă, şi să îţi deschizi mintea către ceea ce este ea, către menirea ei. Nu o defineşti în funcţie de trecut. Întrebi, mai degrabă, ce este, în loc să-i spui tu ce este. Nu îi legi rostul de experienţa ta neînsemnată în privinţa meselor, nici nu îi limitezi menirea la măruntele tale gânduri personale.

Nu vei pune sub semnul întrebării ceea ce ai definit deja. Iar scopul acestor exerciţii este de a pune întrebări şi de a primi răspunsurile. Spunând: „Mai presus de toate, vreau să văd această masă altfel”, îţi iei angajamentul să vezi. Nu este un angajament exclusiv. Este un angajament care se referă deopotrivă la masă, cât şi la orice altceva, nici mai mult, nici mai puţin.

De fapt, ai putea dobândi viziunea chiar numai de la această masă, dacă ţi-ai retrage toate ideile proprii pe care ţi le-ai format în privinţa ei şi ai privi-o cu o minte perfect deschisă. Ea are să-ţi arate ceva; ceva frumos şu curat, de o infinită valoare, plin de fericire şi speranţă. Ascuns sub mormanul ideilor tale despre ea, stă rostul ei real, rost pe care îl împărtăşeşti cu tot universul.

Prin faptul că foloseşti masa ca obiect pentru aplicarea ideii de astăzi, ceri de fapt să ţi se dezvăluie rostul universului. Vei cere acelaşi lucru de la fiecare

subiect pe care îl foloseşti în perioadele de exersare. Şi îţi iei angajamentul, faţă de fiecare dintre ele, că vei lăsa rostul lor să ţi se dezvăluie, în loc să le încarci cu propria-ţi judecată.

Vom avea astăzi şase perioade de exersare de câte două minute, în care ideea zilei este mai întâi formulată, apoi aplicată la orice vezi în jur. Subiectele nu numai că vor fi alese la întâmplare, dar se va şi acorda fiecăruia aceeaşi sinceritate când i se aplică ideea zilei, într-o încercare de a recunoaşte valoarea egală a tuturor, în contribuţia la vederea ta.

Aplicaţiile să includă, ca de obicei, numele subiectului asupra căruia se nimereşte să-ţi cadă privirea, care va zăbovi asupra lui în timp ce rosteşti următoarele:

„Mai presus de toate, vreau să văd acest... altfel".

Fiecare aplicare să se facă foarte rar, pe cât se poate, cu luare aminte.

LECŢIA 29

„Dumnezeu este în tot ce văd".

Ideea de astăzi explică de ce poţi vedea tot rostul în toate. Ea explică de ce nimic nu este separat, de sine stătător sau în sine. Şi mai explică de ce nimic din ceea ce vezi nu înseamnă nimic. De fapt, ea explică fiecare idee pe care am folosit-o până acum, cât şi pe cele următoare. Ideea de astăzi constituie întreaga bază pentru viziune.

Probabil că, în momentul de faţă, această idee ţi se va părea foarte greu de priceput. Poate ţi se pare prostească, necuviincioasă, lipsită de sens, nostimă sau chiar reprehensibilă. Desigur, Dumnezeu nu este într-o masă, de exemplu, aşa cum o vezi. Totuşi, am subliniat ieri ideea că o masă împărtăşeşte rostul universului.

Iar ceea ce împărtăşeşte rostul universului împărtăşeşte rostul Creatorului său.

Încearcă, deci, astăzi, să începi a învăţa cum să priveşti toate lucrurile cu iubire, cu recunoştinţă, şi cu mintea deschisă. Acum nu le vezi. Ai vrea să ştii ce este în ele? Nimic nu este aşa cum îţi apare ţie. Rostul lor sfânt stă dincolo de restrânsa ta sferă de cuprindere.

Atunci când viziunea îţi va arăta sfinţenia care luminează lumea, vei înţelege perfect ideea de astăzi. Şi nu vei înţelege cum de ai putut vreodată să ţi se pară dificilă.

Cele şase perioade de exersare pentru astăzi, a câte două minute fiecare, vor urma un tipar deja familiar: începe repetând ideea în sinea ta, apoi aplic-o subiectelor din jurul tău, alese la întâmplare, denumindu-le pe fiecare în mod distinct. Încearcă să eviţi tendinţa de a face o selecţie autoimpusă, care poate fi mai ales tentantă în legătură cu ideea de astăzi, datorită naturii ei cu totul străine. Ţine minte că orice ordine impusă de tine este la fel de străină realităţii.

De aceea, lista de subiecte să fie cât se poate de lipsită de autoselecţie. De exemplu, o listă potrivită ar putea include următoarele:

„Dumnezeu este în acest umeraş”.

„Dumnezeu este în această revistă”.

„Dumnezeu este în acest deget”.

„Dumnezeu este în această lampă”.

„Dumnezeu este în acel corp”.

„Dumnezeu este în uşa aceea”.

„Dumnezeu este în coşul acela de gunoi”.

În completarea perioadelor de practică fixate, repetă ideea de astăzi cel puţin o dată pe oră, privind încet în jur, în timp ce îţi spui cuvintele în sinea ta, fără grabă. Ar trebui, cel puţin o dată sau de două ori, să fii pătruns de o senzaţie de odihnă, în timp ce le faci.

LECŢIA 30

„Dumnezeu este în tot ce văd, deoarece Dumnezeu este în mintea mea”.

Ideea de astăzi este trambulina care ne lansează spre viziune.

Din această idee, lumea se va deschide în faţa ta şi o vei privi, văzând în ea ce nu ai mai văzut niciodată. Iar ceea ce ai văzut înainte nu îţi va mai fi deloc vizibil.

Astăzi încercăm să folosim o nouă formă de „proiecţie”. Nu încercăm să ne debarasăm de ceea ce nu ne place, văzându-l în afară. În schimb, încercăm să vedem

în lume ceea ce este în mintea noastră, ceea ce vrem să recunoaştem că este acolo. Astfel, încercăm să ne împreunăm cu ceea ce vedem, în loc să-l ţinem departe de noi. Iată deosebirea fundamentală dintre viziune şi modul tău de a vedea.

Ideea de astăzi urmează să se aplice cât se poate de des de-a lungul zilei. De câte ori ai o clipă de răgaz, repet-o, cu luare aminte, în sinea ta, privind în jur, încercând să realizezi că ideea este aplicabilă la tot ce vezi acum sau la tot ce ai putea vedea acum dacă s-ar afla în câmpul tău vizual.

Viziunea reală nu este limitată la concepte ca „aproape" sau

„Departe". Pentru a te ajuta să te obişnuieşti cu această idee, încearcă să te gândeşti atât la lucruri din afara câmpului tău vizual, cât şi la cele pe care le poţi vedea efectiv, atunci când aplici ideea de astăzi.

Viziunea reală nu este numai nelimitată în timp şi spaţiu, dar nici nu depinde de ochii corpului. Mintea este singura ei sursă.

Pentru a te ajuta să te obişnuieşti mai mult cu această idee, dedică mai multe perioade de exersare aplicării ideii de astăzi cu ochii închişi, folosind orice subiecte îţi vin în minte şi privind mai degrabă înăuntru decât în afară. Ideea de astăzi se aplică în mod egal la amândouă.

LECŢIA 31

„Nu sunt victima lumii pe care o văd".

Ideea de astăzi este introducerea la declaraţia ta de eliberare. Şi de data asta, ideea va fi aplicată atât lumii pe care o vezi în afara ta, cât şi celei pe care o vezi lăuntric. În aplicarea ideii, vom folosi o formă de exerciţiu care va fi întrebuinţată din ce în ce mai mult, cu modificări după cum se va indica. În general, această formă include două aspecte, unul în care aplici ideea într-un mod mai susţinut, iar celălalt, care constă din aplicaţii frecvente ale ideii de-a lungul zilei.

Sunt necesare două perioade mai lungi cu ideea de

astăzi, una dimineaţa şi alta seara, recomandându-se între trei şi cinci minute pentru fiecare. În acest timp, priveşte încet în jur, repetând ideea de două sau trei ori. Apoi, închide-ţi ochii şi aplică aceeaşi idee la lumea ta lăuntrică. Vei scăpa de ambele dintr-odată, deoarece lumea lăuntrică este cauza celei exterioare.

În timpul introspecţiei, nu face altceva decât îngăduie oricărui gând care îţi trece prin minte să se prezinte conştienţei tale, să-l iei pe fiecare în considerare pentru o clipă, iar apoi să-l înlocuieşti cu următorul. Încearcă să nu stabileşti vreun fel de ierarhie între ele.

Priveşte-le cum vin şi se duc, într-un mod cât se poate de impasibil.

Nu stărui asupra nici unuia în mod deosebit, ci lasă-le să curgă în mod constant şi calm, fără a te implica în mod special. În timp ce stai şi îţi priveşti liniştit gândurile, repetă ideea de astăzi în sinea ta, de câte ori crezi de cuviinţă, dar fără vreo senzaţie de grabă.

În plus, repetă ideea de astăzi cât se poate de des de-a lungul zilei. Adu-ţi aminte că faci o declaraţie de independenţă în numele propriei tale libertăţi. Iar în libertatea ta stă libertatea lumii.

Ideea de astăzi este, de asemenea, una deosebit de folositoare ca răspuns la fiecare formă de tentaţie care s-ar putea ivi. Ea este o declaraţie că nu vei ceda în faţa ei, înrobindu-te singur.

LECŢIA 32

„Eu am inventat lumea pe care o văd”.

Astăzi, continuăm să dezvoltăm tema cauzei şi a efectului. Nu eşti victima lumii pe care o vezi, deoarece tu ai inventat-o. Poţi să renunţi la ea la fel de uşor cum ai născocit-o. O vei vedea sau nu o vei vedea, după cum doreşti. Câtă vreme o doreşti, o vei vedea; când nu o mai doreşti, ea nu va mai fi acolo ca s-o vezi.

Ideea de astăzi, asemenea celor precedente, se aplică lumilor tale interioare şi exterioare care, de fapt, sunt una şi aceeaşi.

Totuşi, de vreme ce le vezi ca fiind diferite,

perioadele de exersare pentru astăzi vor cuprinde din nou două faze, una implicând lumea pe care o vezi în afara ta, iar cealaltă, lumea pe care o vezi în mintea ta. Încearcă, în exerciţiile de astăzi, să introduci gândul că ambele se află în propria ta imaginaţie.

Vom începe perioadele de exersare de dimineaţă şi seară din nou prin repetarea, de două sau trei ori, a ideii de astăzi, în timp ce cuprindem cu privirea lumea pe care o vezi ca fiind în afara ta. Apoi, închide-ţi ochii şi cuprinde lumea ta lăuntrică. Încearcă să le tratezi pe amândouă cât mai egal posibil. Repetă, fără grabă, ideea de astăzi, de câte ori doreşti, în timp ce priveşti imaginile de care te face conştient imaginaţia ta.

Pentru cele două perioade de exersare mai lungi se recomandă între trei şi cinci minute, un minimum de trei minute fiind obligatoriu. Pot fi folosite mai mult de cinci minute, dacă exerciţiul ţi se pare odihnitor. Pentru a veni în întâmpinarea acestui lucru, alege o perioadă în care se prevăd distrageri puţine şi în care tu însuţi să te simţi gata.

Aceste exerciţii se vor face şi în continuare, de-a lungul zilei, de cât mai multe ori. Aplicaţiile mai scurte constau din repetarea lentă a ideii, în timp ce îţi inspectezi fie lumea lăuntrică, fie pe cea din afară. Nu contează pe care din ele o alegi.

Ideea de astăzi urmează, de asemenea, să se aplice imediat oricărei situaţii care ar putea să te necăjească. Aplică ideea, spunând în sinea ta: „Eu am inventat această situaţie, aşa cum o văd”.

LECŢIA 33

„Există un alt mod de a privi lumea”.

Ideea de astăzi este o încercare de a recunoaşte faptul că îţi poţi deplasa percepţia lumii în ambele ei aspecte, cel interior şi exterior.

Cinci minute bune se vor consacra aplicaţiilor de dimineaţă şi seară.

În aceste perioade de exersare, ideea va fi repetată atât timp cât îţi dă o stare bună, cu toate că esenţiale sunt

aplicările făcute fără grabă. Alternează inspectarea percepţiilor tale interioare cu cele exterioare, fără a isca însă o senzaţie de mutare abruptă.

Pur şi simplu, aruncă o privire dezinvoltă spre lumea pe care o percepi ca fiindu-ţi exterioară, apoi închide ochii şi, cu egală dezinvoltură, inspectează gândurile lăuntrice. Încearcă să rămâi la fel de neimplicat în ambele şi să-ţi menţii această detaşare atunci când repeţi ideea de-a lungul zilei.

Perioadele de exersare mai scurte să fie cât mai frecvente.

Aplicări specifice ale ideii de astăzi se vor face de îndată ce se iveşte vreo situaţie cu tentaţia de a te nelinişti. Pentru aceste aplicări, spune:

„Există un alt mod de a privi asta".

Ţine minte să aplici ideea de astăzi chiar în momentul în care devii conştient de vreun necaz. S-ar putea să ai nevoie de vreun minut ca să te aşezi în linişte şi să repeţi ideea de câteva ori în sinea ta. Închiderea ochilor te va ajuta probabil la această formă de aplicare.

LECŢIA 34

„Aş putea vedea pace în loc de ce văd".

Ideea de astăzi începe să descrie condiţiile care prevalează în celălalt mod de a vedea. Pacea minţii este clar o chestiune lăuntrică.

Ea trebuie să înceapă cu propriile tale gânduri, pentru ca apoi să se extindă înspre afară, căci din pacea minţii tale răsare o percepţie paşnică a lumii.

Exerciţiile de astăzi necesită trei perioade de exersare mai lungi.

Se recomandă una dimineaţa şi alta seara, iar a treia se va întreprinde la acea oră dintre ele care pare să fie mai prielnică unei stări de disponibilitate. Toate aplicările se vor face cu ochii închişi, deoarece ideea de astăzi se va aplica lumii tale lăuntrice.

Vreo cinci minute de cercetare a minţii pentru fiecare din perioadele mai lungi de exersare sunt obligatorii. Cercetează-ţi mintea pentru a afla gândurile de teamă,

situaţiile care provoacă anxietate, personajele sau întâmplările „ofensatoare” sau orice altceva în legătură cu care întreţii gânduri neiubitoare. Într-un mod dezinvolt, ia cunoştinţă de toate, repetând rar ideea de astăzi, pe măsură ce le priveşti cum îţi apar în minte. Şi dă-le drumul, unul câte unul, pentru a face loc celui următor.

Dacă începi să ai dificultăţi când e vorba să te gândeşti la anumite subiecte, continuă să repeţi ideea, fără grabă, în sinea ta, fără a o aplica la un anume lucru. Încredinţează-te, totuşi, că nu faci vreo excludere anume.

Aplicările mai scurte urmează să fie frecvente şi se vor face oricând simţi că pacea minţii îţi este ameninţată într-un fel sau altul.

Ele au ca scop să te ferească de tentaţii de-a lungul zilei. Dacă devii conştient de o anume formă de tentaţie, exerciţiul se va face sub această formă:

„Aş putea vedea pace în această situaţie, în loc să văd ceea ce văd acum în ea”.

Dacă violările păcii minţii tale iau forma unor emoţii adverse mai generalizate, cum ar fi deprimare, anxietate sau îngrijorare, foloseşte ideea în forma ei originală. Dacă vei constata că ai nevoie de mai mult de o aplicare a ideii de astăzi ca să îţi vină mai uşor să te răzgândeşti în orice context anume, încearcă să dedici câteva minute repetării ideii, până când începi să simţi o oarecare senzaţie de uşurare. Îţi va fi de ajutor, dacă vei spune în sinea ta, specificând:

„Îmi pot înlocui sentimentele de deprimare, anxietate sau îngrijorare (sau gândurile mele în legătură cu această situaţie, persoană sau întâmplare) cu pace”.

LECŢIA 35

„Mintea mea este parte din Mintea lui Dumnezeu.
Sunt foarte sfânt”.

Ideea de astăzi nu descrie modul în care te vezi acum. Ea descrie însă ceea ce-ţi va arăta viziunea. Este greu, pentru oricine care gândeşte că se află în această lume, să creadă lucrul acesta despre sine. Dar, motivul pentru care socoate că se află în lumea aceasta este

tocmai acela că nu crede ceea ce afirmă ideea de astăzi.

Vei crede, negreşit, că faci parte din ambianţa în care socoţi că te afli. Aceasta se întâmplă deoarece te înconjori de mediul pe care îl doreşti. Şi îl doreşti ca să îţi protejeze imaginea (chipul) pe care ţi-ai făcut-o despre tine însuţi. Imaginea este parte din acest mediu înconjurător. Ceea ce vezi în timp ce crezi că te afli în aceste mediu este văzut prin ochii imaginii. Asta nu este viziune. Imaginile nu pot vedea.

Ideea de astăzi prezintă o cu totul altă imagine despre tine.

Stabilindu-ţi Sursa, ea îţi stabileşte şi Identitatea, şi te descrie aşa cum, de fapt, trebuie să fii într-adevăr. Vom folosi, pentru ideea de astăzi, un procedeu de aplicare oarecum diferit, fiindcă accentul cade astăzi mai degrabă pe cel care percepe, decât pe ceea ce percepe el însuşi.

Începe fiecare din cele trei perioade de exersare a câte cinci minute fiecare pe ziua de astăzi cu repetarea, în sinea ta, a ideii de astăzi, apoi închideţi ochii şi cercetează-ţi mintea pentru tot felul de termeni descriptivi în care te vezi pe tine însuţi. Include toate însuşirile bazate pe ego, fie ele pozitive sau negative, dezirabile sau indezirabile, grandioase sau înjositoare. Ele toate sunt la fel de ireale, pentru că nu te priveşti prin ochii sfinţeniei.

În partea de început a perioadei de cercetare a minţii, vei pune, probabil, accentul pe ceea ce consideri a fi aspectele mai negative ale propriei tale perceperi. Totuşi, către partea finală a perioadei de exersare, s-ar putea, foarte bine, ca în minte să îţi apară termeni descriptivi mai măgulitori la propria-ţi adresă. Încearcă să recunoşti că nu contează ce orientare au fanteziile tale despre tine însuţi.

Iluziile nu au nicio orientare în realitate. Ele, pur şi simplu, nu sunt adevărate.

O listă potrivită pentru aplicarea ideii de astăzi, alcătuită la întâmplare, poate arăta după cum urmează:

„Mă văd ca fiind dominat”.

„Mă văd ca fiind deprimat”.

„Mă văd ca fiind ratat”.
„Mă văd ca fiind primejduit”.
„Mă văd ca fiind neajutorat”.
„Mă văd ca fiind victorios”.
„Mă văd ca fiind înfrânt”.
„Mă văd ca fiind caritabil”.
„Mă văd ca fiind plin de virtute”.

Să nu te gândeşti la aceşti termeni într-un mod abstract. Ei îţi vor veni în minte odată cu diferite situaţii, personaje şi întâmplări în care tu figurezi. Alege la nimereală câte o situaţie specifică care îţi vine în minte, identifică termenul sau termenii descriptivi care consideri că se potrivesc la reacţiile tale faţă de această situaţie, şi foloseşte-i în aplicarea ideii de astăzi. După ce ai denumit-o pe fiecare, adaugă:

„Dar mintea mea este o parte din Mintea lui Dumnezeu.

Sunt foarte sfânt”.

În timpul perioadelor de exersare mai lungi, vor exista, probabil, intervale în care nu-ţi trece nimic anume prin minte. Nu-ţi scormoni mintea doar ca să umpli intervalul cu lucruri specifice, ci relaxează-te numai şi repetă rar ideea de astăzi până când ceva îţi vine în minte. Cu toate că nimic din ce se iveşte nu trebuie omis din exerciţii, nimic nu trebuie „dezgropat” prin efort. Nici forţa, nici discriminarea nu trebuie folosite.

Cât mai des posibil de-a lungul zilei, alege-ţi una sau mai multe însuşiri pe care ţi le atribui în momentul de faţă, aplicând ideea de astăzi în formularea de mai sus la fiecare dintre ele. Dacă nimic anume nu îţi dă prin minte, repetă doar ideea în sinea ta, cu ochii închişi.

LECŢIA 36

„Sfinţenia mea învăluie tot ce văd”.

Ideea de astăzi o extinde pe cea de ieri de la cel ce percepe, la ceea ce este perceput. Eşti sfânt deoarece mintea ta este parte din a lui Dumnezeu. Şi pentru că eşti sfânt, vederea ta trebuie să fie de asemenea sfântă. „Neprihănit” înseamnă fără de păcat. Nu poţi fi mai mult

sau mai puţin fără păcat. Ori eşti neprihănit, ori ba. Dacă mintea ta este parte din Mintea lui Dumnezeu, trebuie să fii neprihănit, sau o parte din Mintea Lui ar fi păcătoasă. Văzul tău este în legătură cu sfinţenia Lui, nu cu ego-ul tău, şi, ca atare, nu cu corpul tău.

Pentru astăzi sunt necesare patru perioade de exersare a câte trei până la cinci minute. Încearcă să le distribui pe intervale relativ egale, recurgând frecvent la aplicările mai scurte, pentru a-ţi asigura protecţia de-a lungul zilei. Perioadele de exersare mai lungi se vor desfăşura în această formă: Mai întâi, închide-ţi ochii şi repetă de mai multe ori, rar, ideea de astăzi. Apoi deschide-ţi ochii şi priveşte fără grabă în jurul tău, aplicând ideea în mod specific la orice observi în această dezinvoltă trecere în revistă. Spune, de exemplu:

„Sfinţenia mea învăluie carpeta aceea”.

„Sfinţenia mea învăluie peretele acela”.

„Sfinţenia mea învăluie aceste degete”.

„Sfinţenia mea învăluie scaunul acela”.

„Sfinţenia mea învăluie corpul acela”.

„Sfinţenia mea învăluie acest stilou”.

De mai multe ori, în timpul acestor perioade de exersare, închide-ţi ochii şi repetă ideea în sinea ta. Apoi, deschide-ţi ochii şi continuă ca mai înainte.

Pentru perioadele de exersare mai scurte, închide ochii şi repetă ideea; priveşte în jur în timp ce o repeţi din nou; şi încheie cu încă o repetare, având ochii închişi. Toate aplicările se vor face, bineînţeles, foarte rar, cu cea mai mare lipsă de efort şi grabă.

LECŢIA 37

„Sfinţenia mea binecuvântează lumea”.

Această idee conţine primele întrezăriri ale adevăratei tale funcţii în lume sau ale rostului tău aici. Menirea ta este să vezi lumea prin propria ta sfinţenie. Astfel tu şi cu lumea sunteţi împreună binecuvântaţi. Nu pierde nimeni; nimic nu se ia de la nimeni; fiecare câştigă prin viziunea ta sfântă. Această idee marchează sfârşitul sacrificiului, deoarece oferă fiecăruia din plin ceea ce i se

cuvine.

Nu există nicio altă cale prin care ideea de sacrificiu să poată fi îndepărtată din gândirea lumii. Oricare alt mod de a vedea va pretinde, în mod inevitabil, o plată de la cineva sau ceva. Ca rezultat, cel care percepe va pierde. Şi nici nu va bănui măcar de ce pierde. Însă prin viziunea ta, întregimea este redată conştiinţei sale.

Sfinţenia ta îl binecuvântează, necerându-i nimic. Cei care se văd ca fiind întregi nu au pretenţii.

Sfinţenia ta este mântuirea lumii. Ea te îndreptăţeşte să adevereşti lumii că este una cu tine, nu predicându-i, nu spunându-i ceva, ci pur şi simplu, prin recunoaşterea ta tăcută că în sfinţenia ta toate lucrurile sunt binecuvântate împreună cu tine.

Cele patru perioade de exerciţiu mai lungi ale zilei, din care fiecare va cuprinde trei până la cinci minute de exersare, încep cu repetarea ideii de astăzi şi vor fi urmate de aproximativ un minut în care te uiţi în jurul tău, în timp ce aplici ideea la cele văzute de tine:

„Sfinţenia mea binecuvântează acest scaun”.

„Sfinţenia mea binecuvântează acea fereastră”.

„Sfinţenia mea binecuvântează acest corp”.

Închide apoi ochii şi aplică ideea la orice persoană care îţi vine în minte, folosindu-i numele şi spunând:

„Sfinţenia mea te binecuvântează, (numele)”.

Poţi continua perioada de exersare cu ochii închişi; poţi redeschide ochii şi poţi aplica ideea de astăzi la lumea ta exterioară, dacă aşa doreşti; poţi alterna aplicarea ideii la cele pe care le vezi în jurul tău cu aplicarea ei la cele care se află în gândurile tale, sau poţi recurge la orice combinaţie pe care o preferi între aceste două faze de aplicare. Perioada de exersare se va încheia cu o repetare a ideii cu ochii închişi şi, urmându-i imediat, o alta, cu ochii deschişi.

Exerciţiile mai scurte constau din repetarea ideii de cât mai multe ori poţi. A o aplica în tăcere la cei pe care îi întâlneşti, rostindu-le concomitent numele, este deosebit de folositor. Este esenţial să foloseşti ideea dacă cineva

pare să-ţi stârnească reacţii adverse. Oferă-i de îndată binecuvântarea sfinţeniei tale, căci astfel vei învăţa să o păstrezi în propria-ţi conştienţă.

LECŢIA 38

„Nimic nu este cu neputinţă pentru sfinţenia mea”.

Sfinţenia ta răstoarnă toate legile lumii. Ea transcende fiecare restricţie impusă de timp, spaţiu, distanţă şi limită de orice fel.

Sfinţenia ta este absolut nelimitată în puterea ei, deoarece te consacră ca Fiu al lui Dumnezeu, una cu Mintea Creatorului său.

Prin sfinţenia ta, puterea lui Dumnezeu devine manifestă. Prin sfinţenia ta, puterea lui Dumnezeu devine disponibilă. Iar pentru puterea lui Dumnezeu nimic nu este cu neputinţă. Sfinţenia ta poate, aşadar, îndepărta toată durerea, ea poate pune capăt tuturor necazurilor şi poate rezolva toate problemele. Ea poate să le facă pe toate atât în ceea ce te priveşte pe tine, cât şi în privinţa oricui. Ea este nepărtinitoare în puterea ei de a ajuta pe oricine, fiind nepărtinitoare în puterea ei de a mântui pe oricine.

Dacă tu eşti sfânt, atunci sfânt este tot ce a creat Dumnezeu.

Eşti sfânt pentru că toate lucrurile pe care le-a creat El sunt sfinte.

Şi toate lucrurile pe care le-a creat El sunt sfinte deoarece tu eşti sfânt. În exerciţiile de astăzi, vom aplica puterea sfinţeniei tale la toate problemele, dificultăţile sau suferinţele, indiferent de forma sub care îţi vin în minte, fie că sunt în legătură cu tine însuţi sau cu altcineva. Nu vom face deosebiri, pentru că nu există deosebiri.

În cele patru perioade de exersare mai lungi, din care fiecare ar fi de preferat să dureze cinci minute încheiate, repetă ideea de astăzi, închide-ţi ochii, apoi cercetează-ţi mintea pentru a găsi orice senzaţie de impas sau nefericire, după cum vezi lucrurile. Încearcă să faci cât mai puţină deosebire între o situaţie dificilă pentru tine şi una care e dificilă pentru altcineva. Identifică situaţia în mod concret şi, de asemenea, numele persoanei implicate.

Foloseşte această formulare când aplici ideea de astăzi:

„În situaţia... în care mă văd, nimic nu este cu neputinţă pentru sfinţenia mea”.

„În situaţia... în care se vede, nimic nu este cu neputinţă pentru sfinţenia mea”.

Poate că vrei să variezi, din timp în timp, această procedură şi să adaugi câte un gând relevant, formulat de tine însuţi. Ai putea dori, de pildă, să incluzi gânduri ca:

„Nimic nu este cu neputinţă pentru sfinţenia mea, pentru că în ea stă puterea lui Dumnezeu”.

Introdu orice variaţii care ţi se par potrivite, însă menţine exerciţiile focalizate asupra temei: „Nimic nu este cu neputinţă pentru sfinţenia mea”. Scopul exerciţiilor de astăzi este de a începe să-ţi insufle sentimentul că ai stăpânire asupra tuturor lucrurilor deoarece eşti ceea ce eşti.

În aplicările frecvente mai scurte, aplică ideea în forma ei iniţială, atât timp cât nu apare sau îţi trece prin minte vreo problemă anume care te priveşte pe tine sau pe altcineva. În acest caz, foloseşte pentru aplicarea ideii forma mai specifică.

LECŢIA 39

„Sfinţenia mea îmi este mântuirea”.

Dacă vinovăţia este iadul, care îi este opusul? Asemenea textului pentru care au fost scrise aceste exerciţii zilnice, ideile folosite pentru exerciţii sunt foarte simple, foarte clare şi lipsite de ambiguitate. Nu ne preocupă isprăvile intelectuale, nici jocurile de logică. Ne ocupăm numai de ceea ce este bătător la ochi, iar acesta a fost trecut cu vederea în ceaţa complexităţii în care socoţi că gândeşti.

Dacă vinovăţia este iadul, care îi este opusul? Desigur, răspunsul nu e greu. Ezitarea pe care o simţi poate, răspunzând la întrebare, nu se datorează ambiguităţii întrebării. Dar crezi că vinovăţia este iad? Dacă ai crede, ai vedea pe loc cât de direct şi de simplu este textul şi nu ai mai avea deloc nevoie de exerciţii zilnice.

Nimeni nu are nevoie de exersare pentru a dobândi ceva ce îi aparţine deja.

Am afirmat deja că sfinţenia ta este mântuirea lumii. Dar propria ta mântuire? Nu poţi da ce nu ai. Un mântuitor trebuie să fie mântuit. Cum altfel ar putea el propovădui mântuirea? Exerciţiile de astăzi ţi se vor adresa ţie, recunoscând faptul că mântuirea ta este de o importanţă hotărâtoare pentru mântuirea lumii. Aplicând exerciţiile la lumea ta, întreaga lume beneficiază de pe urma lor.

Sfinţenia ta este răspunsul la fiecare întrebare care s-a pus vreodată, care se pune acum sau care se va pune în viitor. Sfinţenia ta înseamnă sfârşitul vinovăţiei şi, astfel, sfârşitul iadului. Sfinţenia ta este mântuirea lumii şi a ta. Cum ai putea fi exclus de la ea tocmai tu, căruia îi aparţine sfinţenia ta? Dumnezeu nu cunoaşte nesfinţenia. Se poate ca El să nu-şi cunoască Fiul?

Recomandăm insistent cinci minute încheiate pentru cele patru perioade mai lungi de exersare pe ziua de astăzi, încurajându-se tendinţele de exersare mai lungi şi mai frecvente. Dacă vrei să depăşeşti cerinţele minime, se recomandă mai degrabă şedinţe mai numeroase decât mai lungi, cu toate că propunem şi una şi alta.

Începe perioadele de exersare ca de obicei, repetând ideea de astăzi în sinea ta. Apoi, cu ochii închişi, caută gândurile neiubitoare, sub orice formă ar apare: sentimente de jenă, deprimare, mânie, teamă, îngrijorare, atac, nesiguranţă şi aşa mai departe. Şi, prin urmare, de ele este nevoie să fii mântuit.

Anumite situaţii, întâmplări sau persoane, pe care le asociezi cu gânduri neiubitoare de orice fel, constituie subiecte potrivite pentru exerciţiile de astăzi. Este imperativ pentru salvarea ta să le vezi într-un mod diferit. Iar binecuvântarea pe care le-o dai te va mântui şi îţi va dărui viziune.

Rar, fără vreo selecţie conştientă şi fără a da atenţie necuvenită vreuneia dintre ele, cercetează-ţi mintea pentru a găsi orice gând ce se pune între tine şi mântuirea ta. Aplică ideea de astăzi la fiecare din ele, în felul

următor:

„Gândurile mele neiubitoare despre... mă ţin în iad.

Sfinţenia mea îmi este mântuirea”.

Aceste perioade de exersare îţi vor părea, poate, mai uşoare, dacă vei intercala între ele mai multe perioade scurte, în care să repeţi, în sinea ta, doar de câteva ori, fără grabă, ideea de astăzi.

De asemenea, s-ar putea să îţi fie de ajutor să incluzi câteva intervale scurte, în timpul cărora să nu faci nimic altceva decât să te relaxezi şi să nu te gândeşti, aparent, la nimic. La început, concentrarea susţinută este foarte dificilă. Va deveni mult mai uşoară însă, pe măsură ce mintea îţi va deveni mai disciplinată şi atenţia mai greu de abătut.

Până una alta, te poţi considera liber să introduci varietate în perioadele de exersare, în orice formă ţi se pare potrivit. Cu toate acestea, nu schimba ideea în sine atunci când variezi metoda în care o aplici. Oricum vei decide s-o foloseşti, ideea trebuie enunţată în aşa fel încât înţelesul ei să fie faptul că sfinţenia ta îţi este mântuirea. Încheie fiecare perioadă de exersare prin repetarea, încă o dată, a ideii în forma ei iniţială şi adaugă:

„Dacă vinovăţia este iadul, atunci care îi este opusul?”

În timpul aplicărilor mai scurte, care urmează să se facă de vreo trei sau patru ori pe oră şi chiar mai des, poţi repeta ideea zilei şi este de preferat să faci şi una şi alta. Dacă apar tentaţii, o formă deosebit de utilă a ideii este: „Sfinţenia mea îmi este mântuirea de lucrul acesta”.

LECŢIA 40

„Sunt binecuvântat ca Fiu al lui Dumnezeu”.

Astăzi vom începe să afirmăm cu tărie câteva din fericirile care ţi se cuvin, dat fiind ceea ce eşti. Astăzi nu e nevoie de perioade lungi de exersare, însă sunt necesare perioade scurte şi frecvente: ar fi de dorit una la fiecare zece minute. Eşti, de asemenea, îmboldit să încerci acest program şi să te ţii de el oricând îţi este posibil. Dacă uiţi, încearcă din nou. Ori de câte ori îţi aminteşti, încearcă din

nou.

Nu este nevoie să-ţi închizi ochii pe durata perioadelor de exersare, deşi s-ar putea să-ţi vină mai uşor aşa. Totuşi, de-a lungul zilei, s-ar putea să te afli în unele situaţii în care închiderea ochilor poate că nu este fezabilă.

Exerciţiile necesită timp puţin şi niciun efort. Repetă ideea pentru astăzi, apoi adaugă câteva din atributele pe care le asociezi cu faptul de a fi Fiu al lui Dumnezeu, aplicându-ţi-le ţie însuţi. O perioadă de exersare ar putea consta, de pildă, din următoarele:

„Sunt binecuvântat ca Fiu al lui Dumnezeu.

„Sunt fericit, paşnic, iubitor şi mulţumit”.

Alta, ar putea lua această formă:

„Sunt binecuvântat ca Fiu al lui Dumnezeu.

Sunt calm, liniştit, sigur de mine şi încrezător”.

Dacă nu ai la dispoziţie decât o perioadă foarte scurtă, spune-ţi că eşti binecuvântat ca Fiu al lui Dumnezeu şi va fi de ajuns.

LECŢIA 41

„Dumnezeu merge cu mine oriunde mă duc”.

Ideea de astăzi va birui pe de-a-ntregul, în cele din urmă, sentimentul de a fi singur şi abandonat pe care îl încearcă cei separaţi. Deprimarea este o consecinţă inevitabilă a separării. La fel sunt şi anxietatea, îngrijorarea, profunda senzaţie de neajutorare, sărăcia, suferinţa şi intensa teamă de pierderi.

Cei separaţi au inventat multe „leacuri” pentru ceea ce cred ei că ar fi „relele lumii”. Dar singurul lucru pe care ei nu îl fac este să pună la îndoială realitatea problemei. Căci ea nu poate fi lecuită de efectele ei, problema nefiind reală. Ideea de astăzi are puterea de a isprăvi pentru totdeauna cu toată această nerozie. Căci nerozie este, în pofida formelor serioase şi tragice pe care le-ar putea lua.

În adâncul tău lăuntric se află tot ce este perfect, gata să radieze prin tine afară înspre lume. Iată leacul pentru toată durerea, pentru tot chinul, pentru orice teamă şi pierdere, căci el va vindeca mintea care a gândit că acestea sunt reale şi a suferit din cauza devotamentului ei.

Nu poţi fi niciodată deposedat de perfecta-ţi sfinţenie, deoarece Sursa ei merge cu tine, oriunde te duci. Nu poţi suferi niciodată, pentru că Sursa a tot ce este bucurie merge cu tine, oriunde te duci.

Nu poţi fi niciodată singur, fiindcă Sursa a tot ce este viaţă merge cu tine, oriunde te duci. Nimic nu-ţi poate distruge pacea minţii, căci Dumnezeu merge cu tine oriunde te duci.

E de înţeles că nu crezi toate acestea. Cum ai putea, de vreme ce adevărul este ascuns în adâncul lăuntric, sub un nor greu de gânduri demente, dens şi întunecător, însă reprezentând tot ce vezi? Astăzi vom face prima noastră încercare reală de a lăsa în urmă acest nor obscur şi greu, trecând prin el spre lumina de dincolo.

Astăzi nu va fi decât o singură perioadă lungă de exersare.

Dimineaţa, dacă se poate de îndată ce te scoli, aşază-te în linişte vreo trei până la cinci minute, cu ochii închişi. La începutul perioadei de exersare, repetă, foarte rar, ideea de astăzi. Apoi, nu face niciun efort de gândire. Încearcă, în schimb, să capeţi simţul întoarcerii spre interior, dincolo de toate gândurile deşarte ale lumii. Încearcă să pătrunzi foarte adânc în propria-ţi minte, ferind-o de orice gând care ţi-ar putea distrage atenţia.

Din când în când, poţi repeta ideea, dacă vei considera că îţi este de folos. Dar, înainte de toate, încearcă să te cufunzi, cât mai jos spre interior, cât mai departe de lume şi de toate gândurile ei neroade. Tu încerci acum să ajungi dincolo de toate aceste lucruri.

Încerci acum să părăseşti aparenţele şi să te apropii de realitate.

Este întru totul posibil să ajungi la Dumnezeu. De fapt, este chiar foarte uşor, deoarece este lucrul cel mai firesc din lume. Ai putea chiar spune că este singurul lucru firesc din lume. Calea se va deschide dacă vei crede că acest lucru este posibil. Acest exerciţiu poate aduce rezultate foarte surprinzătoare chiar la prima încercare, iar mai devreme sau mai târziu este întotdeauna încununat

de succes. Pe măsură ce înaintăm, vom intra în detalii referitoare la acest tip de exerciţiu. Dar el niciodată nu va da greş total, iar succesul instantaneu este posibil.

Foloseşte des ideea de astăzi de-a lungul zilei, repetând-o foarte rar, preferabil cu ochii închişi. Gândeşte-te la ceea ce spui; la înţelesul cuvintelor. Concentrează-te asupra sfinţeniei pe care ele o implică în privinţa ta; asupra statorniciei tovărăşiei care îţi aparţine; asupra protecţiei desăvârşite ce te înconjoară.

Poţi, într-adevăr, să-ţi permiţi să le râzi în faţă gândurilor de teamă, amintindu-ţi că Dumnezeu merge cu tine, oriunde te duci.

LECŢIA 42

„Dumnezeu îmi este tăria. Viziunea este darul Său”.

Ideea de astăzi combină cele două gânduri foarte puternice, ambele fiind de importanţă majoră. Ea stabileşte, de asemenea, o relaţie de tipul cauză-efect, care explică de ce nu poţi da greş în eforturile tale de a realiza ţelul cursului. Vei vedea, pentru că aceasta este Voia lui Dumnezeu. Tăria Sa, şi nu propria-ţi tărie, este cea care îţi dă putere. Iar darul Lui, nu al tău, este cel care îţi oferă viziunea.

Dumnezeu este într-adevăr puterea ta, iar ceea ce dăruieşte El este cu adevărat dăruit. Aceasta înseamnă că poţi primi darul oricând şi oriunde, oriunde ai fi şi în orice împrejurare te-ai afla.

Trecerea ta prin timp şi spaţiu nu este întâmplătoare. Nu te poţi afla decât în locul potrivit, la timpul potrivit. Astfel este tăria lui Dumnezeu. Astfel Îi este tăria.

Vom avea astăzi două perioade de exersare de trei până la cinci minute, una cât se poate de curând după ce te trezeşti dimineaţa, cealaltă cât se poate de apropiată de ora de culcare. Totuşi, este mai bine să aştepţi până când poţi sta în linişte cu tine însuţi, la o vreme când te simţi într-o dispoziţie favorabilă, decât să fii preocupat de respectarea întocmai a perioadelor indicate.

Începe aceste perioade de exersare prin repetarea fără grabă a ideii de astăzi, cu ochii deschişi, privind în jur.

Închide apoi ochii şi repetă ideea încă o dată, chiar mai rar decât înainte. Încearcă apoi să nu te mai gândeşti la nimic altceva decât la gândurile care îţi vin în legătură cu ideea zilei. De exemplu, s-ar putea să gândeşti:

„Viziunea trebuie să fie posibilă.

Dumnezeu dăruieşte cu adevărat”, sau

„Darurile lui Dumnezeu pentru mine trebuie să fie ale mele, pentru că El mi le-a dăruit”.

Orice gând care se referă în mod evident la ideea de astăzi este potrivit. De fapt, s-ar putea să te uimească gradul de înţelegere referitoare la curs pe care îl vădesc unele din gândurile tale. Lasă-le să vină fără a le cenzura, dacă nu constaţi că mintea ţi-o ia razna şi că ai îngăduit să pătrundă nişte gânduri irelevante. S-ar putea, de asemenea, să atingi un punct unde niciun gând nu mai pare să-ţi vină în minte. Dacă se vor petrece asemenea interferenţe, deschide ochii şi repetă încă odată gândul, privind fără grabă în jur; închide ochii, repetă din nou ideea, apoi continuă să cauţi gânduri pertinente.

Ia aminte, totuşi, că pentru exerciţiile de astăzi, o căutare activă a gândurilor relevante nu este potrivită. Încearcă doar să renunţi la iniţiativă, lăsând gândurile să vină. Dacă ţi se pare greu, este mai bine să îţi petreci perioada de exersare alternând repetările lente ale ideii având ochii deschişi cu repetările având ochii închişi, decât să forţezi găsirea gândurilor potrivite.

Numărul perioadelor de exersare care ar fi de mare folos astăzi este practic nelimitat. Ideea de astăzi este un prim pas spre adunarea gândurilor şi desprinderea cu gândul că studiezi un sistem de gândire unificat, în care nimic din ceea ce este necesar nu lipseşte şi în care nu este nimic contradictoriu sau irelevant.

Cu cât vei repeta mai des ideea, cu atât mai des îţi vei reaminti că ţelul cursului este important pentru tine şi că nu l-ai uitat.

LECŢIA 43

„Dumnezeu îmi este Sursa. Nu pot vedea lipsit de El”.

Percepţia nu este un atribut al lui Dumnezeu. Tărâmul Său este cel al cunoaşterii. Şi totuşi, El a creat Sfântul Spirit ca Mediator între percepţie şi cunoaştere. Fără această punte de legătură cu Dumnezeu, percepţia ar fi înlocuit cunoaşterea pentru totdeauna în mintea ta. Având această punte de legătură cu Dumnezeu, percepţia va deveni atât de preschimbată şi purificată, încât va duce la cunoaştere. Prin urmare, aceasta îi este funcţia în adevăr.

În Dumnezeu nu poţi vedea. Percepţia nu are nicio funcţie în Dumnezeu, şi nu există. Cu toate acestea, în mântuire, care este desfacerea a ceea ce nu a fost niciodată, percepţia are un scop măreţ. Făcută de Fiul lui Dumnezeu pentru un scop nesfânt, ea trebuie să devină mijlocul de a restitui sfinţenia concepţiei sale.

Percepţia nu are niciun înţeles. Şi totuşi, Sfântul Spirit îi dă un înţeles foarte apropiat de cel al lui Dumnezeu. Percepţia vindecată devine mijlocul prin care Fiul lui Dumnezeu îşi iartă fratele, iertându-se pe sine.

Nu poţi vedea lipsit de Dumnezeu, pentru că nu poţi fi lipsit de Dumnezeu. Orice ai face, în El faci, pentru că orice ai gândi, cu Mintea Lui gândeşti. Dacă viziunea este reală, iar ea este reală în măsura în care împărtăşeşte scopul Sfântului Spirit, atunci nu poţi vedea lipsit de Dumnezeu.

Astăzi, sunt necesare trei perioade de exersare de câte cinci minute, una cât se poate de devreme şi alta la o oră cât se poate de înaintată a zilei. A treia poate fi întreprinsă la momentul cel mai potrivit şi cel mai convenabil pe care îl permit împrejurările şi dispoziţia ta. La începutul acestor perioade de exersare, repetă ideea zilei în sinea ta, cu ochii deschişi. Apoi, pentru o scurtă vreme, aruncă o privire în jurul tău, aplicând ideea în mod specificator la ceea ce vezi. Patru sau cinci subiecte sunt suficiente pentru această fază de exersare. Ai putea spune, de exemplu:

„Dumnezeu îmi este Sursa.
Nu pot vedea această masă de lucru lipsit de El”.

„Dumnezeu îmi este Sursa.

Nu pot vedea această poză lipsită de El”.

Deşi această parte a perioadei de exersare ar trebui să fie relativ scurtă, încredinţează-te că alegi subiectele pentru această fază a exersării în mod nediscriminatoriu, fără includeri sau excluderi intenţionate. Pentru cea de-a doua fază, mai lungă, închide ochii, repetă din nou ideea de astăzi, apoi îngăduie oricărui gând relevant care îţi vine în minte să se alăture ideii. Formulează-ţi gândurile în modul personal, de pildă:

„Văd lumea prin ochii iertării”.

„Văd lumea ca fiind binecuvântată”.

„Lumea mă poate pune faţă în faţă cu mine însumi”.

„Îmi văd propriile gânduri, care sunt aidoma celor ale lui Dumnezeu”.

Este potrivit orice gând care se referă, mai mult sau mai puţin direct, la ideea de astăzi. Gândurile nu trebuie să conţină referiri evidente la idee, doar să nu-i fie opuse.

Dacă constaţi că mintea ţi-o ia razna; dacă începi să fii conştient de gânduri aflate în dezacord evident cu ideea de astăzi, sau dacă pari a nu fi în stare să te gândeşti la ceva, deschide ochii, repetă prima fază a perioadei de exersare, apoi încearcă iarăşi faza a doua.

Nu permite prelungirea unei perioade în care să fii preocupat de gânduri irelevante. Pentru a le evita, întoarce-te ori de câte ori este nevoie la prima fază a exerciţiului.

În aplicarea ideii de astăzi în cadrul perioadelor mai scurte de exersare, forma poate varia conform împrejurărilor şi situaţiilor în care te afli pe parcursul zilei. De exemplu, dacă eşti împreună cu cineva, dă-ţi osteneala să-ţi aduci aminte să-i spui în gând:

„Dumnezeu îmi este Sursa. Nu te pot vedea lipsit de El”.

Ideea de astăzi să se aplice, de asemenea, de-a lungul zilei, la diferitele situaţii şi întâmplări care vor avea loc, mai ales la cei ce par să te necăjească într-un fel sau altul. În acest scop, aplică ideea în această formă:

„Dumnezeu îmi este Sursa.
Nu pot vedea lucrul acesta lipsit de El”.

Dacă, la momentul respectiv, niciun subiect anume nu se prezintă conştiinţei tale, repetă doar ideea în forma ei iniţială. Dă-ţi silinţa să nu laşi să treacă perioade de timp lungi fără a-ţi aminti ideea zilei, reamintindu-ţi astfel funcţia ta.

Lecţia 44

„Dumnezeu este Lumina în care văd”.

Astăzi continuăm ideea de ieri, adăugându-i o altă dimensiune.

Nu poţi vedea în întuneric şi nu poţi face lumină. Poţi face întuneric, iar apoi te poţi gândi că vezi în el, dar lumina reflectă viaţa, fiind aşadar un aspect al creaţiei. Creaţia şi întunericul nu pot coexista, dar lumina şi viaţa trebuie să meargă împreună, nefiind decât aspecte diferite ale creaţiei.

Pentru a vedea, trebuie să recunoşti că lumina se află înăuntru, nu în afară. Nu vezi în afara ta, după cum nici echipamentul pentru vedere nu se află în afara ta. O parte esenţială a acestui echipament este lumina care face vederea posibilă. Ea este mereu cu tine, făcând viziunea posibilă în orice împrejurare.

Astăzi vom face încercarea de a ajunge la această lumină. În acest scop, vom folosi o formă de exersare care a fost sugerată anterior, şi pe care o vom folosi din ce în ce mai mult. Este o formă deosebit de dificilă pentru mintea nedisciplinată, reprezentând un obiectiv major al antrenării minţii. Ea necesită tocmai ceea ce minţii neantrenate îi lipseşte. Şi totuşi, această antrenare trebuie dusă la bun sfârşit, dacă urmează să vezi.

Îngăduie-ţi astăzi cel puţin trei perioade de practică, fiecare cu o durată de trei până la cinci minute. O durată mai lungă este foarte indicată, dar numai dacă simţi că scurgerea timpului nu-ţi solicită decât un efort minim sau niciun efort. Forma de practică de care ne vom folosi astăzi este, pentru mintea antrenată, cea mai firească şi uşoară din lume, la fel cum pare a fi cea mai nefirească şi mai

dificilă pentru mintea neantrenată.

Mintea ta nu mai este total neantrenată. Eşti destul de pregătit pentru a învăţa forma de exerciţiu de care ne vom folosi astăzi, dar s-ar putea să constaţi că întâmpini o puternică rezistenţă. Motivul este foarte simplu. În timp ce exersezi în acest fel, laşi în urmă tot ce crezi acum, precum şi toate gândurile pe care le-ai născocit. La drept vorbind, aceasta este eliberarea de iad, deşi, percepută prin ochii ego-ului, este pierderea Identităţii şi coborârea în iad.

Dacă poţi să te detaşezi de ego cât de puţin, nu vei avea nicio dificultate să recunoşti că opoziţia, cât şi temerile lui, sunt lipsite de înţeles. Ţi-ar putea fi util să-ţi reaminteşti, din când în când, că a ajunge la lumină înseamnă a scăpa de întuneric, indiferent ce păreri contrare ai avea. Dumnezeu este Lumina în care vezi. Acum faci încercarea de a ajunge la El.

Începe perioada de practică repetând ideea de astăzi cu ochii deschişi şi închide-i încetişor, repetând ideea de încă câteva ori.

Apoi încearcă să te cufunzi în propria-ţi minte, abandonând orice fel de interferenţă şi intruziune, lăsându-le în urmă în timp ce te cufunzi liniştit. Făcând asta, mintea nu-ţi poate fi oprită, atât timp cât nu decizi să o opreşti. Ea îşi urmează doar cursul firesc.

Încearcă să-ţi observi gândurile trecătoare fără a te implica, alunecând în linişte pe lângă ele.

Cu toate că nu pledează pentru un anumit mod de a aborda această formă de exerciţiu, ceea ce este indispensabil este să fii pătruns de importanţa a ceea ce faci, de importanţa sa inestimabilă pentru tine, precum şi de conştienţa faptului că întreprinzi ceva foarte sfânt. Mântuirea îţi este cea mai fericită realizare. Este şi singura care are vreun rost, fiind singura care îţi este realmente utilă.

Dacă apare vreo rezistenţă, într-o formă sau alta, opreşte-te doar atât cât să repeţi ideea de astăzi, ţinându-ţi ochii închişi, afară de cazul când devii conştient de

senzaţia de teamă. În acest caz ţi se va părea probabil mai liniştitor să-ţi deschizi ochii un răstimp.

Străduieşte-te, totuşi, să revii cât de repede la exerciţiile cu ochii închişi.

Dacă faci corect exerciţiile, ar trebui să simţi o oarecare stare de relaxare şi chiar o senzaţie că te apropii sau chiar realmente pătrunzi în lumină. Încearcă să te gândeşti la lumină, fără formă şi fără limită, în timp ce laşi gândurile acestei lumi în urma ta. Şi nu uita că ele nu te pot ţine legat de-a lungul zilei, fie cu ochii deschişi sau închişi, după cum ţi se pare mai bine la vremea respectivă. Dar nu uita. Mai presus de orice, fii hotărât astăzi să nu uiţi.

LECŢIA 45

„Dumnezeu este Mintea cu care gândesc”.

Ideea de astăzi conţine cheia pentru a afla care sunt gândurile tale reale. Ele nu sunt nimic din ceea ce socoţi tu că gândeşti, tocmai cum nimic din ceea ce socoţi că vezi nu are vreo legătură cu viziunea. Nu există nicio relaţie între ceea ce este real şi ceea ce socoţi că este real. Nimic din ceea ce socoţi că ar fi gândurile tale reale nu seamănă în nicio privinţă cu gândurile tale reale. Nimic din ceea ce socoţi că vezi nu are vreo asemănare cu ceea ce îţi va arăta viziunea.

Gândeşti cu Mintea lui Dumnezeu. Prin urmare, tu împărtăşeşti gândurile tale cu El, precum El împărtăşeşte gândurile Sale cu tine.

Sunt aceleaşi gânduri, deoarece sunt gândite de aceeaşi Minte. A împărtăşi înseamnă a face aidoma sau a face una. Iar gândurile pe care le gândeşti cu Mintea lui Dumnezeu nu-ţi părăsesc mintea nicidecum, deoarece gândurile nu-şi părăsesc sursa. Aşadar, gândurile tale sunt în Mintea lui Dumnezeu, precum eşti şi tu. Ele sunt, deopotrivă, în mintea ta, unde este El. Aşa cum tu faci parte din Mintea Lui, aşa şi gândurile tale fac parte din Mintea Lui.

Unde sunt, deci, gândurile tale reale? Astăzi vom face încercarea de a ajunge la ele. Va trebui să le căutăm

în mintea ta, căci acolo se află. Ele trebuie să fie acolo, pentru că nu şi-au putut părăsi sursa.

Ceea ce este gândit de Mintea lui Dumnezeu este etern, făcând parte din creaţie.

Cele trei perioade de exersare pentru astăzi, a câte cinci minute fiecare, vor avea aceeaşi formă generală pe care am folosit-o în aplicarea ideii de ieri. Vom face încercarea de a părăsi irealul şi de a căuta realul. Vom contesta lumea în favoarea adevărului. Nu vom îngădui gândurilor lumii să ne împiedice. Nu vom îngădui credinţelor lumii să ne spună că ceea ce Dumnezeu vrea să facem este imposibil. Dimpotrivă, vom încerca să recunoaştem că numai ceea ce Dumnezeu vrea să facem este posibil.

De asemenea, vom încerca să înţelegem că numai ceea ce Dumnezeu vrea să facem este ceea ce vrem noi să facem. La fel, vom încerca să ne aducem aminte că nu putem da greş făcând ceea ce El vrea să facem. Avem toate motivele să fim încrezători în reuşita noastră de astăzi. Este Voia lui Dumnezeu.

Începe exerciţiile pentru astăzi repetând ideea în sinea ta şi, odată cu aceasta, închizând ochii. Apoi, păstrând în minte ideea, gândeşte-te, pentru un scurt răstimp, la câteva gânduri relevante proprii. După ce ai adăugat ideii vreo patru sau cinci gânduri proprii, repet-o din nou şi spune-ţi cu blândeţe:

„Gândurile mele reale sunt în mintea mea. Aş dori să le găsesc”.

Apoi încearcă să treci dincolo de toate gândurile ireale care acoperă adevărul în mintea ta şi să ajungi la ceea ce este etern.

Dedesubtul tuturor gândurilor lipsite de sens şi a ideilor nebuneşti pe care ţi le-ai îngrămădit în minte, se află gândurile pe care le-ai gândit cu Dumnezeu, la început. Ele se află acum în mintea ta, total neschimbate. Vor fi mereu în mintea ta, aşa cum au fost dintotdeauna. Tot ce ai gândit de atunci încoace va fi supus schimbării, însă temelia pe care se bazează aceste gânduri este cu

totul neschimbătoare.

Tocmai către această temelie sunt îndreptate exerciţiile pentru astăzi, căci aici mintea ta este împreunată cu Mintea lui Dumnezeu.

Aici gândurile tale sunt una cu ale Sale. Pentru acest fel de practică, un singur lucru este necesar: apropie-te de ea asemenea unui altar închinat în Cer lui Dumnezeu-Tatăl şi lui Dumnezeu-Fiul. Căci un astfel de tărâm este cel la care încerci să ajungi. Probabil că, deocamdată, nu poţi să-ţi dai seama cât de sus ţinteşti. Totuşi, chiar şi cu puţina înţelegere pe care ai dobândit-o deja, ar trebui să fii în stare să-ţi aduci aminte că acesta nu este un joc gratuit, ci un exerciţiu întru sfinţenie şi o încercare de a atinge Împărăţia Cerului.

În perioadele de exersare mai scurte ale zilei, încearcă să-ţi aduci aminte cât de important este pentru tine să înţelegi sfinţenia minţii. Încearcă să laşi deoparte, fie şi numai pentru câteva clipe, toate gândurile care sunt nedemne de El, a Cărui Gazdă eşti. Şi mulţumeşte-l pentru toate gândurile pe care El le gândeşte cu tine.

LECŢIA 46

„Dumnezeu este iubirea în care iert”.

Dumnezeu nu iartă, deoarece El nu a condamnat niciodată. Iar înainte de a fi necesară iertarea, trebuie să fie condamnare.

Iertarea este nevoia cea mare a acestei lumi, iar aceasta se datorează faptului că este o lume a iluziilor. Cei care iartă se eliberează astfel de iluzii, în timp ce aceia care refuză iertarea, se leagă de ele. Aşa cum te condamni numai pe tine, tot astfel numai pe tine te ierţi.

Cu toate că Dumnezeu nu iartă, iubirea Sa este, totuşi, baza iertării. Teama condamnă, iar iubirea iartă. Astfel, iertarea desface ceea ce teama a produs, readucând mintea la conştienţa lui Dumnezeu. Din acest motiv, iertarea poate fi cu adevărat numită mântuire. Ea constituie mijlocul prin care dispar iluziile.

Exerciţiile de astăzi reclamă cel puţin trei perioade de practică, de câte cinci minute încheiate, şi cât mai

multe perioade scurte posibil. Începe perioadele mai lungi de exersare prin repetarea ideii de astăzi, în sinea ta, ca de obicei. Închide ochii în acest timp şi cercetează-ţi mintea pentru cei pe care nu i-ai iertat. Nu contează

„Cât de mult” nu i-ai iertat. Ori i-ai iertat de tot, ori nu i-ai iertat deloc.

Dacă faci corect exerciţiile, nu-ţi va fi greu să găseşti o mulţime de persoane pe care nu le-ai iertat. O regulă care nu dă greş: oricine nu-ţi place este un subiect potrivit. Menţionează numele fiecăruia şi spune:

„Dumnezeu este Iubirea în care te iert, (numele)”.

Scopul primei faze a perioadelor de practică a zilei este de a te pune în situaţia de a te ierta pe tine însuţi. După ce ai aplicat ideea la toţi cei care ţi-au venit în minte, spune-ţi următoarele:

„Dumnezeu este Iubirea în care mă iubesc pe mine însumi”.

„Dumnezeu este Iubirea în care sunt binecuvântat”.

Forma aplicării poate varia considerabil, numai să nu se piardă din vedere ideea centrală. Ai putea spune, de exemplu:

„Nu pot fi vinovat, deoarece sunt un Fiu al lui Dumnezeu”.

„Am fost deja iertat”.

„Nicio teamă nu este posibilă într-o minte iubită de Dumnezeu”.

„Nu e nevoie să atac, pentru că iubirea m-a iertat”.

Perioada de exersare se va încheia totuşi cu repetarea ideii de astăzi în formularea ei iniţială.

Perioadele de practică mai scurte pot consta dintr-o repetare a ideii pentru astăzi, fie în forma originală, fie într-o formă înrudită, după preferinţă. Însă nu uita să faci multe aplicaţii specificatoare, dacă e nevoie. Va fi nevoie de ele la orice oră a zilei când devii conştient de vreun fel de reacţie negativă faţă de oricine, fie el prezent sau nu. În acest caz, spune-i în tăcere: „Dumnezeu este Iubirea în care te iert”.

LECŢIA 47

„Dumnezeu este Tăria în care mă încred”.

Dacă te încrezi în propria-ţi tărie, ai toate motivele să fii neîncrezător, agitat şi temător. Ce poţi prezice sau ţine sub control?

Ce există în tine pe care poţi conta? Oare ce ţi-ar da capacitatea de a fi conştient de toate faţetele unei probleme şi de a le rezolva astfel încât să aibă ca rezultat numai binele? Ce există în tine care să-ţi dea discernământul soluţiei potrivite şi garanţia că ea va fi dusă la bun sfârşit?

De la tine nu poţi face niciunul din aceste lucruri. Să crezi că poţi, înseamnă să-ţi pui încrederea acolo unde încrederea nu este justificată şi să justifici teama, anxietatea, deprimarea, mânia şi durerea. Cine oare poate să-şi pună încrederea în slăbiciune şi, în acelaşi timp, să se simtă în siguranţă? Şi cine poate să-şi pună încrederea în tărie şi, în acelaşi timp, să se simtă slab?

Dumnezeu îţi este siguranţa în orice împrejurare. Vocea Lui vorbeşte pentru El în toate situaţiile şi în fiecare aspect al tuturor situaţiilor, spunându-ţi exact ce ai de făcut ca să ai parte de tăria şi protecţia Sa. Nu există excepţii, pentru că Dumnezeu nu are excepţii. Iar Vocea care vorbeşte pentru El este aidoma Lui.

Astăzi ne vom îndrepta râvna, nesocotindu-ţi propria slăbiciune, spre Sursa tăriei tale. Astăzi sunt necesare patru perioade de practică, a câte cinci minute fiecare, iar perioadele mai lungi şi mai frecvente sunt insistent recomandate. Închide ochii şi începe, ca de obicei, cu repetarea ideii zilei. Petrece apoi un minut sau două în căutarea situaţiilor din viaţa ta în care ai investit teamă, slobozind-o pe fiecare în timp ce îţi spui:

„Dumnezeu este Tăria în care mă încred”.

Acum încearcă să luneci dincolo de toate grijile legate de propriul sentiment de insuficienţă. E evident că fiecare situaţie care îţi provoacă îngrijorare este asociată cu sentimente de insuficienţă, căci altfel ai crede că poţi face faţă situaţiei cu succes. Nu încrezându-te în tine însuţi vei deveni încrezător. Dar tăria lui Dumnezeu în tine are

succes în toate.

Recunoaşterea propriei tale slăbiciuni constituie un pas necesar în corectarea erorilor tale, dar acest pas este departe de a fi suficient pentru a-ţi da încrederea de care ai nevoie şi la care eşti îndreptăţit. Trebuie, de asemenea, să dobândeşti conştienţa că încrederea în reala ta tărie este pe deplin justificată, în orice privinţă şi în toate împrejurările.

În ultima fază a perioadei de exersare, încearcă să pătrunzi în adâncul inimii tale, spre un loc al unei siguranţe reale. Vei recunoaşte că ai ajuns la el dacă ai, fie şi pentru o clipă, un sentiment de pace adâncă. Leapădă-te de toate lucrurile triviale care macină şi colcăie la suprafaţa minţii tale şi cufundă-te dedesubtul lor spre profunzimile Împărăţiile Cerului. Există un loc în tine unde nimic nu este imposibil. Există un loc în tine unde sălăşluieşte tăria lui Dumnezeu.

Repetă deseori ideea de-a lungul zilei. Foloseşte-o ca răspunsul tău la orice tulburare. Adu-ţi aminte că pacea este dreptul tău, fiindcă acum dăruieşti tăriei lui Dumnezeu încrederea ta.

LECŢIA 48

„Nu este nimic de care să te temi”.

Ideea de astăzi afirmă, pur şi simplu, un fapt. Nu este un fapt pentru cei care cred în iluzii, dar iluziile nu sunt fapte. În adevăr nu există nimic de care să te temi. Este foarte uşor să recunoşti lucrul acesta. Dar este foarte greu de recunoscut pentru cei care vor ca iluziile să fie adevărate.

Perioadele de exersare pentru astăzi vor fi foarte scurte, foarte simple şi foarte frecvente. Repetă doar ideea cât se poate de des.

Poţi face uz de ea oricând şi în orice situaţie, cu ochii deschişi.

Totuşi, recomandăm insistent să-ţi oferi un minut, oricând este posibil, să-ţi închizi ochii şi să repeţi ideea de câteva ori, rar, în sinea ta. Este deosebit de important să foloseşti ideea de îndată ce îţi tulbură ceva pacea minţii.

Prezenţa temerii este un semn sigur că te încrezi în propria-ţi tărie. Conştientizarea faptului că nu există nimic de care să te temi arată că, undeva, deşi nu neapărat într-un loc pe care să-l recunoşti deocamdată, ţi-ai adus aminte de Dumnezeu şi ai îngăduit tăriei Lui să ia locul slăbiciunii tale. Din clipa în care eşti dispus să o faci, chiar nu e nimic de care să te temi.

LECŢIA 49

„Vocea lui Dumnezeu îmi vorbeşte în fiecare clipă a zilei”.

Este întru totul posibil să asculţi în fiecare clipă a zilei Vocea lui Dumnezeu, fără să-ţi întrerupi nicidecum activităţile obişnuite. Acea parte a minţii tale în care sălăşluieşte adevărul se află în comunicare constantă cu Dumnezeu, indiferent dacă eşti conştient de asta sau nu. Cealaltă parte a minţii tale este cea care funcţionează în lume şi se supune legilor lumii. Aceasta este partea care este în permanenţă confuză, dezorganizată şi incertă în cel mai înalt grad.

Partea care ascultă Vocea pentru Dumnezeu este calmă, mereu în tihnă şi în întregime certă. Este de fapt singura care există.

Cealaltă parte este o iluzie turbată, frenetică şi confuză, neavând însă niciun fel de realitate. Încearcă astăzi să nu asculţi de ea.

Încearcă să te identifici cu acea parte a minţii tale unde liniştea şi pacea domnesc pentru totdeauna. Încearcă să auzi Vocea lui Dumnezeu, chemându-te iubitoare, amintindu-ţi că nu şi-a uitat Fiul Creatorul tău.

Vom avea nevoie astăzi de cel puţin patru perioade de exersare de câte cinci minute fiecare şi chiar mai mult, dacă este posibil.

Vom încerca, efectiv, să auzim Vocea lui Dumnezeu, cum îţi aminteşte de El şi de Sinele tău. Ne vom apropia de cel mai fericit şi sfânt dintre gânduri cu încredere şi îndrăzneală, ştiind că, făcând-o întocmai, ne împreunăm voinţa cu Voia lui Dumnezeu. El vrea să-l auzi Vocea. El ţi-a dăruit-o pentru a fi auzită.

Ascultă în tăcere adâncă. Fii foarte liniştit şi deschide-ţi mintea.

Treci dincolo de toate ţipetele răguşite şi închipuirile bolnăvicioase care îţi acoperă gândurile reale şi îţi obstrucţionează eterna ta legătură cu Dumnezeu. Adânceşte-te în pacea care te aşteaptă dincolo de gândurile, priveliştile şi sunetele frenetice şi turbulente ale acestei lumi demente. Nu eşti acasă aici. Încercăm acum să ajungem la locul unde eşti cu adevărat binevenit. Încercăm să ajungem la Dumnezeu.

Nu uita să repeţi ideea de astăzi foarte des. Fă-o cu ochii deschişi, când e necesar, dar cu ochii închişi când e posibil. Şi, negreşit, să te aşezi în linişte şi să repeţi ideea de astăzi, ori de câte ori ai posibilitatea, închizându-ţi ochii la cele lumeşti şi dându-ţi seama că inviţi Vocea lui Dumnezeu să-ţi vorbească.

LECŢIA 50

„Sunt susţinut de Iubirea lui Dumnezeu".

Iată răspunsul la fiecare problemă care ţi se pune, astăzi şi mâine şi până la capătul timpului. În această lume, crezi că eşti susţinut de orice altceva în afară de Dumnezeu. Ţi-ai pus credinţa în cele mai triviale şi demente simboluri: medicamente, bani, îmbrăcăminte „protectoare", influenţă, prestigiu, faptul de a fi plăcut, cunoaşterea persoanelor „indicate" şi o listă nesfârşită de forme ale nimicului, pe care le investeşti cu puteri magice.

Toate aceste lucruri constituie înlocuitorii tăi pentru Iubirea de Dumnezeu. Toate aceste lucruri sunt preţuite ca să-ţi asigure identificarea cu corpul. Ele sunt cântece de slavă aduse ego-ului.

Nu-ţi pune credinţa în ceea ce nu are valoare. Nu te va susţine.

Numai Iubirea de Dumnezeu te va proteja în toate împrejurările.

Te va ridica din orice încercare şi te va înălţa deasupra tuturor primejdiilor percepute ale lumii acesteia, într-un climat de pace şi siguranţă desăvârşită. Te va transporta într-o stare a minţii pe care nimic nu o poate

ameninţa, nimic nu o poate deranja şi unde nimic nu poate pătrunde în tihna eternă a Fiului lui Dumnezeu.

Nu-ţi pune credinţa în iluzii. Te vor lăsa în drum. Pune-ţi toată credinţa în Iubirea de Dumnezeu din tine: eternă, neschimbătoare şi de-a pururi infailibilă. Iată răspunsul la orice problemă care ţi se pune astăzi. Prin Iubirea de Dumnezeu din tine poţi rezolva toate greutăţile aparente, fără efort şi cu neşovăitoare îndrăzneală.

Spune-ţi lucrul acesta deseori astăzi. Este o declaraţie de eliberare din credinţa în idoli; este propria ta adeverinţă a adevărului despre tine însuţi.

Timp de zece minute, de două ori astăzi, dimineaţa şi seara, lasă ideea de astăzi să-ţi pătrundă adânc în conştiinţă. Repet-o, gândeşte-te la ea, permite gândurilor înrudite să-ţi vină în ajutor ca să-i recunoşti adevărul şi îngăduie păcii să se aştearnă peste tine asemenea unei pături de protecţie şi siguranţă. Nu lăsa să pătrundă niciun gând deşart şi nerod care să tulbure sfânta minte a Fiului lui Dumnezeu. Iată cum este Împărăţia Cerului. Iată locul de odihnă unde Tatăl tău te-a aşezat pentru totdeauna.

RECAPITULARE I Începând de astăzi vom avea o serie de perioade recapitulative.

Fiecare din ele se va ocupa de cinci dintre ideile deja prezentate, debutând cu prima şi terminând cu a cincizecea. După fiecare idee vor fi câteva scurte comentarii, asupra cărora să reflectezi în timpul recapitulării. În perioadele de exersare, exerciţiile să se facă după cum urmează.

Începe ziua citind cele cinci idei, inclusiv comentariile. După aceea nu este nevoie să reflectezi asupra lor într-o anumită ordine, cu toate că fiecare trebuie exersată măcar o dată. Dedică fiecărei perioade de practică două minute sau chiar mai mult, gândindu-te, în urma lecturii lor, la idee şi la comentariile aferente. Fă-o cât se poate de des de-a lungul zilei. Dacă una din cele cinci idei te atrage mai mult decât celelalte, concentrează-te asupra aceleia. Oricum, la sfârşitul zilei, să le recapitulezi, neapărat, pe toate încă o dată.

În perioadele de exersare, nu este nevoie să-ţi însuşeşti comentariile ce urmează fiecărei idei, nici cuvânt cu cuvânt, nici în amănunţime. Încearcă, mai degrabă, să scoţi în evidenţă punctul esenţial şi să te gândeşti la el ca făcând parte din recapitularea ideii de care se leagă. După ce ai citit ideea şi comentariile aferente, exerciţiile se vor face cu ochii închişi şi, pe cât posibil, atunci când te afli într-un loc liniştit.

Acestea sunt indicaţii pentru perioadele de practică la stadiul tău de învăţare. Va trebui să înveţi însă să nu reclami vreun cadru special pentru a aplica ceea ce ai învăţat. Vei avea nevoie de ceea ce ai învăţat mai ales în situaţii care se arată a fi tulburătoare, şi nu atât în cele care dinainte par a fi calme şi liniştite. Rostul celor învăţate este de a-ţi da putinţa să aduci cu tine liniştea şi să vindeci îndurerarea şi zbuciumul. Asta nu se face evitându-le, căutând un liman al izolării, numai pentru tine.

Mai ai încă de învăţat că pacea este parte din tine şi că ea nu cere altceva decât să fii prezent pentru a îmbrăţişa orice situaţie în care te afli. Şi, în sfârşit, vei învăţa că nu există limită pentru prezenţa ta, astfel că pacea ta este pretutindeni, asemenea ţie.

Vei remarca desigur că, din raţiuni legate de recapitulare, unele dintre idei nu sunt date întocmai ca în forma lor originală. Foloseşte-le aşa cum sunt date aici. Nu e nevoie să te întorci la afirmaţiile originale, nici să aplici ideile aşa cum s-a recomandat atunci.

Evidenţiem acum relaţiile dintre primele cincizeci de idei pe care le-am parcurs până acum şi coerenţa sistemului de gândire către care te conduc acestea.

LECŢIA 51 Recapitularea de astăzi parcurge următoarele idei: de „Tot ce văd nu înseamnă nimic”.

Aceasta deoarece văd nimicul, iar nimicul nu are niciun înţeles.

Este necesar să recunosc lucrul acesta, pentru a putea învăţa să văd. Ceea ce gândesc că văd acum ocupă locul viziunii. Trebuie să slobozesc ceea ce cred că văd,

dându-mi seama că nu are niciun înţeles, astfel încât viziunea să-i poată lua locul.

<2> „Eu am dat celor văzute tot înţelesul pe care îl au pentru mine”.

Am judecat toate lucrurile pe care le privesc şi nu văd decât asta şi nimic altceva. Asta nu este viziune. Nu este decât o iluzie a realităţii, deoarece judecăţile mele au fost rostite cu totul în afara realităţii. Mă învoiesc să recunosc lipsa de validitate a judecăţilor mele, deoarece vreau să văd. Judecăţile mele mi-au pricinuit durere şi nu mai vreau să văd potrivit acestora.

de „Nu înţeleg nimic din ceea ce văd”.

Cum aş putea să înţeleg cele pe care le văd, de vreme ce le-am judecat anapoda? Ce văd reprezintă proiecţia propriilor mele erori de gândire. Nu înţeleg ceea ce văd tocmai pentru că nu poate fi înţeles. Nu are niciun sens să încerc s-o înţeleg. Dar am toate motivele să slobozesc ceea ce văd, făcând astfel loc pentru ceea ce poate fi văzut şi înţeles şi iubit. Pot face această schimbare prin simplul fapt că mă învoiesc să o fac. Nu este oare aceasta o alegere mai bună decât cea pe care am făcut-o înainte?

<4> „Aceste gânduri nu înseamnă nimic”.

Gândurile de care sunt conştient nu înseamnă nimic, deoarece gândesc fără Dumnezeu. Cele pe care le numesc gândurile „mele”.

nu sunt gândurile mele reale. Gândurile mele reale sunt cele pe care le gândesc împreună cu Dumnezeu. Nu sunt conştient de ele pentru că mi-am făcut propriile mele gânduri care să le ia locul. Mă învoiesc să recunosc faptul că gândurile mele nu înseamnă nimic şi să le slobozesc. Iau decizia ca ele să fie înlocuite de ceea ce erau menite să înlocuiască. Gândurile mele sunt lipsite de înţeles, însă toată creaţia stă în gândurile pe care le gândesc cu Dumnezeu”.

<5> „Nu sunt niciodată indispus din motivul presupus de mine”.

Nu sunt niciodată indispus din motivul presupus de mine, deoarece în permanenţă îmi justific gândurile. Încerc

în permanenţă să le fac adevărate. Toate lucrurile mi le fac duşmani, astfel ca mânia să-mi fie justificată şi atacurile garantate. Nu mi-am dat seama cât de greşit am folosit tot ce văd, atribuindu-i un asemenea rol. Am făcut-o pentru a apăra un sistem de gândire care mi-a pricinuit suferinţă şi pe care nu-l mai doresc. Mă învoiesc să mă dispensez de el.

LECŢIA 52 Recapitularea de astăzi parcurge aceste idei: <6> „Sunt indispus pentru că văd ceva ce nu se află acolo”.

Realitatea nu este niciodată înfricoşătoare. Este imposibil ca ea să mă poată indispune. Realitatea aduce numai pace desăvârşită.

Când sunt indispus, se datorează întotdeauna faptului că am înlocuit realitatea cu iluzii născocite de mine. Iluziile indispun, deoarece le-am dat realitate şi privesc astfel realitatea ca o iluzie. Nimic din creaţia lui Dumnezeu nu este afectat în vreun fel de această confuzie a mea. Sunt mereu indispus de nimic.

<7> „Văd numai trecutul”.

Privind în jur, eu condamn lumea pe care o văd. Numesc asta vedere. Folosesc trecutul ca argument împotriva oricărei fiinţe şi oricărui lucru, făcându-mi-i duşmani. Atunci când mă voi ierta şi îmi voi aminti cine sunt, voi binecuvânta pe oricine şi orice văd. Trecut nu va mai exista şi, prin urmare, nici duşmani. Voi privi cu iubire tot ce am omis să văd până acum.

<8> „Mintea mea este preocupată de gânduri trecute”.

Văd numai propriile mele gânduri, iar mintea mea este preocupată de trecut. Atunci, oare ce pot vedea aşa cum este? Să-mi aduc aminte că privesc trecutul pentru a împiedica prezentul să mijească în mintea mea. Fie să înţeleg faptul că încerc să folosesc timpul împotriva lui Dumnezeu. Fie să învăţ să renunţ la trecut, dându-mi seama că, prin aceasta, eu nu renunţ la nimic, căci renunţ la nimic.

<9> „Nu văd nimic aşa cum este acum”.

Dacă nu văd nimic aşa cum este acum, se poate spune, pe bună dreptate, că nu văd nimic. Pot vedea numai ceea ce este acum.

Alegerea nu se face între a vedea trecutul sau prezentul, ci numai între a vedea sau nu. Ceea ce am ales să văd m-a costat viziunea.

Acum voi alege din nou, pentru a vedea cu adevărat.

<10> „Gândurile mele nu înseamnă nimic”.

Nu am gânduri particulare, cu toate că numai de gânduri particulare sunt conştient. Ce pot însemna aceste gânduri? Ele nu există, deci nu înseamnă nimic. Totuşi, mintea mea este parte din creaţie şi parte din Creatorul ei. Să nu mă raliez eu, mai degrabă, gândirii universului, decât să ascund tot ce-mi aparţine cu adevărat, prin gândurile mele „particulare”, jalnice şi lipsite de sens?

LECŢIA 53 Astăzi vom recapitula următoarele: <11> „Gândurile mele lipsite de înţeles îmi arată o lume lipsită de înţeles”.

De vreme ce gândurile de care sunt conştient nu înseamnă nimic, lumea care le dă chip nu poate avea niciun înţeles. Ceea ce produce această lume este dement, după cum dement este şi ceea ce ea produce. Realitatea nu este dementă, iar eu am atât gânduri reale cât şi ireale. Prin urmare, pot vedea o lume reală, dacă mă bizui pe gândurile mele reale ca fiind îndrumătorul meu întru vedere.

<12> „Sunt indispus pentru că văd o lume lipsită de înţeles”.

Gândurile demente te indispun. Ele produc o lume în care nicăieri nu există ordine. Numai haosul guvernează o lume care reprezintă gândirea haotică, iar haosul nu are legi. Nu pot trăi în pace într-o astfel de lume. Sunt recunoscător că această lume nu este reală şi că nu trebuie să o văd deloc, dacă eu hotărăsc să nu o preţuiesc. Iar eu hotărăsc să nu preţuiesc ceea ce este total dement şi nu are niciun înţeles.

<13> „O lume lipsită de înţeles stârneşte teamă”.

Ce este total dement stârneşte teamă pentru că este

complet nesigur şi nu oferă niciun temei pentru încredere. În nebunie, nimic nu este sigur. Nu oferă nicio siguranţă şi nicio speranţă. Însă o astfel de lume nu este reală. Eu i-am conferit iluzia realităţii şi am suferit din cauza credinţei mele în ea. Acum iau hotărârea să-mi retrag această credinţă şi să-mi pun credinţa în realitate. Luând această hotărâre, voi scăpa de toate efectele lumii bazate pe teamă, pentru că adeveresc faptul că ea nu există.

<14> „Dumnezeu nu a creat o lume lipsită de înţeles".

Cum poate exista o lume lipsită de înţeles dacă Dumnezeu nu a creat-o? El este Sursa a tot înţelesul, iar tot ce este real se află în Mintea Sa. Se află şi în mintea mea, deoarece El a creat-o odată cu mine. De ce aş continua să sufăr de pe urma efectelor propriilor mele gânduri demente, de vreme ce perfecţiunea creaţiei este patria mea? Fie să-mi aduc aminte de puterea hotărârii mele şi să recunosc locul fiinţei mele.

<15> „Gândurile mele sunt imagini pe care eu le-am plăsmuit".

Orice văd reflectă gândurile mele. Gândurile mele îmi spun unde sunt şi ce sunt. Faptul că văd o lume în care există suferinţă şi pierderi şi moarte îmi arată că ceea ce văd este doar reprezentarea gândurilor mele demente şi că nu îngădui gândurilor mele reale să-şi reverse lumina lor binefăcătoare asupra celor ce le văd. Cu toate acestea, calea lui Dumnezeu este sigură. Imaginile pe care le-am plăsmuit nu pot triumfa asupra Lui, pentru că nu asta voiesc. Voia mea este a Lui şi nu voi pune alţi zei înaintea Sa.

LECŢIA 54 Acestea sunt ideile de revăzut pentru astăzi: <16> „Nu am niciun gând neutru".

Gândurile neutre sunt imposibile, deoarece toate gândurile au putere. Ele fie plăsmuiesc o lume falsă, fie mă conduc la cea reală.

Gândurile însă nu pot fi fără efecte. Aşa cum lumea pe care o văd răsare din erorile mele de gândire, tot aşa va răsări şi lumea reală în faţa ochilor mei, pe măsură ce

permit corectarea erorilor mele.

Gândurile mele nu pot să nu fie nici adevărate, nici false. Ele trebuie să fie ori una, ori alta. Ceea ce văd îmi arată de care fel sunt gândurile mele.

<17> „Nu văd lucruri neutre".

Ceea ce văd atestă ceea ce gândesc. Dacă nu aş gândi, nu aş exista, deoarece viaţa este gând. Să privesc lumea pe care o văd ca fiind reprezentarea stării propriei mele minţi. Ştiu că starea minţii mele se poate schimba. Şi astfel, mai ştiu că lumea pe care o văd se poate schimba şi ea.

<18> „Nu resimt de unul singur efectele vederii mele".

De vreme ce nu am gânduri particulare, nu pot vedea o lume particulară. Până şi ideea nebunească a separării a trebuit să fie mai întâi împărtăşită, înainte de a putea alcătui baza lumii pe care o văd. Dar această împărtăşire a fost împărtăşirea nimicului. Pot, de asemenea, să apelez la gândurile mele reale, care împărtăşesc totul cu fiecare. Aşa cum gândurile mele de separare apelează la gândurile de separare ale celorlalţi, tot aşa gândurile mele reale trezesc gândurile reale din ei. Şi zorile lumii pe care mi-o arată gândurile mele reale vor miji atât în văzul lor, cât şi în al meu.

<19> „Nu resimt de unul singur efectele gândurilor mele".

Nu sunt de unul singur, orice aş face. Tot ce gândesc, spun sau fac constituie o lecţie demonstrativă pentru întregul univers. Un Fiu al lui Dumnezeu nu poate gândi, vorbi sau acţiona în van. Orice ar face, el nu poate fi de unul singur. De aceea, stă în puterea mea să preschimb fiecare minte împreună cu a mea, căci puterea mea este puterea lui Dumnezeu.

<20> „Sunt hotărât să văd".

Recunoscând natura împărtăşită a gândurilor mele, sunt hotărât să văd. Voi căuta cu privirea mărturiile care îmi arată că gândirea lumii a fost schimbată. Voi contempla dovada că ceea ce s-a făcut prin mine a îngăduit iubirii să

înlocuiască teama, râsului să înlocuiască lacrimile şi abundenţei să ia locul lipsurilor. Voi privi lumea reală, lăsând-o să mă înveţe că voia mea este una cu cea a lui Dumnezeu.

LECŢIA 55 Recapitularea de astăzi include următoarele: <21> Sunt hotărât să văd lucrurile altfel”.

Ceea ce văd acum nu sunt altceva decât semnele bolii, semnele dezastrului şi ale morţii. Nu se poate să fii creat Dumnezeu asta pentru Fiul Său preaiubit. Însuşi faptul că văd asemenea lucruri constituie dovada că nu îl înţeleg pe Dumnezeu. De aceea nu îl înţeleg nici pe Fiul Său. Ceea ce văd îmi spune că nu ştiu cine sunt.

Sunt hotărât să văd mărturiile adevărului în mine, şi nu mărturiile care îmi arată o iluzie despre mine însumi.

<22> „Ceea ce văd este o formă de răzbunare”.

Lumea pe care o văd este departe de a fi reprezentarea gândurilor iubitoare. Ea este o imagine în care orice atacă orice.

Este orice în afara unei reflectări a Iubirii lui Dumnezeu şi a iubirii Fiului Său. Propriile mele gânduri de atac dau naştere acestei imagini. Gândurile mele iubitoare mă vor mântui de această percepţie a lumii şi îmi vor da pacea pe care Dumnezeu mi-a hărăzit-o.

<23> „Mă pot desprinde de această lume renunţând la gândurile de atac”.

În aceasta constă mântuirea şi în nimic altceva. Fără gânduri de atac nu aş putea vedea o lume a atacului. Pe măsură ce iertarea va permite iubirii să se reîntoarcă în conştienţa mea, voi vedea o lume a păcii, a siguranţei şi a bucuriei. Pe aceasta o aleg ca să o văd, în locul celei pe care o privesc acum.

<24> „Nu îmi percep propriile interese”.

Cum mi-aş putea recunoaşte propriile interese, de vreme ce nu ştiu cine sunt? Ceea ce socot eu că-mi sunt interesele mă va lega încă şi mai strâns de lumea iluziilor. Sunt dispus să urmez Călăuza pe care mi-a dat-o Dumnezeu, pentru a afla care îmi sunt propriile interese, recunoscând că nu le pot percepe cu de la mine putere.

<25> „Nu cunosc menirea nici unui lucru”.

Pentru mine, rostul tuturor lucrurilor este de a dovedi că iluziile mele despre mine însumi sunt reale. În acest scop, încerc să-i folosesc pe toţi şi pe toate. Aceasta, cred eu, este menirea lumii. De aceea, nu îi recunosc adevăratul rost. Rostul pe care l-am atribuit lumii a condus la o imagine înfricoşătoare a ei. Fie să îmi deschid mintea spre a realiza adevăratul rost a lumii, retractându-l pe cel pe care i l-am atribuit şi aflând adevărul despre el.

LECŢIA 56 Recapitularea noastră pentru astăzi parcurge următoarele: <26> „Gândurile mele de atac îmi atacă invulnerabilitatea”.

Cum pot să ştiu cine sunt, de vreme ce mă văd supus unui atac neîntrerupt? Durerea, boala, pierderile, vârsta şi moartea par să mă ameninţe. Toate speranţele, dorinţele şi planurile mele par a fi la cheremul unei lumi pe care nu o pot controla. Cu toate acestea, siguranţa perfectă şi împlinirea totală îmi sunt moştenirea. Am încercat să-mi dau moştenirea în schimbul lumii pe care o văd. Însă Dumnezeu mi-a păstrat moştenirea intactă. Propriile mele gânduri reale mă vor învăţa în ce constă ea.

<27> „Mai presus de toate, vreau să văd”.

Recunoscând că ceea ce văd reflectă ceea ce socot că sunt, îmi dau seama că cea mai mare nevoie a mea este viziunea. Lumea pe care o văd atestă natura temătoare a imaginii de sine pe care am plăsmuit-o. Dacă vreau să-mi amintesc cine sunt, este esenţial să mă lepăd de această imagine despre mine însumi. Pe măsură ce este înlocuită de adevăr, viziunea îmi va fi dată cu siguranţă. Şi cu această viziune, voi privi lumea şi pe mine însumi cu caritate şi iubire.

<28> „Mai presus de toate, vreau să văd lucrurile altfel”.

Lumea pe care o văd îmi ţine pe loc imaginea de sine înfricoşată, garantându-i continuitatea. În timp ce văd lumea aşa cum o văd acum, adevărul nu poate să-mi pătrundă în conştienţă.

Voi lăsa uşa dindărătul acestei lumi să-mi fie

deschisă, pentru a putea privi dincolo de ea, spre lumea care reflectă Iubirea lui Dumnezeu.

<29> „Dumnezeu este în tot ce văd”.

Îndărătul fiecărei imagini pe care am plăsmuit-o, adevărul rămâne neschimbat. Îndărătul fiecărui lucru pe care l-am coborât peste faţa iubirii, lumina ei rămâne la fel de strălucitoare. Dincolo de toate dorinţele mele demente se află voia mea, unită cu Voia Tatălui meu. Dumnezeu este, în continuare, pretutindeni şi în toate, pentru totdeauna. Iar noi, care suntem parte din El, vom privi, dincolo de toate aparenţele, recunoscând adevărul dincolo de ele toate.

<30> „Dumnezeu este în tot ce văd, deoarece Dumnezeu este în mintea mea”.

În propria mea minte, îndărătul tuturor gândurilor mele demente de separare şi atac, se află cunoaşterea faptului că toate sunt una mereu. Nu mi-am pierdut cunoaşterea identităţii numai pentru că am uitat-o. Ea s-a păstrat pentru mine în Mintea lui Dumnezeu, care nu şi-a părăsit Gândurile. Iar eu, care sunt printre ele, sunt una cu El.

LECŢIA 57 Să recapitulăm aceste idei: <31> „Nu sunt victima lumii pe care o văd”.

Cum aş putea fi victima unei lumi care poate fi complet desfăcută, dacă aşa hotărăsc? Lanţurile-mi sunt slăbite. Le pot scutura prin simpla dorinţă de a o face. Uşa închisorii este deschisă.

Pot pleca, păşind, pur şi simplu, în afară. Nimic nu mă reţine în această lume. Numai dorinţa mea de a rămâne mă poate ţine prizonier. Voi renunţa la dorinţele mele şi voi păşi, în sfârşit, în lumina soarelui.

<32> „Eu am inventat lumea pe care o văd”.

Eu am născocit închisoarea în care mă văd. Tot ce am de făcut este să recunosc acest lucru şi de îndată sunt liber. M-am amăgit crezând că este posibil să-l întemniţezi pe Fiul lui Dumnezeu. M-am înşelat amarnic în această credinţă, credinţă pe care nu o mai vreau. Fiul lui Dumnezeu trebuie să fie liber pentru totdeauna. El este

aşa cum l-a creat Dumnezeu şi nu ceea ce vreau eu să fac din el. El este acolo unde îl vrea Dumnezeu şi nu acolo unde credeam eu că îl ţin prizonier.

<33> „Există un alt mod de a privi lumea”.

De vreme ce rostul lumii nu este cel pe care i l-am conferit eu, trebuie să existe o altă cale de a o privi. Văd totul pe dos şi gândurile mele sunt opusul adevărului. Văd lumea ca pe o închisoare pentru Fiul lui Dumnezeu. Rezultă că lumea este, de fapt, un loc unde el poate fi eliberat. Vreau să privesc lumea aşa cum este de fapt, văzând-o ca un loc unde Fiul lui Dumnezeu îşi găseşte libertatea.

<34> „Aş putea vedea pace în loc de ce văd”.

Văzând lumea ca pe un loc al libertăţii, îmi dau seama că ea reflectă legile lui Dumnezeu în locul regulilor pe care le-am născocit pentru ca ea să li se supună. Şi voi percepe că pacea sălăşluieşte, de asemenea, în inimile tuturor celor ce împărtăşesc acest loc cu mine.

<35> „Mintea mea este parte din Mintea lui Dumnezeu. Sunt foarte sfânt”.

Pe măsură ce împărtăşesc pacea lumii cu fraţii mei, încep să înţeleg că această pace vine din adâncul meu lăuntric. Lumea pe care o privesc s-a îmbrăcat în lumina iertării mele şi reflectă iertare, înapoi, spre mine. În această lumină încep să văd ce au ţinut ascuns iluziile mele despre mine însumi. Încep să înţeleg sfinţenia tuturor vietăţilor, incluzându-mă pe mine şi faptul că ele sunt una cu mine.

LECŢIA 58 Astăzi recapitulăm următoarele idei: <36> „Sfinţenia mea învăluie tot ce văd”.

Din sfinţenia mea se trage perceperea lumii reale. Deoarece am iertat, nu mă mai văd ca fiind vinovat. Pot accepta inocenţa, ea fiind adevărul despre mine. Văzută prin ochi înţelegători, sfinţenia lumii este tot ce văd, deoarece nu pot da chip decât gândurilor pe care le am despre mine însumi.

<37> „Sfinţenia mea binecuvântează lumea”.

Perceperea sfinţeniei mele nu mă binecuvântează

doar pe mine.

Pe oricine şi orice văd în lumina ei îl fac părtaş la bucuria pe care mi-o aduce. Nu există nimic care să nu-mi împărtăşească sfinţenia.

În aceeaşi măsură în care eu îmi recunosc sfinţenia, sfinţenia lumii străluceşte mai tare, ca fiecare să o vadă.

<38> „Nimic nu este cu neputinţă pentru sfinţenia mea”.

Sfinţenia mea este nelimitată în puterea ei de a vindeca, deoarece este nelimitată în puterea ei de mântui. Ce altceva de care să fii mântuit mai există, în afară de iluzii? Şi ce sunt toate iluziile, decât nişte idei false despre mine însumi? Sfinţenia mea le desface pe toate, afirmând adevărul despre mine. În prezenţa sfinţeniei mele, pe care o împărtăşesc cu însuşi Dumnezeu, toţi idolii dispar.

<39> „Sfinţenia îmi este mântuirea”.

De vreme ce sfinţenia mea mă mântuieşte de toată vinovăţia, recunoaşterea sfinţeniei mele înseamnă recunoaşterea mântuirii mele. Înseamnă, de asemenea, recunoaşterea mântuirii lumii.

Odată ce mi-am acceptat sfinţenia, nimic nu-mi mai poate provoca frică. Şi pentru că sunt neînfricat, fiecare trebuie să-mi împărtăşească înţelegerea, care este darul lui Dumnezeu pentru mine şi pentru lume.

<40> „Sunt binecuvântat ca Fiu a lui Dumnezeu”.

De aceea îmi revendic dreptul la tot ce este bun şi numai la aceasta. Sunt binecuvântat ca Fiu al lui Dumnezeu. Toate cele bune îmi aparţin, pentru că Dumnezeu mi le-a hărăzit mie. Nu pot suferi niciun fel de pierdere sau deposedare, nu pot avea parte de chin din cauza identităţii mele. Tatăl meu mă susţine, mă protejează şi mă îndrumă în toate. Atenţia Lui iubitoare faţă de mine este fără margini, fiind cu mine pentru totdeauna. Sunt veşnic binecuvântat ca Fiul Său.

LECŢIA 59 Astăzi avem de recapitulat următoarele idei: <41> „Dumnezeu merge cu mine oriunde mă duc”.

Cum aş putea fi singur, de vreme ce Dumnezeu merge mereu cu mine? Cum aş putea fi ros de îndoieli şi

nesigur de mine, de vreme ce desăvârşita certitudine sălăşluieşte în El? Cum m-ar putea deranja ceva, de vreme ce El odihneşte în mine în pace absolută?

Cum aş putea fi suferind, de vreme ce, prin El, iubirea şi bucuria mă înconjoară? Fie ca iluziile despre mine să nu îmi mai fie atât de scumpe. Sunt desăvârşit, deoarece Dumnezeu este cu mine oriunde mă duc.

<42> „Dumnezeu îmi este Tăria. Viziunea este darul Său”.

Fie ca astăzi să mă bizui pe propriii mei ochi. Să fiu dispus să-mi schimb jalnica mea iluzie de a vedea cu viziunea care este dată de Dumnezeu. Viziunea Christului este darul Său, iar El mi l-a dat mie.

Fie ca astăzi să apelez la acest dar, astfel încât această zi să mă ajute să înţeleg eternitatea.

<43> „Dumnezeu îmi este Sursa Nu pot vedea lipsit de El”.

Ceea ce vrea Dumnezeu să văd, eu pot vedea. Nu pot vedea nimic altceva. Dincolo de Voia Sa nu se află decât iluzii. Tocmai pe acestea le aleg atunci când cred că pot vedea lipsit de El. Pe acestea le aleg atunci când încerc să văd prin ochii trupului. Mi-a fost dată însă viziunea Christului, pentru a le înlocui. Apelând la această viziune, eu fac alegerea de a vedea.

<44> „Dumnezeu este lumina în care văd”.

Nu pot vedea în întuneric. Dumnezeu este singura lumină. De aceea, dacă e să văd, acest lucru trebuie să se întâmple prin El. Am încercat să definesc faptul de a vedea şi am greşit. Acum îmi este dat să înţeleg faptul că Dumnezeu este Lumina în care văd. Fie ca să primesc cu bucurie viziunea şi lumea fericită pe care mi-o va arăta.

<45> „Dumnezeu este Mintea cu care gândesc”.

Nu am gânduri pe care să nu le împărtăşesc cu Dumnezeu. Nu am gânduri lipsite de El, deoarece nu am o minte lipsită de El. Ca parte a Minţii Sale, gândurile mele sunt ale Lui şi Gândurile Lui sunt ale mele.

LECŢIA 60 Iată ideile pentru recapitularea de astăzi: <46> „Dumnezeu este Iubirea în care iert”.

Dumnezeu nu iartă, deoarece niciodată nu a condamnat. Cel fără vină nu poate învinovăţi, iar cei care şi-au acceptat inocenţa nu văd nimic care trebuie iertat. Şi totuşi, iertarea este mijlocul prin care îmi voi recunoaşte inocenţa. Ea este răsfrângerea Iubirii lui Dumnezeu pe pământ. Mă va aduce destul de aproape de Cer, pentru ca Iubirea lui Dumnezeu să se poată apleca spre mine, pentru a mă înălţa la El.

<47> „Dumnezeu este Tăria în care mă încred”.

Nu prin propria mea tărie, ci prin tăria lui Dumnezeu din mine, de care, iertând, îmi aduc aminte. Pe măsură ce încep să văd, recunosc răsfrângerea Lui pe pământ. Iert toate lucrurile, deoarece simt în mine freamătul Tăriei Sale. Şi încep să-mi reamintesc Iubirea pe care hotărâsem să o uit, dar care nu m-a uitat pe mine.

<48> „Nu e nimic de care să mă tem”.

Cât de neprimejdioasă mi se va părea lumea atunci când o voi putea vedea! Nu se va asemăna cu nimic din ce îmi imaginez că văd acum. Fiecare fiinţă şi fiecare lucru pe care le voi vedea se vor apleca spre mine pentru a mă binecuvânta. Voi recunoaşte în fiecare pe Prietenul meu cel mai drag. De cine sau de ce m-aş teme într-o lume pe care am iertat-o şi care m-a iertat?

<49> „Vocea lui Dumnezeu îmi vorbeşte în fiecare clipă a zilei”.

Vocea lui Dumnezeu nu încetează nicio clipă să apeleze la iertarea mea ca să mă mântuiască. Nu este o clipă în care Vocea Lui să înceteze să-mi îndrume gândurile, să-mi conducă faptele şi să-mi călăuzească paşii. Păşesc cu paşi siguri spre adevăr. Nu mă pot duce altundeva, fiindcă Vocea lui Dumnezeu este singura voce şi singura călăuză care i-au fost date Fiului Său.

<50> „Sunt susţinut de Iubirea lui Dumnezeu”.

Când ascult Vocea lui Dumnezeu sunt susţinut de Iubirea Lui.

Când deschid ochii, Iubirea Lui luminează lumea, ca eu să pot vedea. Când iert, Iubirea Lui îmi aduce aminte că Fiul Său este neprihănit. Iar când privesc lumea cu

viziunea pe care El mi-a dat-o, îmi aduc aminte că sunt Fiul Lui.

LECŢIA 61

„Eu sunt lumina lumii”.

Cine este lumina lumii, dacă nu Fiul lui Dumnezeu? Această afirmaţie, atunci, nu este decât o afirmare a adevărului despre tine însuţi. Este opusul afirmării orgoliului, aroganţei sau autodecepţiei.

Ea nu descrie conceptul sinelui plăsmuit de tine. Nu se referă la niciuna din caracteristicile cu care ţi-ai înzestrat idolii. Se referă la tine, aşa cum ai fost creat de Dumnezeu. Ea, pur şi simplu, afirmă adevărul.

Pentru ego, ideea de astăzi este chintesenţa preamăririi de sine.

Numai că ego-ul nu înţelege smerenia, confundând-o cu înjosirea de sine. Smerenia constă în a-ţi accepta rolul în mântuire şi în a-ţi asuma altul. A insista pe ideea că nu poţi fi lumina lumii, dacă aceasta este funcţia pe care Dumnezeu ţi-a încredinţat-o, nu este smerenie. Numai aroganţa ar declara că această funcţie nu poate fi pentru tine, iar aroganţa este întotdeauna a ego-ului.

Adevărata smerenie îţi cere să accepţi ideea de astăzi, pentru că Vocea lui Dumnezeu este Cea care îţi spune că ea este adevărată.

Acesta este un prim pas în acceptarea funcţiei tale reale pe pământ.

Este un pas uriaş spre asumarea locului tău drept de mântuire. Este o aserţiune fermă a dreptului tău la mântuire şi, deopotrivă, o adeverire a puterii care îţi este dată pentru a-i mântui pe alţii.

Vei dori să te gândeşti astăzi cât mai des la această idee. Ea constituie răspunsul perfect la toate iluziile şi, ca atare, la toată ispita. Ea aduce în faţa adevărului toate imaginile pe care le-ai plăsmuit despre tine şi te ajută să porneşti la drum în pace, despovărat şi sigur de rostul tău.

Se vor întreprinde cât mai multe perioade de exersare, cu toate că fiecare nu e nevoie să depăşească un minut sau două. Ele vor începe prin a-ţi spune:

„Eu sunt lumina lumii.
Aceasta este singura mea funcţie.
De aceea mă aflu aici”.

Apoi gândeşte-te o vreme la aceste declaraţii, preferabil cu ochii închişi, dacă situaţia o permite. Lasă câteva gânduri aferente să-ţi vină în minte şi repetă ideea în sinea ta, dacă mintea se îndepărtează de la gândul central.

Ia aminte să începi, dar să şi sfârşeşti ziua cu o perioadă de exersare. Astfel te vei trezi cu adeverirea adevărului despre tine, îl vei întări de-a lungul zilei şi vei adormi reafirmându-ţi funcţia şi singurul tău rost aici. Aceste două perioade de exersare pot fi mai lungi decât celelalte, dacă le găseşti utile şi vrei să le extinzi. Ideea de astăzi depăşeşte cu mult părerile meschine ale ego-ului despre ceea ce eşti şi despre rostul tău. Fiind aducătoare de mântuire, acest lucru este în mod evident necesar. Cel de faţă este primul dintr-un număr de paşi uriaşi pe care îi vom face în următoarele câteva săptămâni. Încearcă să construieşti încă de astăzi o temelie solidă pentru aceste avansuri. Eşti lumina lumii. Dumnezeu şi-a clădit planul de mântuire a Fiului Său pe tine.

LECŢIA 62

„Iertarea îmi este funcţia ca lumină a lumii”.

Ceea ce va aduce lumea întunericului la lumină este iertarea ta.

Iertarea ta te va face să recunoşti lumina în care vezi. Iertarea este demonstrarea faptului că tu eşti lumina lumii. Prin iertarea ta adevărul despre tine se întoarce în amintirea ta. Aşadar, în iertare ţi se află mântuirea.

Iluziile despre tine sunt una cu iluziile despre lume. Iată de ce toată iertarea este un dar pe care ţi-l faci ţie însuţi. Ţelul tău este de a afla cine eşti, deoarece ţi-ai negat Identitatea, atacând creaţia şi Creatorul ei. Acum înveţi cum să-ţi aduci aminte de adevăr. Căci acest atac trebuie înlocuit cu iertare, astfel încât gândurile vieţii să poată înlocui gândurile morţii.

Ţine minte că în fiecare atac faci apel la propria-ţi

slăbiciune, în timp ce, de fiecare dată când ierţi, faci apel la tăria Christului din tine. Nu începi atunci să înţelegi ce va face iertarea pentru tine? Îţi va înlătura din minte orice sentiment de slăbiciune, tensiune şi oboseală. Va duce cu sine toată teama, vinovăţia şi durerea. Ea va restitui conştienţei tale invulnerabilitatea şi puterea pe care Dumnezeu le-a dăruit Fiului Său.

Să fim bucuroşi să începem şi să sfârşim această zi prin exersarea ideii de astăzi şi să o folosim cât se poate de des de-a lungul zilei. Ea va ajuta să-ţi facă ziua atât de fericită, pe cât de fericit te vrea Dumnezeu să fii. Şi îi va ajuta atât pe cei din jurul tău, cât şi pe cei ce par a fi departe, în spaţiu şi timp, să-ţi împărtăşească fericirea.

De câte ori poţi, dacă e posibil cu ochii închişi, spune astăzi în sinea ta:

„Iertarea îmi este funcţia ca lumină a lumii.
Îmi voi îndeplini funcţia, pentru a putea fi fericit”.

Apoi dedică un minut sau două aprecierii funcţiei tale şi a fericirii şi eliberării pe care ţi le va aduce. Lasă gândurile aferente ideii să-ţi vină nestingherite, căci inima ta va recunoaşte aceste cuvinte, iar în mintea ta se află conştienţa că ele sunt adevărate. În cazul în care atenţia ta va devia de la idee, repet-o şi adaugă: „Îmi voi aduce aminte de acest lucru pentru că vreau să fiu fericit”.

LECŢIA 63

„Lumina lumii aduce pace fiecărei minţi prin iertarea mea”.

Cât de sfânt eşti tu, care ai puterea de a aduce pace fiecărei minţi! Cât de binecuvântat eşti tu, care poţi învăţa să recunoşti mijlocul care va permite acestui lucru să se înfăptuiască prin tine!

Ce alt rost ai putea avea, care să-ţi aducă o mai mare fericire?

Cu o astfel de funcţie, eşti, într-adevăr, lumina lumii. Fiul lui Dumnezeu îşi aşteaptă de la tine răscumpărarea. Tu îi dăruieşti răscumpărarea ta, căci îţi aparţine. Nu accepta vreun rost banal ori vreo dorinţă fără sens în locul ei, căci, astfel îţi vei uita funcţia şi-l vei lăsa în iad pe Fiul

lui Dumnezeu. Nu ţi se cere un lucru oarecare.

Ţi se cere să accepţi mântuirea, pentru ca, aparţinându-ţi, să o poţi dărui, la rândul tău.

Recunoscând importanţa acestei funcţii, vom fi fericiţi să ne-o reamintim foarte des astăzi. Vom începe ziua luând cunoştinţă de ea şi vom încheia ziua cu gândul la ea. Iar, de-a lungul zilei, vom repeta cât putem de des:

„Lumina lumii aduce pace fiecărei minţi prin iertarea mea.

Eu sunt mijlocul pe care Dumnezeu l-a desemnat pentru mântuirea lumii”.

Închiderea ochilor îţi va uşura, poate, venirea gândurilor pertinente în timpul perioadei de un minut sau două pe care ar trebui să o dedici reflectării asupra celor de mai sus. Să nu stai însă să aştepţi o astfel de ocazie. Nu trebuie pierdută nicio şansă de a-ţi întări ideea de astăzi. Adu-ţi aminte că Fiul lui Dumnezeu îşi aşteaptă de la tine mântuirea. Şi cine altul, dacă nu Sinele tău, trebuie să fie Fiul Său?

LECŢIA 64

„Fie să nu-mi uit funcţia”.

Ideea de astăzi este doar un alt mod de a spune „Fie să nu mă duc în ispită”. Rostul lumii pe care o vezi este ascunderea funcţiei tale de iertare şi furnizarea unei justificări pentru uitarea ei; este ispita de aI abandona pe Dumnezeu şi pe Fiul Său, optând pentru o apariţie fizică. La aceasta se uită ochii trupeşti.

Tot ce par să vadă ochii trupului nu poate fi decât o formă de ispită, de vreme ce ispita a fost rostul corpului însuşi. Însă noi am învăţat că Sfântul Spirit are o altă întrebuinţare pentru toate iluziile plăsmuite de tine şi, ca atare, El le atribuie alt rost. Pentru Sfântul Spirit, lumea este un loc unde înveţi să-ţi ierţi ceea ce consideri că ar fi păcatele tale. În această percepere, apariţia fizică a ispitei devine recunoaşterea spirituală a mântuirii.

Pentru a recapitula ultimele noastre lecţii, funcţia ta de aici este să fii lumina lumii, o funcţie dăruită ţie de Dumnezeu. Numai aroganţa ego-lui te îndeamnă să pui la

îndoială aceste fapt şi numai teama ego-ului te îndeamnă să te consideri nevrednic de sarcina încredinţată ţie de însuşi Dumnezeu. Mântuirea lumii este în aşteptarea iertării tale, pentru că, prin ea, Fiul lui Dumnezeu poate scăpa de toate iluziile şi, astfel, de toată ispita. Fiul lui Dumnezeu eşti tu.

Numai îndeplinindu-ţi funcţia dată de Dumnezeu vei fi fericit.

Pentru că funcţia ta este aceea de a fi fericit, folosind mijloacele prin care fericirea devine inevitabilă. Altă cale nu există. De aceea, de fiecare dată când alegi să-ţi îndeplineşti sau nu funcţia, alegi, de fapt, să fii fericit sau nefericit. Să nu uităm astăzi toate acestea. Să ni le aducem aminte dimineaţa, din nou seara şi, de asemenea, de-a lungul întregii zile. Pregăteşte-te dinainte pentru toate deciziile pe care le vei lua astăzi, reamintindu-ţi că ele sunt, de fapt, foarte simple. Fiecare dintre ele va duce fie la fericire, fie la nefericire. Să fie chiar atât de greu de luat o decizie atât de simplă? Nu te lăsa înşelat de forma deciziei. Complexitatea formei nu implică complexitatea conţinutului. Este imposibil ca vreo decizie de pe pământ să poată avea un conţinut diferit de tocmai această unică, simplă alegere. Este singura alegere pe care o sesizează Sfântul Spirit. Este singura alegere care există.

Astăzi, să exersăm, aşadar, aceste gânduri:

„Fie să nu-mi uit funcţia mea.

Fie să nu substitui funcţia mea funcţiei lui Dumnezeu.

Fie să iert şi să fiu fericit”.

Astăzi consacră reflectării asupra celor de mai sus, cu ochii închişi, cel puţin odată, zece sau cincisprezece minute. Dacă îţi reaminteşti importanţa crucială a funcţiei tale, atât pentru tine, cât şi pentru lume, gândurile aferente îţi vor veni în ajutor.

În timpul aplicărilor frecvente ale ideii de astăzi de-a lungul zilei, dedică mai multe minute recapitulării acestor gânduri, gândindu-te apoi la ele şi la nimic altceva. Va fi greu, mai ales la început, întrucât nu eşti încă desprins cu

disciplina mentală impusă aici. S-ar putea să fie nevoie să repeţi „Fie să nu-mi uit funcţia”.

destul de des, pentru a te ajuta să te concentrezi.

Sunt necesare două forme de perioade practice mai scurte.

Uneori, fă exerciţiile cu ochii închişi, încercând să te concentrezi asupra gândurilor pe care le foloseşti. Alteori, după ce ai recapitulat gândurile, ţine ochii deschişi, privind în jur, fără grabă şi neselectiv, spunând în sinea ta: „Iată lumea a cărei mântuire este funcţia mea”.

LECŢIA 65

„Singura mea funcţie este cea hărăzită mie de Dumnezeu”.

Ideea de astăzi îţi reafirmă angajamentul faţă de mântuire. De asemenea, îţi reaminteşte că nu ai altă funcţie decât aceasta.

Ambele gânduri sunt evident necesare unui angajament total.

Mântuirea nu poate fi singurul scop pe care îl ai, atât timp cât te mai dedici altora. Deplina acceptare a mântuirii ca singura ta funcţie aduce după sine, în mod necesar, două faze: recunoaşterea mântuirii ca funcţia ta şi abandonarea tuturor celorlalte ţeluri pe care le-ai inventat pentru tine însuţi.

Acesta este singurul mod de a-ţi putea ocupa locul de drept printre mântuitorii lumii. Acesta este singurul mod de a putea spune cu convingere: „Singura mea funcţie este cea hărăzită mie de Dumnezeu”. Acesta este singurul mod de a găsi pacea minţii.

Astăzi, cât şi într-un şir de zile care vor urma, rezervă-ţi zece până la cincisprezece minute în vederea unor perioade de exersare mai susţinute, în care vei încerca să înţelegi şi să accepţi ceea ce înseamnă de fapt ideea zilei. Ea îţi oferă eliberarea de toate dificultăţile percepute. Îţi înmânează cheia pentru uşa păcii, uşa pe care ţi-ai trântit-o singur în nas. Îţi dă răspunsul la toate căutările pe care le-ai întreprins de la începuturile timpului încoace.

Încearcă, pe cât posibil, să întreprinzi exerciţiile zilnice mai lungi aproximativ la aceleaşi ore în fiecare zi. Încearcă, de asemenea, să stabileşti acest timp în prealabil, pentru ca apoi să te încadrezi cât se poate de riguros. Scopul celor de mai sus este de a-ţi aranja în aşa fel ziua, încât să ai pusă deoparte vremea pentru Dumnezeu, cât şi pentru toate rosturile şi ţelurile banale pe care le vei urma.

Aceasta face parte dintr-un antrenament disciplinar cu bătaie lungă, de care are nevoie mintea ta, pentru ca Sfântul Spirit să o poată folosi în mod neîntrerupt pentru rostul pe care îl împărtăşeşte cu tine.

În vederea perioadei mai lungi de exersare, începe cu recapitularea ideii zilei. Apoi închide-ţi ochii, repetă încă o dată ideea în sinea ta şi observă-ţi mintea cu atenţie, pentru a remarca fiecare gând care îţi vine. La început, nu încerca să te concentrezi numai asupra gândurilor aferente ideii de astăzi. Încearcă, dimpotrivă, să demaşti fiecare gând care pare să interfereze cu ea.

Remarcă-l pe fiecare în timp ce îţi apare, însă cu cât mai puţină implicare şi grijă, clasându-l pe fiecare şi spunând în sinea ta:

„Acest gând reflectă un ţel care mă împiedică să-mi accept singura mea funcţie”.

După o vreme, gândurile interferente vor fi mai greu de găsit.

Încearcă, totuşi, să mai continui timp de aproximativ un minut, urmărind să prinzi câteva dintre gândurile deşarte care ţi s-au sustras atenţiei mai înainte, fără a-ţi bate capul însă şi fără vreun efort neavenit. Spune-ţi apoi în sinea ta:

„Fie ca adevărata mea funcţie să-mi fie scrisă pe acest fond curat”.

Nu este nevoie să foloseşti exact aceste cuvinte, dar încearcă să dobândeşti sentimentul că eşti dispus ca iluziile privind rostul tău să fie înlocuite de adevăr.

În sfârşit, repetă încă odată ideea pentru astăzi şi dedică restul perioadei de exersare încercării de a te

concentra asupra importanţei sale pentru tine, asupra uşurării pe care ţi-o va aduce acceptarea ei prin rezolvarea, o dată pentru totdeauna, a conflictelor tale, precum şi asupra măsurii în care vrei, într-adevăr, mântuirea, în pofida ideilor tale nebuneşti care vor contrariul.

În perioadele mai scurte de exersare, care vor fi întreprinse cel puţin odată pe oră, foloseşte această formulare în aplicarea ideii de astăzi:

„Singura mea funcţie este cea hărăzită mie de Dumnezeu.

Nu vreau alta şi nu am alta”.

Uneori, închide-ţi ochii în timp ce exersezi, iar alteori, ţine-i deschişi şi priveşte în jur. Tocmai ceea ce vezi acum va fi total schimbat atunci când vei accepta pe de-a-ntregul ideea de astăzi.

LECŢIA 66

„Fericirea mea şi funcţia mea sunt una”.

Ai remarcat, desigur, accentul pe care l-am pus în decursul lecţiilor noastre recente pe conexiunea dintre îndeplinirea funcţiilor tale şi realizarea fericirii. Am făcut-o pentru că, de fapt, nu îţi dai seama de această conexiune. Totuşi, între ele există mai mult decât doar o conexiune: sunt unul şi acelaşi lucru. Formele lor sunt diferite, însă conţinutul lor este cu desăvârşire acelaşi.

Ego-ul se află într-o continuă dispută cu Sfântul Spirit în problema fundamentală a funcţiei tale. De asemenea, el dă o bătălie continuă cu Sfântul Spirit pentru a stabili care este fericirea ta.

Bătălia nu se dă de ambele părţi. Egoul atacă şi Sfântul Spirit nu ripostează. El ştie care îţi este funcţia. Ştie că fericirea este funcţia ta.

Vom încerca astăzi să lăsăm această bătălie lipsită de sens în urma noastră, ca să ajungem la adevărul despre funcţia ta. Nu ne vom angaja în nişte dispute fără sens pentru a-l stabili. Nu ne vom implica în mod iremediabil în definirea fericirii şi în stabilirea mijloacelor pentru realizarea ei. Nu vom face pe placul ego-ului, ascultându-i

atacurile îndreptate asupra adevărului. Vom fi, pur şi simplu, bucuroşi că putem afla adevărul.

Perioada de exersare mai lungă de astăzi are ca scop, pentru tine, acceptarea faptului că între funcţia pe care ţi-a dăruit-o Dumnezeu şi fericirea ta nu numai că există o conexiune foarte reală, dar ele sunt, de fapt, identice. Dumnezeu îţi dăruieşte numai fericire. Prin urmare, funcţia pe care ţi-a dăruit-o El trebuie să fie fericirea, chiar dacă pare a fi altceva. Exerciţiile de astăzi constituie o încercare de a trece dincolo de aceste deosebiri în aparenţă şi de a recunoaşte un conţinut comun acolo unde el există în adevăr.

Începe perioada de exersare de zece până la cincisprezece minute reconsiderând aceste gânduri:

„Dumnezeu îmi dăruieşte numai fericire.

El mi-a dăruit funcţia.

Prin urmare, funcţia mea trebuie să fie fericirea".

Încearcă să vezi logica acestei secvenţe, chiar dacă încă nu accepţi concluzia. Concluzia ar putea fi falsă numai dacă primele două gânduri sunt eronate. Aşadar, să ne gândim un răstimp la premize, în timp ce exersăm.

Prima premiză este aceea că Dumnezeu îţi dăruieşte numai fericire. Ea ar putea fi falsă, desigur, dar pentru a fi falsă, este necesar să definim pe Dumnezeu drept ceva ce El nu este. Iubirea nu poate dărui răul, iar ceea ce nu este fericire este rău. Dumnezeu nu poate dărui ceea ce nu are, iar El nu poate avea ceea ce El nu este. Dacă nu îţi dă numai fericire, Dumnezeu trebuie să fie rău. Şi crezi tocmai această definiţie a Lui, dacă nu accepţi prima premiză.

A doua premiză este că Dumnezeu ţi-a dăruit funcţia. Am văzut că nu există decât două părţi ale minţii tale. Una este stăpânită de ego şi alcătuită din iluzii. Cealaltă este patria Sfântului Spirit, locul unde sălăşluieşte adevărul. Nu ai de ales decât între aceste călăuze, iar ca rezultat al alegerii tale nu sunt posibile alte consecinţe în afară de teama pe care ego-ul o produce întotdeauna şi iubirea pe care Sfântul Spirit o oferă mereu pentru a o înlocui.

De aici rezultă, în mod necesar, fie că funcţia ta este stabilită de Dumnezeu prin Vocea Lui, fie că este plăsmuită de ego, pe care tu l-ai plăsmuit pentru a-l înlocui pe El. Care este cea adevărată? Dacă nu ţi-a dăruit Dumnezeu funcţia, ea trebuie să fie darul ego-ului.

Oare ego-ul are într-adevăr daruri de dat, de vreme ce el însuşi este o iluzie şi oferă numai iluzia unor daruri?

Gândeşte-te la toate acestea în timpul exerciţiilor mai lungi de astăzi. Mai gândeşte-te şi la numeroasele forme pe care iluzia funcţiei tale le-a luat în propria-ţi minte şi la numeroasele feluri în care ai încercat să găseşti mântuirea sub îndrumarea ego-ului. Ai găsit-o? Ai fost fericit? Ţi-au adus pacea? Avem nevoie astăzi de multă onestitate. Adu-ţi aminte de rezultate în mod cinstit şi gândeşte-te, de asemenea, dacă a fost vreodată rezonabil să aştepţi fericirea de la un singur lucru pe care ego-ul ţi l-a propus vreodată.

Cu toate acestea, ego-ul este singura alternativă la Vocea Sfântului Spirit.

Vei asculta glasul nebuniei sau vei auzi adevărul. Încearcă să faci această alegere, gândindu-te la premizele pe care se bazează concluzia noastră. La această concluzie putem fi părtaşi, la alta însă nicidecum. Căci însuşi Dumnezeu o împărtăşeşte cu noi. Ideea de astăzi este un alt pas uriaş spre perceperea a ceea ce este la fel ca fiind la fel şi a ceea ce este diferit, ca diferit. De o parte stau toate iluziile. Întreg adevărul stă de cealaltă parte. Să încercăm astăzi să ne dăm seama că numai adevărul este adevărat.

În perioadele mai scurte de exersare, care vor fi astăzi de cel mai mare ajutor dacă vor fi întreprinse de două ori pe oră, este sugerată această formă de aplicare:

„Fericirea mea şi funcţia mea sunt una, Pentru că Dumnezeu mi le-a dat pe amândouă”.

Nu va dura mai mult de un minut, poate chiar mai puţin, să repeţi, rar, aceste cuvinte, gândindu-te la ele un răstimp pe măsură ce le rosteşti.

LECŢIA 67

„Iubirea m-a creat ca pe Sine însăşi”.

Ideea de astăzi constituie o afirmare completă şi exactă a ceea ce eşti. Iată de ce eşti lumina lumii. Iată de ce te-a numit Dumnezeu mântuitor al lumii. Iată de ce Fiul lui Dumnezeu îşi aşteaptă de la tine mântuirea. El este mântuit prin ceea ce eşti. Nu vom precupeţi astăzi niciun efort pentru a ajunge la acest adevăr despre tine şi pentru a ne da seama pe deplin, chiar numai dacă pentru o clipă, de faptul că acesta este adevărul.

În perioada mai lungă de exersare, ne vom gândi la realitatea ta şi la natura ei total neschimbată şi neschimbătoare. Vom începe prin a repeta acest adevăr despre tine, după care vom petrece câteva minute adăugând câteva gânduri relevante, cum ar fi:

„Sfinţenia m-a creat sfânt”.

„Bunătatea m-a creat bun”.

„Folosul m-a creat folositor”.

„Perfecţiunea m-a creat perfect”.

Orice atribut care este în acord cu Dumnezeu, aşa cum El însuşi se defineşte, este potrivit pentru a fi folosit. Încercăm astăzi să desfacem definiţia lui Dumnezeu făcută de tine şi s-o înlocuim cu propria Lui definiţie. Vom mai încerca să scoatem în evidenţă faptul că tu eşti parte din definiţia Lui despre Sine însuşi.

După ce ai mai adăugat câteva asemenea gânduri înrudite, încearcă, în cadrul unui scurt interval pregătitor, să laşi deoparte toate gândurile, ca apoi să tinzi dincolo de toate imaginile şi preconcepţiile pe care le ai despre tine însuţi şi să ajungi la adevărul din tine. Dacă iubirea te-a creat ca pe Sine însăşi, acest Sine trebuie să se afle în tine. Se află undeva în mintea ta, unde îl poţi găsi.

Vei constata, poate, că va trebui să repeţi ideea de astăzi din când în când, pentru a înlocui gândurile care te distrag. Vei mai constata, poate, că aceasta nu este suficient şi că ai nevoie să continui adăugarea altor gânduri referitoare la adevărul despre tine însuţi. Probabil că vei reuşi totuşi să treci de acestea, străbătând intervalul lipsit de gânduri spre conştienţa unei lumini vii în care te

recunoşti aşa cum te-a creat Iubirea. Fii convins că astăzi vei face atât de mult pentru a aduce această conştienţă mai aproape, indiferent dacă simţi că ai reuşit sau nu.

Va fi deosebit de folositor astăzi să exersezi ideea zilei cât se poate de des. Ai mare nevoie să auzi cât mai frecvent adevărul despre tine însuţi, deoarece mintea îţi este atât de preocupată cu false imagini de sine. Va fi cât se poate de salutar să-ţi reaminteşti de patru sau cinci ori pe oră, poate chiar mai des, că Iubirea te-a creat ca pe Sine însăşi. Ascultă, în această idee, adevărul despre tine însuţi.

În timpul perioadelor mai scurte de exersare, încearcă să-ţi dai seama că toate acestea nu ţi le spune vocea ta firavă şi singuratică.

Aici este Vocea pentru Dumnezeu, aducându-ţi aminte de Tatăl şi de Sinele tău. Aici este Vocea Adevărului, înlocuind tot ceea ce îţi spune ego-ul despre tine cu simplul adevăr despre Fiul lui Dumnezeu. Ai fost creat de Iubire asemenea Ei însăşi.

LECŢIA 68

„Iubirea nu reproşează nimic”.

Tu, care ai fost creat de către Iubire asemenea Ei însăşi, nu poţi, în acelaşi timp, să reproşezi şi să-ţi recunoşti Sinele. A reproşa înseamnă a uita cine eşti. A reproşa înseamnă a te considera un corp. A reproşa înseamnă a lăsa ego-ul să-ţi stăpânească mintea şi să condamne corpul la moarte. Poate că nu îţi dai încă bine seama ce efect au reproşurile asupra minţii tale. Ele par să te rupă de Sursa ta şi să te facă neasemănător Lui. Te fac să crezi că El este asemănător cu ceea ce crezi că ai devenit, pentru că nimeni nu îşi poate concepe Creatorul neasemănător lui însuşi.

Desprins de Sinele tău, care rămâne conştient de asemănarea cu Creatorul Său, Sinele tău pare să doarmă, în timp ce acea parte din mintea ta care, în somnul ei, urzeşte iluzii, pare a fi trează. S-ar putea ca toate acestea să pornească de la reproşuri? O, da! Pentru că cel care reproşează neagă faptul că a fost creat de Iubire, iar

Creatorul său a devenit pentru el înspăimântător în visul de ură.

Cine poate visa la ură, fără a se teme de Dumnezeu?

Pe cât este de sigur că cei care reproşează îl vor redefini pe Dumnezeu după propria lor imagine, pe atât este de cert că Dumnezeu i-a creat pe toţi asemenea Lui, definindu-i ca parte din El. Pe cât este de sigur că cei care reproşează vor suferi de vinovăţie, pe atât este de cert că cei care vor ierta vor găsi pacea.

Pe cât este de sigur că cei care reproşează vor uita cine sunt, pe atât este de cert că cei care vor ierta îşi vor aduce aminte.

Oare nu te-ai învoi să-ţi abandonezi reproşurile, dacă ai crede că aşa stau lucrurile? Poate că nu crezi că poţi să renunţi la reproşuri.

Asta însă este o simplă problemă de motivaţie. Astăzi vom încerca să aflăm cum te-ai simţi fără ele. Dacă vei reuşi cât de puţin, nu va mai exista niciodată problema motivaţiei.

Începe perioada mai extinsă de exersare prin a-ţi cerceta mintea şi a-i afla pe cei faţă de care nutreşti ceea ce consideri a fi reproşuri majore. Unele dintre acestea vor fi uşor de găsit. Apoi gândeşte-te la aşa-zisele reproşuri minore, pe care le ai faţă de cei pe care îi placi, ba pe care chiar crezi că îi iubeşti. Te vei lămuri repede că nu există cineva faţă de care să nu nutreşti reproşuri, de un fel sau altul. Acest fapt, în propria-ţi percepţie, te-a lăsat singur în întreg universul. Hotărăşte-te acum să-i vezi pe toţi aceşti oameni ca fiindu-ţi prieteni. Spune-le tuturor, cu gândul la fiecare în parte, atunci când te adresezi lor:

„Vedea-te-aş ca fiindu-mi prieten, la să-mi aduc aminte că eşti parte din mine şi să-mi ajung să mă cunosc pe mine însumi”.

Petrece restul perioadei de exersare încercând să gândeşti despre tine însuţi ca fiind întru totul împăcat cu oricine şi orice, în siguranţă într-o lume care te ocroteşte şi pe care o iubeşti, la rândul tău. Încearcă să simţi cum te înconjoară ocrotirea, plutind deasupra ta şi susţinându-te.

Încearcă să crezi, pentru un timp cât de scurt, că nimic nu te poate ofensa nicidecum. Spune în sinea ta, la sfârşitul perioadei de exersare:

„Iubirea nu reproşează nimic.

Atunci când îmi voi lăsa deoparte toate reproşurile Voi şti că sunt în deplină siguranţă”.

Perioadele scurte de exersare vor cuprinde o aplicare repetată a ideii de astăzi în forma următoare, ori de câte ori apare un gând de reproş la adresa cuiva, fie el prezent fizic sau nu:

„Iubirea nu reproşează nimic.

Să nu-mi trădez Sinele”.

În completare, repetă ideea de câteva ori pe oră în această formă:

„Iubirea nu reproşează nimic.

Vreau să mă trezesc la Sinele meu, Lăsându-mi deoparte toate reproşurile şi deşteptându-mă în El”.

LECŢIA 69

„Reproşurile mele ascund lumina lumii din mine”.

Nimeni nu poate contempla ceea ce ascund reproşurile tale.

Deoarece reproşurile tale ascund lumina lumii din tine, fiecare stă în întuneric, cu tine alături. Dar pe măsură ce vălul reproşurilor tale se ridică, eşti eliberat împreună cu ceilalţi. Fă-l acum părtaş la mântuirea ta pe cel ce ţi-a stat alături pe când erai în iad. El îţi este frate în lumina lumii, care vă mântuieşte pe amândoi.

Să facem astăzi o nouă încercare sinceră de a ajunge la lumina lumii din tine. Înainte de a întreprinde aceasta în cadrul perioadei de exersare mai extinse, să dedicăm câteva minute reflectării asupra a ceea ce încercăm să facem. Încercăm, literalmente, să venim în contact cu mântuirea lumii. Încercăm să vedem dincolo de vălul de întuneric care o ţine ascunsă. Încercăm să facem ca vălul să fie ridicat şi să vedem lacrimile Fiului lui Dumnezeu dispărând în lumina soarelui.

Să începem astăzi perioada mai lungă de exersare prin deplina convingere că aşa este şi cu hotărârea sinceră

să ajungem la ceea ce ne este mai scump decât toate. Mântuirea este singura noastră nevoie. Nu există alt rost aici şi nicio altă funcţie de îndeplinit.

Învăţarea mântuirii ne este singurul ţel. Să încheiem astăzi străvechea căutare, găsind lumina din noi şi purtând-o la vedere, ca oricine s-o vadă şi să se umple de bucurie.

Într-o mare de linişte, cu ochii închişi, încearcă să te desprinzi de întregul conţinut care îţi ocupă, de obicei, conştienţa. Gândeşte te ia mintea ta ca la un vast cerc înconjurat de un strat de nori grei şi întunecaţi. Nu poţi vedea decât norii, pentru că pari a sta în afara cercului şi întru totul despărţit de el.

De unde stai, nu ai niciun motiv să crezi că există o lumină strălucitoare ascunsă îndărătul norilor. Norii par a fi singura realitate. Ei par a fi tot ce se poate vedea. Din acest motiv tu nu încerci să treci prin ei şi dincolo de ei, acesta fiind singurul mod de a te convinge cu adevărat de lipsa lor de substanţă. Vom face astăzi această încercare.

După ce te-ai gândit la importanţa a ceea ce încerci să faci pentru tine şi pentru lume, încearcă să te aşezi într-o linişte desăvârşită, amintindu-ţi doar de cât de mult doreşti să ajungi la lumina din tine, astăzi – acum! Hotărăşte-te să treci dincolo de nori.

Întinde-ţi mâna şi atinge-i, mental. Dă-i la o parte cu mâna: simte cum ţi se aşază pe obraji, pe frunte, pe pleoape, pe măsură ce treci prin ei. Mergi mai departe; norii nu te pot opri.

Dacă faci corect exerciţiile, vei începe să ai senzaţia de a fi ridicat şi purtat înainte. Micul tău efort şi slaba ta hotărâre cheamă puterea universului în ajutorul tău, iar Dumnezeu însuşi te va înălţa din întuneric în lumină. Eşti în acord cu Voia Sa. Nu poţi da greş, pentru că voia ta este şi a Lui.

Ai încredere astăzi în Tatăl tău şi fii sigur că te-a auzit şi ţi-a răspuns. S-ar putea să nu Îi recunoşti deocamdată răspunsul, dar poţi fi cum nu se poate mai sigur că el ţi se dă şi că îl vei primi cu siguranţă. În timp ce

încerci să treci prin nori spre lumină, caută să-ţi păstrezi în minte această încredere. Caută să-ţi aduci aminte că îţi împreunezi, în sfârşit, voia ta cu cea a lui Dumnezeu. Caută să-ţi păstrezi limpede în minte gândul că ceea ce întreprinzi cu Dumnezeu trebuie să reuşească. Apoi, lasă puterea lui Dumnezeu să lucreze în tine şi prin tine, ca să se facă Voia Sa şi a ta.

În perioadele mai scurte de exersare, pe care vei vrea să le faci cât mai des posibil, având în vedere importanţa ideii de astăzi pentru tine şi fericirea ta, adu-ţi aminte că reproşurile tale ascund lumina lumii de propria-ţi conştienţă. Adu-ţi aminte, de asemenea, că nu o cauţi de unul singur şi că ştii cu siguranţă unde să o cauţi.

Spune, deci:

„Reproşurile mele ascund lumina lumii din mine.

Nu pot vedea ce am ascuns.

Dar vreau ce am ascuns să-mi fie revelat.

Pentru mântuirea mea şi mântuirea lumii”.

De asemenea, ia aminte să-ţi spui:

„Dacă nutresc acest reproş, lumina lumii îmi va fi ascunsă”.

dacă eşti ispitit să ai ceva împotriva cuiva de-a lungul zilei de astăzi.

LECŢIA 70

„Mântuirea mea vine de la mine”.

Toată ispita nu este nimic altceva decât o formă sau alta a ispitei primordiale de a nu crede ideea de astăzi. Mântuirea pare să vină de oriunde, numai de la tine nu. La fel, sursa vinovăţiei. Nici vinovăţia, nici mântuirea nu le vezi ca fiind în propria-ţi minte şi nu altundeva. Când realizezi că toată vinovăţia este numai şi numai o invenţie a minţii tale, îţi vei da, de asemenea, seama că vinovăţia şi mântuirea trebuie să se afle în acelaşi loc. Înţelegând acest fapt eşti mântuit.

Preţul aparent al acceptării ideii de astăzi este acesta: Ea înseamnă că nimic din afara ta nu te poate mântui; nimic din afara ta nu îţi poate da pacea. Dar mai înseamnă că nimic din afara ta nu te poate vătăma, nu-ţi

poate tulbura pacea sau nu te poate deranja într-un fel sau altul. Ideea de astăzi te pune să domneşti peste univers, căci acesta ţi-e locul, fiind ceea ce eşti. Acesta nu este un rol care poate fi acceptat parţial. Desigur că începi să-ţi dai seama că acceptarea lui înseamnă mântuire.

Totuşi, s-ar putea să nu-ţi fie clar de ce recunoaşterea faptului că vinovăţia se află în mintea ta atrage după sine şi realizarea faptului că mântuirea se află şi ea acolo. Dumnezeu nu ar fi plasat remediul bolii acolo unde nu te poate ajuta. Aşa a funcţionat mintea ta, însă nicidecum a Sa. El vrea să fii vindecat, prin urmare a păstrat Sursa vindecării acolo unde se află nevoia de vindecare.

Tu ai încercat să faci exact contrariul, făcând încercări peste încercări, care de care mai distorsionate şi fantastice, de a separa vindecarea de boala care i-a fost menită, păstrând astfel boala.

Scopul tău era să garantezi că vindecarea nu se va produce. Scopul lui Dumnezeu era să garanteze că ea va avea loc.

Astăzi exersăm să ne dăm seama că Voia lui Dumnezeu şi voia noastră sunt chiar una şi aceeaşi în această chestiune. Dumnezeu vrea ca noi să fim vindecaţi, iar noi, de fapt, nu vrem să fim bolnavi, deoarece aceasta ne aduce nefericire. De aceea, acceptând ideea de astăzi, suntem, realmente, de acord cu Dumnezeu. El nu vrea să fim bolnavi. Nici noi. El vrea să fim vindecaţi. La fel vrem şi noi.

Pentru astăzi suntem gata de două perioade mai lungi de exersare, fiecare dintre ele durând vreo zece – cincisprezece minute.

Totuşi, te vom lăsa să decizi singur când le vei întreprinde. Vom continua un număr de lecţii cu această formă de exersare şi ar fi bine să decizi în prealabil care ar fi timpul prielnic de alocat fiecărei perioade, ţinându-te cât mai strict posibil de propriile-ţi decizii.

Începe aceste perioade de exersare cu repetarea ideii de astăzi, adăugând o declaraţie ce anunţă recunoaşterea faptului că mântuirea nu vine nicăieri din afara ta. Ai

putea-o formula astfel:

„Mântuirea mea vine de la mine.

Ea nu poate veni din altă parte".

Apoi, având ochii închişi, dedică câteva minute revizuirii câtorva locuri externe unde, în trecut, ai căutat mântuirea: în alţi oameni, în posesiuni, în diferite situaţii şi întâmplări, în concepţia despre sine, pe care ai încercat să le faci reale. Recunoaşte că ea nu se află acolo şi spune-ţi:

„Mântuirea mea nu poate veni de la niciunul din aceste lucruri.

Mântuirea mea vine de la mine şi numai de la mine".

Acum vom încerca din nou să ajungem la lumina din tine, care se află acolo unde ţi-e mântuirea. Nu o poţi găsi în norii care înconjoară lumina, deşi tocmai în ei ai căutat-o până acum. Nu se află acolo. Este îndărătul norilor şi în lumina de dincolo de ei.

Aminteşte-ţi că va trebui să străbaţi norii înainte de a putea ajunge la lumină. Mai aminteşte-ţi însă că în configuraţiile de nori pe care ţi le-ai imaginat nu ai găsit niciodată nimic care să dăinuie, sau ce ţi-ai dorit.

De vreme ce toate iluziile mântuirii te-au lăsat în pană, desigur că nu vrei să rămâi în nori, umblând în van după idoli, când ai putea atât de uşor să păşeşti în lumina adevăratei mântuiri. Încearcă să treci de nori prin orice mijloace ţi se par potrivite. Dacă ţi-e de folos, gândeşte-te că te ţin de mână şi te conduc. Şi te asigur că nu va fi o închipuire deşartă.

Pentru perioadele de exersare de astăzi, scurte şi frecvente, adu-ţi aminte că mântuirea ta vine de la tine şi nimic în afara gândurilor tale nu te poate stingheri în progresul tău. Eşti eliberat de orice interferenţă externă. Tu porţi sarcina propriei tale mântuiri.

Eşti însărcinat cu mântuirea lumii. Spune, deci:

„Mântuirea mea vine de la mine.

Nimic din afara mea nu mă poate reţine.

În mine se află mântuirea lumii şi mântuirea mea".

LECŢIA 71

„Numai planul de mântuire al lui Dumnezeu va

izbuti”.

S-ar putea să nu îţi dai seama că ego-ul a alcătuit un plan de mântuire opus planului lui Dumnezeu. Tocmai în acest plan crezi tu.

De vreme ce este opusul planului lui Dumnezeu, crezi, de asemenea, că a accepta planul lui Dumnezeu în locul celui oferit de ego înseamnă a fi damnat. Pare, desigur, absurd. Însă după ce vom fi examinat mai cu atenţie în ce constă, de fapt, planul ego-ului, poate vei realiza că, oricât de absurd ar fi, chiar crezi în el.

Planul de mântuire al ego-ului gravitează în jurul purtării reproşurilor. El susţine că, dacă altcineva ar vorbi sau ar acţiona diferit, dacă vreo împrejurare sau întâmplare exterioară s-ar schimba, ai fi mântuit. Astfel, sursa mântuirii este percepută constant ca exterioară ţie. Fiecare reproş este o declaraţie şi o aserţiune în care crezi, care spune: „Dacă acest lucru (această situaţie) ar fi altfel, aş fi mântuit”. Schimbarea minţii, răzgândirea, necesară pentru dobândirea mântuirii, este astfel cerută de la toţi şi toate, cu excepţia ta.

Rolul pe care îl desemnezi propriei tale minţi în acest plan este aşadar, pur şi simplu, acela de a determina ce anume, în afara ei însăşi, trebuie să se schimbe, dacă este să fii mântuit. Conform acestui plan dement, orice sursă de mântuire percepută este acceptabilă, cu condiţia să nu izbutească. Acest lucru garantează continuarea căutării neroditoare, întrucât persistă iluzia că, deşi aceste speranţe au fost mereu înşelate, există încă motive de speranţă în alte locuri şi în alte lucruri. O altă persoană îţi va sluji mai bine; o altă situaţie îţi va oferi totuşi succes.

Astfel se prezintă planul de mântuire al ego-ului. Poţi vedea, desigur, cât de bine este în strictă concordanţă cu doctrina de bază a ego-ului: „Caută, dar nu găsi”. Fiindcă, ce altceva ar putea garanta mai sigur că nu vei găsi mântuirea decât prin canalizarea tuturor eforturilor tale spre căutarea ei acolo unde nu se află?

Planul de mântuire al lui Dumnezeu izbuteşte tocmai pentru că, urmându-i îndrumarea, cauţi mântuirea acolo

unde se află. Însă dacă este să reuşeşti, Dumnezeu promiţându-ţi că aşa va fi, trebuie să binevoieşti să o cauţi numai acolo. Altfel scopul îţi este împărţit şi vei încerca să urmezi două planuri de mântuire care sunt diametral opuse în toate privinţele. Rezultatul îţi poate aduce numai derută, mizerie şi un sentiment profund al ratării şi disperării.

Cum poţi scăpa de toate acestea? Foarte simplu. Ideea de astăzi este răspunsul. Numai planul de mântuire al lui Dumnezeu va izbuti.

Nu poate exista niciun conflict real în această privinţă, deoarece nu există nicio alternativă posibilă la planul lui Dumnezeu, care să te mântuiască. Al Său este unicul plan a cărui rezolvare este certă. Al Său este unicul plan care trebuie să reuşească.

Să exersăm astăzi recunoaşterea acestei certitudini. Şi să ne bucurăm că există un răspuns la ceea ce pare să fie un conflict fără nicio rezolvare posibilă. Toate lucrurile Îi sunt posibile lui Dumnezeu. Mântuirea trebuie să fie a ta, datorită planului Său, care nu poate da greş.

Începe cele două perioade de exersare mai lungi, gândindu-te la ideea de astăzi şi dându-ţi seama că ea conţine două părţi, fiecare aducându-şi contribuţia la întreg în mod egal. Planul lui Dumnezeu pentru mântuirea ta va izbuti, alte planuri nu. Nu te lăsa pradă disperării sau mâniei pentru a doua parte a afirmaţiei; ea este inerentă primei părţi. Iar în prima parte se află deplina eliberare de toate încercările tale demente şi de propunerile nebuneşti pentru a te elibera. Ele au dus la deprimare şi mânie; însă planul lui Dumnezeu va reuşi. Va duce la eliberare şi bucurie.

Amintindu-ţi acestea, să dedicăm restul perioadelor de practică mai lungi rugăminţii adresate lui Dumnezeu de a ne dezvălui planul Său. Întreabă-l foarte concret:

„Ce ai vrea să fac?”

„Unde ai vrea să mă duc?”

„Ce ai vrea să spun şi cui?”

Acordă-l Lui toată iniţiativa pe tot restul perioadei de

practică şi lasă-L să-ţi spună ce ai de făcut în planul Său pentru mântuirea ta.

Îţi va răspunde pe măsura bunăvoinţei tale de a-l auzi Vocea. Nu refuza să auzi. Însăşi faptul că faci exerciţiile dovedeşte că binevoieşti, într-o oarecare măsură, să auzi. Este suficient pentru a-ţi revendica dreptul la răspunsul lui Dumnezeu.

În perioadele de exersare mai scurte, spune deseori în sinea ta că planul de mântuire al lui Dumnezeu, şi numai al Său, va izbuti.

Răspunde prompt la toate ispitele de a reproşa şi răspunde-le cu această formă a ideii de astăzi:

„Reproşurile sunt opusul planului de mântuire al lui Dumnezeu.

Însă numai planul Lui va izbuti”.

Încearcă să-ţi reaminteşti ideea zilei de vreo şase sau şapte ori pe oră. Nici nu ar putea exista un mod mai bun de a petrece o jumătate de minut (sau mai puţin), decât reamintindu-ţi Sursa mântuirii tale, văzând-o acolo unde se află.

LECŢIA 72

„Reproşurile mele sunt un atac la adresa planului de mântuire al lui Dumnezeu”.

Deşi am recunoscut faptul că planul de mântuire al ego-ului este opus planului de mântuire al lui Dumnezeu, încă nu am stabilit faptul că acesta este un atac activ asupra planului Său şi o încercare deliberată de a-l distruge. În acest atac, lui Dumnezeu i se atribuie însuşirile care sunt de fapt asociate egoului, în timp ce ego-ul pare să preia atributele lui Dumnezeu.

Dorinţa fundamentală a ego-ului este aceea de a-L înlocui pe Dumnezeu. De fapt, ego-ul este întruparea fizică a acestei dorinţe.

Căci tocmai această dorinţă pare să împrejmuiască mintea cu un trup, ţinând-o separată şi singură, incapabilă să ajungă la alte minţi, altfel decât prin intermediul trupului care a fost făcut ca să o întemniţeze. Limita pusă comunicării nu poate fi cel mai bun mijloc de a o dezvolta.

Cu toate acestea, ego-ul vrea să te facă să crezi contrariul.

Deşi încercarea de a păstra limitările pe care un trup tinde să le impună este deci evidentă, poate nu este la fel de vădit de ce reproşurile constituie un atac la adresa planului de mântuire al lui Dumnezeu. Dar hai să examinăm mai atent pentru ce fel de lucruri eşti în stare să porţi pică? Nu-i aşa că sunt asociate întotdeauna cu ceva ce face un trup? O persoană spune ceva ce nu îţi este pe plac.

Face ceva ce îţi displace. Îşi „trădează" gândurile ostile prin comportamentul său.

Nu ai de a face aici cu ceea ce este persoana. Dimpotrivă, eşti exclusiv ocupat cu ceea ce face ea într-un trup. Nu numai că nu reuşeşti să o ajuţi să se elibereze de limitările corpului. Dar şi încerci să o ţii legată de corp, confundând-o cu acesta, judecându-i ca fiind unul şi acelaşi lucru. Într-aceasta este atacat Dumnezeu, fiindcă, dacă Fiul Său este doar un trup, la fel trebuie să fie şi El. Un Creator total diferit de creaţia sa este de neconceput.

Dacă Dumnezeu este un trup, care trebuie să-l fie planul de mântuire? Care altul ar putea fi, dacă nu moartea? Încercând să se prezinte pe Sine ca Autor al Vieţii şi nu al morţii, El este un mincinos şi un înşelător, plin de promisiuni false, oferind iluzii în locul adevărului. Realitatea aparentă a corpului face de-a dreptul convingător acest fel de a-L vedea pe Dumnezeu. De fapt, dacă corpul ar fi real, ar fi într-adevăr dificil să eviţi această concluzie. Iar fiecare reproş insistă asupra faptului că trupul este real, trecând total cu vederea ceea ce este fratele tău; îţi întăreşte credinţa că el este un corp şi îl condamnă pentru aceasta; şi afirmă că mântuirea sa trebuie să fie moartea, proiectând acest atac asupra lui Dumnezeu şi făcându-L pe El răspunzător de aceasta.

În această arenă pregătită cu grijă, unde animale întărâtate îşi caută prada şi unde graţierea nu are ce căuta, vine ego-ul să te mântuiască. Dumnezeu te-a făcut trup. Foarte bine. Să acceptăm asta şi să ne bucurăm. Trup fiind, nu te lăsa lipsit de ceea ce oferă trupul, ia puţinul pe

care-l poţi căpăta. Dumnezeu nu ţi-a dat nimic.

Trupul este singurul tău mântuitor. El este moartea lui Dumnezeu şi mântuirea ta.

Aceasta este credinţa universală a lumii pe care o vezi. Unii urăsc trupul şi încearcă să-l vatăme şi să-l umilească. Alţii îl iubesc şi încearcă să-l ridice în slăvi şi să-l exalte. Însă câtă vreme trupul stă în centrul conceptului tău despre tine însuţi, ataci planul lui Dumnezeu pentru mântuire şi nutreşti reproşuri la adresa Lui şi a creaţiei Sale, ca nu cumva să auzi Vocea adevărului şi să o saluţi cu bucurie, ca pe un Prieten. Mântuitorul ales îi ia, în schimb, locul. El este prietenul tău; Dumnezeu îţi este vrăjmaş.

Astăzi vom încerca să oprim aceste atacuri lipsite de sens la adresa mântuirii. Vom încerca, în schimb, să primim mântuirea cum se cuvine. Percepţia ta răsturnată a fost dezastruoasă pentru pacea minţii tale. Te-ai văzut pe tine într-un trup, iar adevărul în afara ta, devenit inaccesibil conştienţei tale, zăvorât fiind de limitările corpului. Acum vom încerca să vedem altfel toate acestea.

Lumina adevărului e în noi, acolo unde a fost pusă de Dumnezeu. Trupul e cel care este în afara noastră, şi nu se află în grija noastră. A fi fără trup înseamnă a fi în starea noastră firească.

A recunoaşte înseamnă a fi în starea noastră firească. A recunoaşte lumina adevărului din noi înseamnă a ne recunoaşte aşa cum suntem. A ne vedea Sinele ca separat de trup înseamnă capătul atacului asupra planului lui Dumnezeu pentru mântuire şi acceptarea Lui, în schimb. Iar acolo unde planul Lui este acceptat, este înfăptuit deja.

Ţelul nostru în perioadele de exersare mai lungi este astăzi acela de a deveni conştienţi de faptul că planul lui Dumnezeu pentru mântuire a fost deja înfăptuit în noi. Altfel, noi atacăm ceea ce nu recunoaştem. Vom încerca acum să lăsăm deoparte judecata şi vom întreba care este planul lui Dumnezeu pentru noi:

„Ce este mântuirea, Părinte?

Eu nu ştiu.

Spune-mi, ca să pot înţelege".

Vom aştepta apoi în linişte răspunsul Lui. Am atacat planul lui Dumnezeu pentru mântuire, fără a aştepta să auzim care este acesta. Ne-am strigat atât de tare reproşurile, încât nu l-am mai ascultat Vocea. Ne-am folosit reproşurile ca să ne închidem ochii şi să ne astupăm urechile.

Acum însă vrem să vedem, să auzim şi să aflăm. „Ce este mântuirea, Părinte?" Întreabă şi ţi se va răspunde. Caută şi vei găsi. Nu mai întrebăm ego-ul ce este mântuirea şi unde să o găsim.

Întrebăm adevărul. Fii sigur, atunci, că răspunsul va fi adevărat, datorită Celui pe care îl întrebi.

Ori de câte ori simţi că încrederea ţi se destramă şi speranţa în reuşită abia mai pâlpâie, gata să se stingă, repetă-ţi întrebarea şi rugămintea, reamintindu-ţi că o adresezi Creatorului nemărginit al nemărginirii, care te-a creat asemenea Lui:

„Ce este mântuirea, Părinte?

Eu nu ştiu.

Spune-mi ca să pot înţelege".

Îţi va răspunde. Fii hotărât să auzi.

Una sau două perioade de exersare mai scurte pe oră vor fi de ajuns astăzi, de vreme ce vor fi ceva mai lungi decât de obicei.

Aceste exerciţii vor începe cu:

„Reproşurile sunt un atac la adresa planului de mântuire al lui Dumnezeu.

Fie ca, în loc să-l atac, să-l accept.

Ce este mântuirea, Părinte?"

Aşteaptă apoi aproximativ un minut în tăcere, preferabil cu ochii închişi, şi ascultă să-l auzi răspunsul.

LECŢIA 73

„Voiesc să fie lumină".

Astăzi ne oprim asupra voii pe care o împărtăşeşti cu Dumnezeu. Ea nu este de-o seamă cu dorinţele deşarte ale egoului, din care se nasc întunericul şi nimicul. Voia pe care o împărtăşeşti cu Dumnezeu are toată puterea

creaţiei în ea.

Dorinţele deşarte ale ego-ului sunt neîmpărtăşite, şi de aceea nu au nicio putere. Dorinţele lui nu sunt deşarte în sensul că nu pot face o lume a iluziilor, iar credinţa ta în această lume poate fi foarte puternică. Sunt în schimb cu adevărat deşarte în ceea ce priveşte creaţia. Ele nu fac nimic real.

Dorinţele deşarte şi reproşurile sunt parteneri sau coproducători în reprezentarea lumii pe care o vezi. Dorinţele ego-ului i-au dat naştere, iar nevoia de reproşuri a ego-ului, care este necesară pentru a o menţine, o populează cu figuri care par să te atace şi care strigă după „dreapta" judecată. Aceste figuri devin intermediarii angajaţi de ego în traficul de reproşuri. Ele stau între conştienţa ta şi realitatea fraţilor tăi. Contemplându-le, nu îţi cunoşti fraţii şi nici Sinele.

În acest troc bizar, în care vina este negociată de infinite ori, iar reproşurile cresc cu fiecare târg pe care îl închei, ţi-a dispărut voia.

Poate o astfel de lume să fi fost creată prin voia pe care Fiul lui Dumnezeu o împărtăşeşte cu Tatăl său? A creat oare Dumnezeu dezastru pentru fiul Său? Creaţia este Voia amândurora, împreună.

Ar crea Dumnezeu o lume care să-L ucidă pe El însuşi?

Astăzi vom încerca încă odată să ajungem la lumea care este în concordanţă cu voia ta. Lumina se află în ea, deoarece ea nu se opune Voii lui Dumnezeu. Ea nu este Cerul, dar lumina Cerului o luminează. Întunericul s-a risipit. Dorinţele deşarte ale ego-ului au fost retrase. Însă lumina care se revarsă asupra acestei lumi îţi reflectă voia, şi ca atare în tine, acolo unde ea trebuie să se afle, o vom căuta.

Tabloul tău despre lume poate oglindi ce este înăuntru. Nici sursa luminii, nici cea a întunericului nu poate fi găsită în afară.

Reproşurile îţi întunecă mintea şi te uiţi, înspre afară, la o lume întunecată. Iertarea face întunericul să se ridice,

îţi reafirmă voia, lăsându-te să priveşti o lume a luminii. Am subliniat în mai multe rânduri că bariera reproşurilor se trece uşor şi nu poate sta între tine şi mântuirea ta. Motivul este foarte simplu. Chiar vrei să fii în iad? Chiar vrei să plângi, să suferi şi să mori?

Uită argumentele ego-ului, care caută să dovedească că toate acestea sunt într-adevăr Cerul. Ştii că nu este aşa. Nu se poate să-ţi doreşti aşa ceva. Există un punct dincolo de care iluziile nu pot trece. Suferinţa nu este fericire, iar tu fericire vrei cu adevărat. Aşa îţi este voia în adevăr. Şi astfel, mântuirea este de asemenea voia ta. Vrei să reuşeşti în ceea ce încercăm să facem astăzi. Vom întreprinde totul cu binecuvântarea şi cu acordul tău bucuros.

Astăzi vom reuşi, dacă îţi reaminteşti că îţi doreşti mântuirea.

Vrei să accepţi planul lui Dumnezeu, deoarece eşti părtaş la el. Nu ai nicio voie care i s-ar putea opune cu adevărat şi nu doreşti să i te opui. Mântuirea este pentru tine. Mai presus de orice altceva, doreşti libertatea de a-ţi reaminti cine eşti cu adevărat. Astăzi, egoul e cel care stă neputincios în faţa voii tale. Voia ta e liberă şi nimic nu o poate birui.

Întreprindem de aceea exerciţiile de astăzi cu fericită încredere, siguri că vom găsi ceea ce voieşti să găseşti şi că ne vom aduce aminte de ceea ce voieşti să-ţi aduci aminte. Nicio dorinţă deşartă nu ne poate reţine, nici nu ne poate amăgi cu o iluzie a tăriei. Facă-se voia ta astăzi şi sfârşească-se pentru totdeauna credinţa dementă că ai ales iadul în locul Cerului.

Ne vom începe perioadele mai lungi de practică prin recunoaşterea faptului că planul lui Dumnezeu pentru mântuire, şi numai al Său, este pe de-a-ntregul în acord cu voia ta. El nu constituie scopul unei puteri străine, pe care ai fost obligat să-l accepţi; ci este unicul scop de aici în care tu şi Tatăl tău sunteţi în perfect acord. Vei reuşi astăzi, căci astfel s-a împlinit vremea pentru liberarea Fiului lui Dumnezeu din iad şi de toate dorinţele deşarte.

Voia sa îi este acum restituită conştienţei sale. Iar el binevoieşte chiar azi să privească lumina din el şi să fie mântuit.

După ce îţi pomeneşti toate acestea, hotărât fiind să-ţi păstrezi voia limpede în minte, spune în sinea ta, cu fermitate blândă şi siguranţă liniştită:

„Voiesc să fie lumină.

Fie să contemplu lumina care reflectă Voia lui Dumnezeu şi a mea”.

Lasă-ţi apoi voia să se afirme, împreunată fiind cu puterea lui Dumnezeu şi unită cu Sinele tău. Pune restul perioadei de exersare sub îndrumarea lor. Alătură-te lor în timp ce Ei arată calea.

În perioadele mai scurte de exersare, fă din nou o declaraţie a ceea ce vrei cu adevărat. Spune:

„Voiesc să fie lumină.

Întunericul nu este voia mea”.

Acestea se vor repeta de câteva ori pe oră. E însă foarte important să aplici ideea de astăzi în această formă, imediat ce eşti tentat să nutreşti oarecare reproş. Asta te va ajuta să-ţi abandonezi reproşurile, în loc să le cocoleşti şi să le ascunzi în întuneric.

LECŢIA 74

„Nu există nicio voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu”.

Ideea de astăzi poate fi considerată gândul central spre care sunt îndreptate toate exerciţiile noastre. Voia lui Dumnezeu este singura Voie. Dacă ai recunoscut acest fapt, ai recunoscut că voia ta este a Lui. Credinţa în posibilitatea conflictului a dispărut. Pacea a luat locul ideii bizare că eşti sfâşiat de ţeluri conflictuale. Ca o expresie a Voii lui Dumnezeu, nu ai alt ţel decât pe al Său.

E o imensă pace în ideea de astăzi, iar exerciţiile pentru astăzi sunt îndreptate spre a o găsi. Ideea însăşi este pe de-a-ntregul adevărată. De aceea, ea nu poate da naştere la iluzii. Fără iluzii, conflictul este imposibil. Să încercăm să recunoaştem astăzi lucrul aceasta şi să trăim pacea pe care o aduce această recunoaştere.

Începe perioadele mai lungi de exersare, repetând de

câteva ori aceste gânduri, rar şi cu hotărârea fermă de a înţelege ce înseamnă şi de a le păstra în minte:

„Nu există nicio voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu.

Nu pot să mă aflu în conflict cu Dumnezeu”.

Petrece câteva minute, adăugând câteva gânduri înrudite, ca:

„Sunt împăcat”.

„Nimic nu mă poate tulbura. Voia mea este Voia lui Dumnezeu”.

„Voia mea şi Voia lui Dumnezeu sunt una”.

„Dumnezeu voieşte pace pentru Fiul Său”.

În timpul acestei faze introductive, încredinţează-te că te ocupi rapid de toate gândurile conflictuale care s-ar putea să-ţi treacă prin minte. Spune-ţi imediat:

„Nu există nicio voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu.

Aceste gânduri conflictuale sunt lipsite de sens”.

Dacă există o singură zonă conflictuală care pare să fie deosebit de greu de rezolvat, scoate-o în evidenţă pentru a-i da o atenţie specială. Gândeşte-te la ea scurt, dar foarte concret, identifică anume persoana şi situaţia sau situaţiile implicate, spunându-ţi:

„Nu există nicio voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu.

Pe aceasta o împărtăşesc împreună cu El.

Conflictele mele în legătură cu... nu pot fi reale”.

După ce ţi-ai limpezit astfel mintea, închide-ţi ochii şi încearcă să trăieşti pacea la care te îndreptăţeşte realitatea ta. Cufundă-te în ea şi simte-o cuprinzându-te în întregime. S-ar putea să fii tentat să iei aceste încercări drept acte de retragere sau renunţare, dar diferenţa se poate detecta uşor. Dacă reuşeşti, vei avea un adânc sentiment de bucurie şi o vioiciune sporită, şi nu un sentiment de somnolenţă şi moleşire.

Bucuria caracterizează pacea. Prin trăirea bucuriei îţi vei da seama că ai atins-o. Dacă simţi că aluneci către retragere sau renunţare, repetă ideea pentru astăzi şi încearcă din nou. Fă-o de câte ori este necesar. Există un cert câştig în refuzul alunecării către retragere sau renunţare, chiar dacă nu trăieşti pacea pe care o cauţi.

În perioadele mai scurte, care se vor întreprinde astăzi la intervale regulate şi predeterminate, spune-ţi în sinea ta;

„Nu există nicio voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu.

Astăzi caut pacea Lui”.

Încearcă apoi să găseşti ceea ce cauţi. Un minut sau două la fiecare jumătate de oră, cu ochii închişi, dacă este posibil, vor fi astăzi de mare folos în această încercare.

LECŢIA 75

„A venit lumina”.

A venit lumina. Eşti vindecat şi poţi vindeca. A venit lumina. Eşti mântuit şi poţi mântui. Eşti împăcat şi aduci cu tine pacea, oriunde mergi. Au dispărut întunericul şi zbuciumul şi moartea. A venit lumina.

Astăzi sărbătorim finalul fericit al lungului tău vis, visul dezastrului. Nu mai există acum vise întunecate. A venit lumina.

Astăzi începe vremea luminii pentru tine şi pentru oricine. E o eră nouă, în care se naşte o lume nouă. Cea veche, trecând, n-a lăsat nicio urmă asupra ei. Astăzi vedem o lume diferită, căci a venit lumina.

Exerciţiile noastre pentru astăzi vor fi pline de fericire; în ele vom încerca să aducem mulţumire pentru trecerea celor vechi şi începutul noului. Nicio umbră nu rămâne să ne umbrească vederea şi să ascundă lumea pe care ne-o oferă iertarea. Astăzi vom accepta lumea nouă drept ceea ce vrem să vedem. Ni se va da ceea ce dorim. Voim să vedem lumina; lumina a venit.

Perioadele noastre mai lungi de exersare vor fi dedicate cuprinderii cu privirea a lumii pe care ne-o arată iertarea noastră.

Aceasta şi numai aceasta vrem să vedem. Rostul nostru, care este unul singur, face ca ţelul să fie inevitabil. Astăzi, lumea reală se înalţă în faţa noastră cuprinsă de bucuria de a fi văzută, în sfârşit.

Acum că lumina a venit văzul ne este dăruit.

Nu vrem să vedem astăzi umbra ego-ului aruncată asupra lumii.

Vedem lumina şi în ea vedem reflectarea Cerului întinzându-se peste lume. Începe perioadele mai lungi de exersare, spunându-ţi vestea cea bună a eliberării tale:

„A venit lumina.

Am iertat lumea”.

Astăzi nu zăbovi asupra trecutului. Păstrează-ţi mintea complet deschisă, spălată de toate ideile trecute şi curăţită de fiecare concept pe care l-ai făurit. Astăzi ai iertat lumea. O poţi privi acum ca şi când n-ai mai fi văzut-o niciodată. Încă nu ştii cum arată. Pur şi simplu, aştepţi să-ţi fie arătată. În timp ce aştepţi, repetă de câteva ori, rar şi cu desăvârşită răbdare:

„A venit lumina.

Am iertat lumea”.

Dă-ţi seama de faptul că iertarea te îndreptăţeşte la viziune.

Înţelege că Sfântul Spirit nu întârzie niciodată să dea harul văzului celui ce iartă. El nu va întârzia să ţi-l dea acum. Ai iertat lumea.

Sfântul Spirit va fi cu tine în timp ce priveşti şi aştepţi. El îţi va arăta ceea ce vede viziunea adevărată. Aşa Îi este Voia, iar tu I te-ai alăturat. Aşteptă-L cu răbdare. Va fi acolo. A venit lumina. Ai iertat lumea.

Spune-l Lui că ştii că nu poţi da greş, deoarece ai încredere în El. Iar ţie spune-ţi că aştepţi în deplină certitudine să priveşti lumea pe care ţi-a promis-o El. De acum înainte vei vedea altfel. Astăzi a venit lumina. Şi vei vedea lumea care ţi-a fost făgăduită de când a început timpul şi în care sfârşitul timpului este chezăşuit.

Şi perioadele mai scurte de exersare vor fi bucuroase aduceri aminte ale eliberării tale. Reaminteşte-ţi, aproximativ la fiecare sfert de oră, că astăzi este o zi de sărbătoare specială. Adu mulţumiri Graţiei lui Dumnezeu. Aprinde-ţi bucuria în puterea iertării de a-ţi vindeca vederea total. Fii încrezător că în această zi se află un nou început. De vreme ce bezna trecutului nu-ţi mai apasă ochii, nu se poate să nu vezi. Iar ceea ce vezi va fi atât de binevenit, încât vei extinde mereu cu drag această zi.

Spune, deci;

„A venit lumina.

Am iertat lumea”.

Dacă cumva vei fi ispitit, spune oricui pare să te tragă înapoi în întuneric:

„A venit lumina.

Te-am iertat”.

Dedicăm această zi seninătăţii în care Dumnezeu ar vrea să te ştie. Păstreaz-o în conştienţa ta şi vezi-o pretutindeni, acum când sărbătorim începutul viziunii tale şi al vederii lumii reale, care a venit să înlocuiască lumea neiertată pe care ai crezut-o reală.

LECŢIA 76

„Nu sunt sub nicio lege, cu excepţia legilor lui Dumnezeu”.

Am observat înainte câte lucruri lipsite de sens ţi s-au părut a fi mântuirea. Fiecare te-a încătuşat cu legi la fel de lipsite de sens. Nu eşti legat de ele. Însă pentru a înţelege că aşa este, trebuie mai întâi să-ţi dai seama că mântuirea nu se află în ele. Atâta vreme cât vei căuta în lucruri care nu au niciun înţeles, te înlănţui în nişte legi care nu au niciun sens. Astfel cauţi să dovedeşti că mântuirea este acolo unde nu e.

Astăzi vom fi bucuroşi că nu o poţi dovedi. Fiindcă, dacă ai putea, ai căuta la nesfârşit mântuirea acolo unde nu este şi nu ai găsit-o niciodată. Ideea de astăzi îţi spune încă o dată cât de simplă este mântuirea. Caut-o acolo unde ea te aşteaptă şi acolo o vei găsi. Nu căuta în altă parte, pentru că în altă parte nu se află.

Gândeşte-te la libertatea ce se află în recunoaşterea faptului că nu eşti legat de toate legile bizare şi strâmbe pe care le-ai stabilit ca să te mântuiască. Tu chiar crezi că vei flămânzi dacă nu ai avea teancuri de ştraifuri verzi de hârtie şi grămezi de mici discuri metalice. Chiar crezi că un bumb mic şi rotund sau vreo licoare împinsă în venele tale cu un ac ascuţit vor izgoni boala şi moartea.

Chiar crezi că eşti singur dacă un alt trup nu este cu tine.

Demenţa gândeşte toate acestea. Tu le numeşti legi şi le aşezi sub diferite nume într-un lung catalog de ritualuri care nu au niciun folos şi care nu servesc la nimic. Socoţi că trebuie să te supui

„Legilor” medicinei, celor economice sau ale sănătăţii; că nu ai decât să-ţi protejezi corpul şi vei fi mântuit.

Acestea nu sunt legi, ci nebunie. Corpul este pus în pericol de mintea care se vatămă pe sine. Corpul suferă numai pentru ca mintea nu cumva să priceapă că este propria ei victimă. Suferinţa este o mască pe care şi-o pune mintea pentru a ascunde ceea ce suferă cu adevărat. Ea nu vrea să înţeleagă faptul că îşi este propriul duşman; că se atacă pe sine şi vrea să moară. De toate acestea vor să-ţi mântuiască corpul „legile” tale. Iată de ce crezi că eşti un corp.

Nu există legi, cu excepţia legilor lui Dumnezeu. Această afirmaţie se cere repetată iar şi iar, până îţi dai seama că se aplică la tot ce ai plăsmuit în opoziţie cu Voia lui Dumnezeu. Magia ta nu are niciun sens. Ceea ce ea este sortită să mântuiască nu există.

Numai ceea ce ea este sortită să ascundă te va mântui.

Legile lui Dumnezeu nu pot fi înlocuite niciodată. Vom închina ziua de astăzi celebrării bucuriei că lucrurile stau aşa. Acest fapt nu mai este un adevăr pe care noi îl vom ţine ascuns. Dimpotrivă, ne dăm seama că este un adevăr care ne păstrează veşnic liberi. Magia încătuşează, însă legile lui Dumnezeu eliberează. A venit lumina, fiindcă nu există legi în afara legilor Lui.

Astăzi vom începe perioadele mai lungi de exersare cu o scurtă recapitulare a diferitelor feluri de „legi” cărora am crezut că trebuie să ne supunem. Acestea ar include, de exemplu, „legile” nutriţiei, imunizării, medicamentaţiei şi ale protecţiei corpului în nenumărate feluri. Gândeşte-te mai departe: crezi în „legile” prieteniei, ale

„Bunelor” relaţii şi ale reciprocităţii. Poate chiar crezi că există legi care stipulează ce este al lui Dumnezeu

şi ce este al tău. Multe

„Religii” s-au fondat pe aceasta. Ele nu vor să mântuiască, ci să damneze în numele Cerului. Totuşi, ele nu sunt mai ciudate decât alte „legi” cărora susţii că trebuie să le dai ascultare pentru a fi în siguranţă.

Nu există legi în afara legilor lui Dumnezeu. Dă uitării astăzi toate credinţele magice şi prosteşti, şi păstrează-ţi mintea în liniştita alertă pentru a auzi Vocea care îţi spune adevărul. Îl vei asculta pe Cel care spune că sub legile lui Dumnezeu nu există pierderi. Plata nici nu se dă, nici nu se primeşte. Schimbul nu se poate face; nu există niciun substitut; şi nimic nu e înlocuit de altceva. Legile lui Dumnezeu dau mereu şi nu iau niciodată.

Ascultă-L pe Cel care îţi spune toate acestea şi dă-ţi seama cât de prosteşti sunt „legile” despre care ai crezut că susţin lumea pe care credeai că o vezi. Ascultă apoi mai departe. Îţi va mai vorbi.

Despre iubirea Tatălui tău pentru tine. Despre bucuria nesfârşită pe care ţi-o oferă El. Despre dorul după unicul Său Fiu, creat pentru a-i fi canal întru creaţie, dar care îi este tăgăduit de credinţa acestuia în iad.

Să deschidem astăzi canalele lui Dumnezeu spre El şi să-l lăsăm Voia să se extindă prin noi spre El. Astfel creaţia sporeşte la nesfârşit. Vocea Lui ne va vorbi despre toate acestea, ca şi despre bucuriile Cerului, pe care legile Sale le păstrează veşnic nelimitate.

Vom repeta ideea de astăzi până când vom fi ascultat şi înţeles că nu există legi în afara legilor lui Dumnezeu. Apoi vom spune în sinea noastră, ca o dedicaţie cu care se sfârşeşte perioada de exersare:

„Nu sunt sub nicio lege, cu excepţia legilor lui Dumnezeu”.

Vom repeta această dedicaţie de astăzi cât mai des posibil; cel puţin de patru sau cinci ori pe oră, cât şi ca răspuns la orice tentaţie, pe tot parcursul zilei, de a ne simţi supuşi altor legi. Este adeverirea noastră a faptului că Dumnezeu este Tatăl nostru şi că Fiul Său este mântuit.

LECŢIA 77

„Sunt îndreptăţit la miracole”.

Eşti îndreptăţit la miracole fiindcă eşti ceea ce eşti. Vei primi miracole fiindcă Dumnezeu este ceea ce este. Şi vei oferi miracole fiindcă eşti una cu Dumnezeu. Iată, din nou, cât de simplă este mântuirea! Este, pur şi simplu, o afirmare a adevăratei tale Identităţi. Iată ce vom sărbători astăzi.

Pretenţia ta la miracole nu stă în iluziile pe care le ai despre tine. Nu depinde de vreo putere magică pe care ţi-ai atribuit-o, nici de vreunul din ritualurile pe care le-ai născocit. Ea este inerentă adevărului a ceea ce eşti. Este implicită în ceea ce este Dumnezeu, Tatăl tău. A fost chezăşuită în crearea ta şi garantată de legile lui Dumnezeu.

Astăzi vom revendica miracolele care sunt dreptul tău, de vreme ce ele îţi aparţin. Ţi s-a făgăduit eliberarea deplină de lumea pe care ai făcut-o. Ai fost sigur că Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul tău şi nu poate fi pierdută niciodată. Nu cerem nimic mai mult decât ce ne aparţine în adevăr. Totuşi, astăzi, ne vom încredinţa şi de faptul că nu ne vom mulţumi cu mai puţin.

Începe perioadele mai lungi de exersare, spunându-ţi cu deplină încredere că ceri numai ceea ce îţi aparţine de drept. Adu-ţi aminte şi că miracolele nu sunt luate niciodată de la unul, spre a fi date altuia, şi că, cerându-ţi drepturile, susţii drepturile tuturora.

Miracolele nu se supun legilor acestei lumi. Ele doar decurg din legile lui Dumnezeu.

După această fază introductivă, aşteaptă în linişte asigurarea că cererea îţi este aprobată. Ai cerut mântuirea lumii şi propria ta mântuire. Ai cerut să ţi se dea mijloacele prin care este realizată această mântuire. Nu se poate să nu ţi se dea confirmarea. Ceri doar să se facă Voia lui Dumnezeu.

Cerând asta, nu ceri de fapt nimic. Afirmi un fapt care nu poate fi negat. Sfântul Spirit nu poate decât să te asigure că cererea îţi este aprobată. Faptul pe care l-ai admis aşa să fie. Astăzi nu mai încape nicio îndoială şi

incertitudine. În sfârşit, punem o întrebare adevărată. Răspunsul este o afirmaţie simplă a unui simplu fapt. Vei primi confirmarea pe care o solicitaţi.

Perioadele noastre mai scurte de exersare vor fi frecvente şi, de asemenea, vor fi închinate memento-ului unui simplu fapt. Spune-ţi adesea:

„Sunt îndreptăţit la miracole”.

Cere-le oricând se iveşte vreo situaţie în care este nevoie de ele.

Vei recunoaşte aceste situaţii. Şi fiindcă nu te bazezi pe tine însuţi pentru a găsi miracolul, eşti pe deplin îndreptăţit să îl primeşti oricând îl ceri.

Mai ţine minte să nu te dai mulţumit cu mai puţin decât răspunsul perfect. Dacă vei fi ispitit, nu întârzia să-ţi spui:

„Nu voi da miracolele pe reproşuri.
Vreau numai ceea ce îmi aparţine.
Dumnezeu a instaurat miracolele ca dreptul meu”.

LECŢIA 78

„Fie ca miracolele să înlocuiască toate reproşurile”.

Poate că nu îţi este încă foarte clar faptul că fiecare decizie pe care o iei este o decizie între un reproş şi un miracol. Fiecare reproş stă ca un întunecat scut al urii dinaintea miracolului pe care vrea să îl tăinuiască. Şi pentru că îl ridici în faţa ochilor, nu vei vedea miracolul de după el. Însă tot timpul acesta, miracolul te aşteaptă în lumină, pe când tu stai cu mintea aţintită la reproşurile tale.

Astăzi vom trece dincolo de reproşuri, pentru a cuprinde în schimb miracolul cu privirea. Vom inversa modul în care vezi, nepermiţând văzului să se oprească înainte de a vedea. Nu vom zăbovi în faţa scutului de ură, ci îl vom lăsa în jos şi, cu blândeţe, ne vom ridica ochii, în tăcere, spre a-L privi pe Fiul lui Dumnezeu.

El te aşteaptă dindărătul reproşurilor tale, iar acum când te vei lăsa de ele, el va apărea într-o lumină strălucitoare, acolo unde, odinioară, a stat fiecare reproş. Căci fiecare reproş este o piedică în calea văzului, iar pe

măsură ce se ridică, îl vezi pe Fiul lui Dumnezeu acolo unde a fost mereu. El stă în lumină, tu ai fost însă în beznă. Fiecare reproş adâncea bezna, şi tu nu ai putut vedea.

Astăzi vom încerca să îl vedem pe Fiul lui Dumnezeu. Nu vom mai admite să fim orbi pentru el; nu ne vom holba la reproşurile noastre. Astfel vederea lumii este inversată, pe măsură ce ne îndreptăm spre adevăr, lăsând teama deoparte. Vom alege pe cineva pe care l-ai folosit drept ţintă a reproşurilor tale şi vom lăsa repulsiile deoparte, privindu-L. Cineva de care te temi, poate, sau pe care îl chiar urăşti; cineva pe care crezi că îl iubeşti şi care te-a supărat; cineva pe care îl numeşti prieten, dar pe care îl consideri ca fiind dificil uneori sau greu de mulţumit, pretenţios, agasant sau necredincios idealului pe care ar trebui să şi-l accepte, conform rolului pe care i l-ai fixat.

Ştii pe care să îl alegi; numele lui (ei) ţi-a trecut prin minte. El (ea) va fi cel (cea) căruia (căreia) îi vom cere să-ţi fie arătat Fiul lui Dumnezeu. Văzându-l pe el dindărătul reproşurilor pe care le-ai nutrit împotriva lui, vei învăţa că ceea ce stătea ascuns în timp ce nu îl vedeai se află în fiecare, şi poate fi văzut. Cel care ţi-a fost duşman îţi este mai mult decât prieten când este eliberat spre a-şi lua rolul sfânt desemnat lui de către Sfântul Spirit. Lasă-l astăzi să-ţi fie mântuitor. Atare îi este rolul în planul Tatălui tău, Dumnezeu.

Perioadele mai lungi de practică de astăzi îl vor vedea în acest rol. Vei încerca să-l reţii în minte, mai întâi aşa cum îl consideri acum. Îi vei trece în revistă defectele, dificultăţile pe care le-ai întâmpinat cu el, durerea pe care ţi-a pricinuit-o, neglijenţa lui şi toate micile şi marile jigniri pe care ţi le-a adus. Îi vei privi trupul deopotrivă cu imperfecţiunile şi aspectele mai favorabile şi te vei gândi la greşelile şi chiar la „păcatele” lui.

Apoi să-l cerem Celui care îl cunoaşte pe acest Fiu al lui Dumnezeu în realitatea şi adevărul lui, să ne facă să îl privim într-un mod diferit şi să ne vedem mântuitorul radiind în lumina iertării adevărate, dată nouă. Îi cerem Lui, în Numele Sfânt al lui Dumnezeu şi al Fiului Său, la fel

de sfânt precum EL Însuşi:

„Fie să-mi contemplu mântuitorul în cel Pe care mi l-ai hărăzit mie, ca fiind cel Căruia să-i cer să mă conducă spre lumina sfântă în care stă, spre a putea fi una cu el”.

Ochii corpului sunt închişi şi, în timp ce te gândeşti la cel care te-a mâhnit, îngăduie ca minţii tale să i se arate, dincolo de mâhnirile şi reproşurile tale, lumina din el.

Ceea ce ai cerut nu poate fi refuzat. Mântuitorul tău a aşteptat clipa aceasta de mult. Vrea să fie liber şi să îţi dăruiască libertatea lui. Sfântul Spirit se arcuieşte de la el către tine, nevăzând nicio separare în Fiul lui Dumnezeu. Iar ceea ce vezi prin El vă va elibera pe amândoi. Fii foarte liniştit acum şi priveşte-ţi strălucitorul mântuitor. Niciun reproş întunecat nu eclipsează priveliştea lui. Ai îngăduit Sfântului Spirit să exprime prin el rolul pe care i l-a dat Dumnezeu pentru ca tu să poţi fi mântuit.

Dumnezeu îţi mulţumeşte pentru aceste clipe liniştite de astăzi, în care ţi-ai lăsat deoparte imaginile şi ai privit miracolul iubirii pe care Sfântul Spirit ţi la arătat în locul lor. Lumea şi Cerul se alătură spre a-ţi mulţumi, pentru că nu este gând al lui Dumnezeu care să nu trebuiască să jubileze la mântuirea ta şi a lumii, împreună cu tine.

Ne vom aminti de aceasta de-a lungul zilei şi acceptăm rolul desemnat nouă ca parte a planului pentru mântuire al lui Dumnezeu, şi nu al nostru. Ispita pleacă de la noi, atunci când permitem fiecăruia pe care îl întâlnim să ne mântuiască, şi refuzăm şi-i ascundem lumina în dosul reproşurilor noastre. Fiecăruia pe care îl întâlneşti şi aceluia la care te gândeşti sau care-ţi vine în minte din trecut, îngăduie-i să-i fie dat rolul de mântuitor, ca să-l poţi împărtăşi cu el. Pentru voi amândoi şi pentru toţi cei nevăzători, deopotrivă, ne rugăm:

„Fie ca miracolele să înlocuiască toate reproşurile”.

Lecţia 79

„Fie să recunosc problema, ca să poată fi rezolvată”.

O problemă nu poate fi rezolvată dacă nu ştii care este problema. Chiar dacă este deja rezolvată, încă vei avea problema pentru că nu îţi dai seama că ea este deja

rezolvată.

Oricine din această lume pare să îşi aibă problemele lui speciale.

Însă toate sunt una şi aceeaşi şi trebuie recunoscute ca una singură, dacă e să fie acceptată unica soluţie ce le rezolvă pe toate.

Cine poate să-şi da seama că o problemă a fost rezolvată dacă mai crede că problema este alta? Chiar dacă i se dă răspunsul, el nu îi poate vedea relevanţa.

Iată situaţia în care te găseşti acum. Ai răspunsul, dar nu eşti încă sigur care este problema. Pari să fii confruntat cu un lung şir de probleme diferite şi, cum scapi de una, următoarea apare. Par să nu aibă sfârşit. Nicio clipă nu te simţi complet liber de probleme şi împăcat.

Tentaţia de a privi problemele ca fiind multiple este tentaţia de a păstra problema separării nerezolvată. Lumea pare să te confrunte cu o multitudine de probleme, fiecare cerând un răspuns diferit.

Această percepţie te pune într-o situaţie în care modul tău de rezolvare a problemelor trebuie să fie inadecvat, iar efectul inevitabil.

Nimeni nu ar putea rezolva toate problemele pe care pare să le conţină lumea. Ele par să se afle la atât de multe nivele, sub atât de multe forme variabile şi cu un conţinut atât de variat, încât te confruntă cu o situaţie imposibilă. Groaza şi deprimarea sunt inevitabile când dai cu ochii de ele. Unele răsar pe neaşteptate, chiar când crezi că le-ai rezolvat pe cele anterioare. Altele rămân nerezolvate, adunate sub norul renegării, ridicându-se să te bântuie din când în când, numai pentru a fi ascunse din nou, tot nerezolvate.

Toată această complexitate nu reprezintă decât o încercare disperată de a nu recunoaşte problema şi, ca atare, de a nu lăsa să fie rezolvată. Dacă ţi-ai putea da seama că singura ta problemă este separarea, indiferent de forma pe care o ia, ai putea accepta răspunsul, întrucât i-ai vedea relevanţa. Percepând constanta subadiacentă a

tuturor problemelor cu care pari să te confrunţi, ai înţelege că ai mijloacele de a le rezolva pe toate. Şi ai folosi mijloacele, deoarece recunoşti problema.

În perioadele noastre mai lungi de practică de astăzi, vom întreba care este problema şi care îi este răspunsul. Nu vom presupune că ştim deja. Vom încerca să ne eliberăm minţile de toate multiplele feluri diferite de probleme pe care credem că le avem. Vom încerca să ne dăm seama că avem numai o singură problemă, pe care nu am reuşit să o recunoaştem. Vom întreba care este problema şi vom aştepta răspunsul. Ni se va spune. Apoi, vom întreba care este soluţia problemei. Şi ni se va spune.

Exerciţiile de astăzi vor fi încununate de succes în măsura în care nu insişti să defineşti problema. Poate nu vei reuşi să te dispensezi de toate ideile tale preconcepute, dar nici nu este necesar. Tot ce este necesar este să întreţii anumite dubii în legătură cu realitatea versiunii tale privind conţinutul problemelor tale. Tu încerci acum să recunoşti că, prin faptul că ai recunoscut problema, răspunsul ţi-a şi fost dat, astfel încât problema şi răspunsul pot fi aduse laolaltă, iar tu poţi fi pe pace.

Exerciţiile mai scurte de astăzi nu vor fi stabilite în funcţie de timp, ci de nevoie. Vei sesiza multe probleme astăzi, fiecare cerând un răspuns. Eforturile noastre vor fi îndreptate spre recunoaşterea faptului că există doar o singură problemă şi un singur răspuns. Prin această recunoaştere sunt rezolvate toate problemele. În această recunoaştere se află pacea.

Astăzi, să nu fii amăgit de forma problemelor. Ori de câte ori pare să se ivească vreo dificultate, spune-ţi repede:

„Fie să recunosc problema aceasta, ca ea să poată fi rezolvată”.

Apoi încearcă să suspenzi orice judecată despre conţinutul problemei respective. Dacă este posibil, închide ochii un moment şi întreabă care este problema. Vei fi auzit şi ţi se va răspunde.

LECŢIA 80

„Fie să recunosc faptul că problemele mi-au fost rezolvate”.

Dacă binevoieşti să-ţi recunoşti problemele, vei recunoaşte faptul că nu ai probleme. Unicei tale probleme centrale i s-a răspuns, iar altă problemă nu ai. Prin urmare, trebuie să fii împăcat.

Mântuirea depinde aşadar de recunoaşterea acestei unice probleme şi de înţelegerea faptului că ea a şi fost rezolvată. O singură problemă, o singură soluţie. Mântuirea s-a isprăvit. Slobozenia de tot conflictul îţi aparţine. Acceptă faptul acesta şi eşti gata să îţi ocupi locul de drept în planul de mântuire al lui Dumnezeu.

Unica ta problemă a fost rezolvată! repetă mereu astăzi gândul acesta în sinea ta, cuprins de recunoştinţă şi convingere. Ţi-ai recunoscut unica problemă, deschizând astfel calea Sfântului Spirit spre a-ţi da răspunsul lui Dumnezeu. Ai lăsat deoparte amăgirea şi ai văzut lumina adevărului. Ai acceptat mântuirea pentru tine, aducând problema laolaltă cu răspunsul. Şi poţi recunoaşte răspunsul, întrucât problema a fost identificată.

Astăzi eşti îndreptăţit la pace. O problemă care a fost rezolvată nu te mai poate îngrijora. Fii numai decis să nu uiţi ce îţi aduce aminte de asta. O singură problemă, o singură soluţie. Acceptă pacea pe care o aduce această simplă afirmaţie.

În perioadele de exersare de mai lungă durată de astăzi vom revendica pacea care trebuie să fie a noastră, odată ce problema şi răspunsul au fost aduse laolaltă. Problema trebuie să fi dispărut, pentru că răspunsul lui Dumnezeu nu poate da greş. Odată ce ai recunoscut una, ai recunoscut-o şi pe cealaltă. Soluţia este inerentă problemei. Ţi s-a răspuns şi ai acceptat răspunsul. Eşti mântuit.

Lasă acum să ţi se dea pacea pe care ţi-o aduce acceptarea ta.

Închide-ţi ochii şi primeşte-ţi răsplata. Recunoaşte faptul că problemele tale au fost rezolvate. Recunoaşte că ai ieşit din conflict; eşti liber şi împăcat. Mai presus de

toate, reaminteşte-ţi că ai o singură problemă şi că problema are o singură soluţie. Aici se află simplitatea mântuirii. De aceea, reuşita ei este garantată.

Încurajează-te astăzi deseori cu faptul că problemele tale au fost rezolvate. Repetă ideea cu profundă convingere, cât mai des posibil. Şi, mai ales, nu uita să aplici ideea de azi la orice problemă specifică care ar putea să se ivească. Spune imediat:

„Fie să recunosc faptul că această problemă a fost rezolvată".

Astăzi să fim hotărâţi să nu facem colecţie de reproşuri. Să fim hotărâţi a fi liberi de probleme care nu există. Mijlocul: simpla onestitate. Nu te amăgi în privinţa conţinutului problemei, şi vei recunoaşte, în mod necesar, că problema a fost rezolvată.

RECAPITULARE II Suntem gata acum pentru o nouă recapitulare. Vom începe acolo unde nea lăsat recapitularea precedentă, şi ne vom ocupa zilnic de două idei. Prima parte a fiecărei zile va fi dedicată uneia dintre aceste idei, pentru ca ultima parte a zilei să fie dedicată celeilalte. Vom avea o perioadă mai lungă de exersare şi altele mai scurte şi mai frecvente, în timpul cărora vom exersa fiecare dintre cele două idei.

Perioadele mai lungi de exersare se vor conforma acestei forme generale: rezervă-ţi cam cincisprezece minute pentru fiecare din ele şi începe prin a te gândi la ideile zilei şi la comentariile incluse în teme. Dedică între trei şi patru minute citirii lor fără grabă, chiar de mai multe ori – dacă doreşti, apoi închide ochii şi ascultă.

Repetă prima frază a perioadei de exersare dacă simţi cumva că mintea ţi-o ia razna, însă încearcă să-ţi petreci cea mai mare parte a timpului ascultând liniştit, dar cu atenţie. Te aşteaptă un mesaj. Fii încrezător că îl vei primi. Aminteşte-ţi că el îţi aparţine şi că îl vrei.

Nu-ţi lăsa intenţia să se clatine în faţa gândurilor care te distrag.

Dă-ţi seama că, oricare ar fi forma sub care ar apare, ele nu au niciun înţeles şi nicio putere. Înlocuieşte-le cu

afirmarea hotărârii tale de a reuşi. Nu uita că voia ta are putere asupra tuturor fanteziilor şi viselor. Încrede-te că ea te va scoate la liman, purtându-te dincolo de toate acestea.

Priveşte toate aceste perioade de exersare ca fiind consacrate căii, adevărului şi vieţii. Refuză să fii abătut din drum de digresiuni, iluzii şi gândurile morţii. Te-ai consacrat mântuirii. Fii hotărât, zi de zi, să nu îţi laşi funcţia neîndeplinită.

Reafirmă-ţi atitudinea hotărâtă şi în perioadele mai scurte de exersare, folosind forma iniţială a ideii pentru aplicaţii generale, precum şi forme mai specifice, dacă e nevoie. În comentariile care urmează enunţării ideilor sunt incluse câteva forme specifice.

Acestea, totuşi, sunt numai nişte sugestii. Nu cuvintele anume pe care le foloseşti contează.

LECŢIA 81 Ideile noastre de recapitulat pentru astăzi sunt: <61> „Eu sunt lumina lumii”.

Cât de sfânt sunt eu, căruia i-a fost dată funcţia de a lumina lumea! Fie ca în faţa sfinţeniei mele să fiu cuprins de liniştea tăcerii.

În lumina ei blândă, fie ca toate conflictele mele să dispară. În pacea ei, fie să-mi aduc aminte cine sunt.

Câteva forme specifice pentru aplicarea acestei idei atunci când par să apară nişte dificultăţi anume, ar fi:

„Fie să nu ascund lumina lumii din mine”.

„Fie ca lumina lumii să răzbată prin această aparenţă”.

„Această umbră se va risipi în faţa luminii”.

<62> „Iertarea îmi este funcţia ca lumină a lumii”.

Tocmai prin acceptarea funcţiei mele voi vedea lumina lumii în mine. Iar în această lumină, funcţia mea va sta, clar şi absolut neambiguu, în faţa vederii mele. Acceptarea mea nu se bizuie pe faptul că îmi dau seama sau nu de funcţia pe care o am, întrucât nu înţeleg încă iertarea. Totuşi, sunt încredinţat că, în lumină, o voi vedea aşa cum este.

Forme specifice pentru folosirea ideii ar putea include:

„Fie ca acest lucru (această situaţie) să mă ajute să înţeleg ce înseamnă iertarea”.

„Fie să nu îmi separ funcţia de voia mea”.

„Nu voi folosi acest lucru (această situaţie) pentru un scop străin mie”.

LECŢIA 82 Astăzi vom recapitula aceste idei: <63> „Lumina lumii aduce pace fiecărei minţi prin iertarea mea”.

Iertarea mea este mijlocul prin care lumina lumii îşi găseşte expresia prin mine. Iertarea mea este mijlocul prin care devin conştient de lumina lumii din mine. Iertarea mea este mijlocul prin care lumea este vindecată, împreună cu mine însumi. Fie, aşadar, să iert lumea, ca ea să fie vindecată împreună cu mine.

Sugestii pentru forme specifice de aplicare a acestei idei:

„Fie ca pacea să se extindă de la mintea mea la a ta, (nume)”.

„Eu împărtăşesc lumina lumii cu tine, (nume)”.

„Prin iertarea mea pot vedea acest lucru (această situaţie) aşa cum sunt”.

<64> „Fie să nu-mi uit funcţia”.

Nu vreau să uit de funcţia mea, deoarece vreau să-mi aduc aminte de Sinele meu. Nu îmi pot îndeplini funcţia dacă uit de ea.

Iar dacă nu îmi îndeplinesc funcţia, nu voi trăi bucuria pe care Dumnezeu mi-o hărăzeşte.

Forme specifice adecvate acestei idei cuprind următoarele:

„Să nu fac uz de acest lucru (această situaţie) pentru a-mi ascunde funcţia de mine”.

„Voi folosi acest lucru (această situaţie) ca prilej pentru a-mi îndeplini funcţia”.

„Acest lucru (această situaţie) ar putea ameninţa ego-ul meu, dar nu-mi poate schimba funcţia într-un fel sau altul”.

LECŢIA 83 Să recapitulăm astăzi aceste idei: <65> „Singura mea funcţie este cea hărăzită mie de Dumnezeu”.

Nu am altă funcţie decât cea hărăzită mie de Dumnezeu.

Recunoaşterea acestui fapt mă eliberează de tot conflictul, întrucât îmi dă de înţeles că nu pot avea ţeluri contradictorii. Cu un singur scop, am mereu certitudinea a ceea ce să fac, ce să spun şi ce să gândesc. Toată îndoiala trebuie să dispară, atunci când încuviinţez faptul că singura mea funcţie este cea hărăzită mie de Dumnezeu.

Aplicaţii mai specifice ale acestei idei ar putea lua aceste forme:

„Perceperea acestui lucru (acestei situaţii) nu îmi schimbă funcţia”.

„Acest lucru (această situaţie) nu îmi dă altă funcţie decât cea hărăzită mie de Dumnezeu”.

„Să nu uzez de acest lucru (această situaţie), ca să-mi justific o funcţie pe care Dumnezeu nu mi-a hărăzit-o”.

<66> „Fericirea mea şi funcţia mea sunt una”.

Toate lucrurile care vin de la Dumnezeu sunt unul. Ele vin de la Cel Ce Este Unul şi trebuie primite ca fiind unul. Îndeplinirea funcţiei mele este fericirea mea, întrucât ambele vin de la aceeaşi Sursă. Iar eu trebuie să învăţ să recunosc ceea ce mă face fericit, dacă e să găsesc fericirea.

Iată câteva forme folositoare pentru aplicări specifice:

„Acest lucru (această situaţie) nu îmi poate separa fericirea de funcţia mea”.

„Singularitatea fericirii şi funcţiei mele rămâne total neafectată de aceasta”.

„Nimic, inclusiv acest lucru (această situaţie), nu poate justifica iluzia că fericirea mi-ar fi despărţită de funcţia mea”.

LECŢIA 84 Iată ideile pentru recapitularea de astăzi: <67> „Iubirea m-a creat ca pe Sine însăşi”.

Sunt asemănător Creatorului meu. Nu pot pătimi, nu pot suferi pierderi şi nu pot muri. Nu sunt trup. Vreau să recunosc astăzi realitatea mea. Nu mă voi închina unor idoli şi nici nu-mi voi înălţa propriul concept despre sine ca

să-mi înlocuiască Sinele. Sunt asemănător Creatorului meu. Iubirea m-a creat ca pe Sine însăşi.

S-ar putea să găseşti aceste forme specifice folositoare în aplicarea ideii:

„Să nu văd în acest lucru (această situaţie) o iluzie despre mine însumi”.

„În timp ce privesc acest lucru (această situaţie), să-mi aduc aminte de Creatorul meu”.

„Creatorul meu nu a creat acest lucru (această situaţie) aşa cum le văd eu”.

<68> „Iubirea nu reproşează nimic”.

Reproşurile sunt cu totul şi cu totul străine de iubire. Reproşurile atacă iubirea, ţinându-i lumina obscură. Dacă nutresc reproşuri, atac iubirea şi, ca atare, Sinele meu. Sinele meu îmi devine, astfel, străin. Sunt hotărât să nu îmi atac Sinele, ca să-mi pot aduce aminte cine sunt.

Pentru aplicarea ideii de astăzi, ar fi utile aceste forme specifice:

„Acest lucru (această situaţie) nu este o justificare pentru a-mi nega Sinele”.

„Nu mă voi folosi de acest lucru (această situaţie) pentru a ataca iubirea”.

„Să nu mă las ispitit de acest lucru (această situaţie) ca să mă atac pe mine însumi”.

LECŢIA 85 Recapitularea de astăzi va parcurge următoarele idei: <69> „Reproşurile mele ascund lumina lumii din mine”.

Reproşurile mele îmi arată ceea ce nu se află nicăieri şi îmi ascund ceea ce aş vrea să văd. Odată recunoscut acest lucru, ce nevoie mai am de reproşurile mele? Ele mă ţin în întuneric şi ascund lumina. Reproşurile şi lumina nu pot merge împreună, dar lumina şi viziunea trebuie să fie împreunate, pentru ca eu să pot vedea.

Pentru a vedea, trebuie să mă lepăd de reproşuri. Vreau să văd, iar acesta va fi mijlocul prin care voi reuşi.

Aplicaţii specifice ale acestei idei ar putea fi făcute sub aceste forme:

„Să nu folosesc aceasta ca o piedică în calea văzului”.

„Lumina lumii va risipi toate acestea”.

„Nu am nevoie de aceasta. Vreau să văd”.

<70> „Mântuirea mea vine de la mine”.

Astăzi voi recunoaşte unde se află mântuirea mea. Se află în mine, deoarece Sursa ei se află acolo. Nu şi-a părăsit Sursa şi, ca atare, nu a putut să-mi părăsească mintea. Nu o voi căuta în afara mea. Ea nu se găseşte afară, ca apoi să fie adusă înăuntru; ci dinăuntrul meu, ea se va întinde dincolo de toate, iar tot ce văd va reflecta numai şi numai lumina care străluceşte în mine şi în ea însăşi.

Aceste forme ale ideii sunt adecvate pentru aplicaţii mai specifice:

„Să nu mă las ispitit de acest lucru (această situaţie), aşteptând din altă parte, şi nu de la mine, mântuirea mea”.

„Nu voi îngădui acestui (acestei situaţii) să stea în calea conştientizării Sursei mântuirii mele”.

„Acest lucru (această situaţie) nu deţine nicio putere pentru a îndepărta de la mine mântuirea”.

LECŢIA 86 Iată ideile de recapitulat pentru astăzi: <71> „Numai planul de mântuire al lui Dumnezeu va izbuti”.

Nu are niciun sens să caut mântuirea aiurea. Am văzut-o în mulţi oameni şi în multe lucruri, dar când am întins mâna spre ea, nu o aflam acolo. Greşisem, crezând că ştiu ce este. Nu voi mai căuta aiurea, în van. Numai planul lui Dumnezeu pentru mântuire va izbuti. Mă voi lăsa cuprins de bucuria faptului că planul Lui nu poate niciodată da greş.

Iată câteva forme sugerate pentru aplicarea ideii de astăzi:

„Planul lui Dumnezeu pentru mântuire mă va mântui de felul cum percep acest lucru (această situaţie)”.

„Acest lucru (această situaţie) nu este o excepţie în planul lui Dumnezeu pentru mântuirea mea”.

„Fie să percep acest lucru (această situaţie) în lumina planului de mântuire al lui Dumnezeu”.

<72> „Reproşurile sunt un atac la adresa planului de

mântuire al lui Dumnezeu”.

Reproşurile sunt o încercare de a dovedi că planul de mântuire al lui Dumnezeu nu va izbuti. Însă numai planul Lui va izbuti.

Nutrind reproşuri, îmi exclud astfel din conştienţă singura mea speranţă de mântuire. Nu mai vreau să-mi zădărnicesc propriile interese în modul acesta dement. Vreau să accept planul de mântuire al lui Dumnezeu şi să fiu fericit.

Aplicaţiile concrete ale ideii de astăzi ar putea lua următoarea formă:

„În timp ce privesc acest lucru (această situaţie), aleg între o percepţie eronată şi mântuire”.

„Dacă văd motive de reproş în acest lucru (această situaţie), nu voi vedea motive pentru mântuirea mea”.

„Acest lucru (această situaţie) reclamă mântuire, nu atac”.

LECŢIA 87 Recapitularea noastră de astăzi va parcurge aceste idei: <73> „Voiesc să fie lumină”.

Astăzi voi putea face uz de puterea mea. Nu este voia mea să orbecăiesc în întuneric, temându-mă de umbre, de lucruri nevăzute şi ireale. Lumina să-mi fie azi călăuza. O voi urma acolo unde mă va conduce şi voi privi numai ce îmi arată ea. Astăzi voi trăi pacea percepţiei adevărate.

Următoarele forme ale acestei idei pot fi utile în aplicaţii concrete:

„Acest lucru (această situaţie) nu poate ascunde lumina pe care voiesc să o văd”.

„Tu stai în lumină împreună cu mine, (nume)”.

„În lumină, acest lucru (această situaţie) va arăta altfel”.

<74> „Nu există nicio voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu”.

Astăzi sunt în siguranţă, deoarece nu există nicio voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu. Numai atunci când cred că există o altă voie poate să mi se facă teamă. Încerc să atac numai când mi-e teamă, şi numai când încerc să atac pot crede că siguranţa mea veşnică îmi este

ameninţată. Astăzi voi recunoaşte că toate acestea nu s-au întâmplat. Sunt în siguranţă, deoarece nu există nicio voie, cu excepţia Voii lui Dumnezeu.

Câteva forme utile ale acestei idei se pot aplica în situaţii concrete, precum:

„Fie să percep acest lucru (această situaţie) conform Voii lui Dumnezeu".

„Este Voia lui Dumnezeu, şi a mea, deopotrivă, să fii Fiul Lui (nume)".

„Acest lucru (această situaţie) este parte din Voia lui Dumnezeu pentru mine, oricum l-aş vedea (aş vedea-o)".

„Dumnezeu este în tot ce văd, deoarece Dumnezeu este în mintea mea".

LECŢIA 88 Astăzi vom recapitula următoarele idei: <75> „A venit lumina".

Optând pentru mântuire în locul atacului, optez pur şi simplu să recunosc ceea ce este deja ales. Mântuirea este o decizie care a fost deja luată. Atacul şi reproşurile nu se află printre opţiuni. De aceea, aleg întotdeauna între adevăr şi iluzie; între ceea ce este deja ales şi ceea ce nici nu este. A venit lumina. Nu pot să o aleg, pentru că nu are nicio alternativă. Ea a înlocuit întunericul, iar întunericul a dispărut.

Iată câteva forme care s-ar putea dovedi utile în aplicaţiile concrete ale zilei:

„Acest lucru (această situaţie) nu-mi poate demonstra întunericul, căci a venit lumina".

„Lumina din tine e tot ce vreau să văd".

„Vreau să văd în acest lucru (această situaţie) numai ceea ce este".

<76> „Nu sunt sub nicio lege, cu excepţia legilor lui Dumnezeu".

Iată declararea perfectă a libertăţii mele. Nu sunt sub nicio lege, cu excepţia legilor lui Dumnezeu. Sunt mereu tentat să născocesc alte legi şi să le confer putere asupra mea. Sufăr numai din cauza credinţei mele în ele. Ele nu au nici cel mai mic efect real asupra mea. Sunt cu desăvârşire liber de efectele tuturor legilor, cu excepţia

legilor lui Dumnezeu. Iar legile Lui sunt legile libertăţii.

În ceea ce priveşte formele concrete ale aplicării acestei idei, ar putea fi utile următoarele:

„Perceperea acestui lucru (acestei situaţii) îmi arată că mai cred în legi care nu există”.

„Văd numai lucrarea legilor lui Dumnezeu în acest lucru (această situaţie)”.

„Fie să îngădui legilor lui Dumnezeu, şi nu alor mele, să lucreze în acest lucru (această situaţie).

LECŢIA 89 Iată ideile pentru recapitularea de astăzi: <77> „Sunt îndreptăţit la miracole”.

Sunt îndreptăţit la miracole, deoarece nu sunt sub nicio lege, cu excepţia legilor lui Dumnezeu. Legile Lui mă eliberează de toate reproşurile şi le înlocuiesc cu miracole. Iar eu vreau să accept miracolele în locul reproşurilor, care nu sunt decât nişte iluzii ce ascund miracolele dindărătul lor. Voi accepta acum numai ceea ce legile lui Dumnezeu mă îndreptăţesc să am, ca să fac uz de aceasta în interesul funcţiei pe care El mi-a dat-o.

Ai putea folosi aceste sugestii în aplicaţiile concrete ale acestei idei:

„Îndărătul acestui lucru (acestei situaţii) se află un miracol la care sunt îndreptăţit”.

„Fie să nu îţi port niciun reproş, (nume), ci să-ţi ofer miracolul care, în schimb, îţi aparţine”.

„Văzut cu adevărat, acest lucru (această situaţie) îmi oferă un miracol”.

<78> „Fie ca miracolele să înlocuiască toate reproşurile”.

Prin această idee, îmi unesc, cu adevărat, voia cu cea a Sfântului Spirit, percepându-le ca fiind una. Prin această idee, îmi accept, cu adevărat, eliberarea mea din iad. Prin această idee, îmi exprim, cu adevărat, bunăvoinţa de a lăsa ca toate iluziile mele să fie înlocuite de adevăr, conform planului lui Dumnezeu pentru mântuirea mea. Nu voi face nicio excepţie şi nicio substituire.

Vreau tot Cerul şi numai Cerul, aşa cum Dumnezeu binevoieşte să-L am.

Forme concrete, utile pentru aplicarea acestor idei ar putea fi:

„Nu voi ţine acest reproş disociat de mântuirea mea”.

„Fie ca reproşurile noastre să fie înlocuite de miracole, (nume)”.

„Îndărătul acestui lucru (acestei situaţii) se află miracolul cu care sunt înlocuite toate reproşurile mele”.

LECŢIA 90 Pentru această recapitulare, vom folosi următoarele idei: <79> „Fie să recunosc problema ca să poată fi rezolvată”.

Fie să-mi dau seama că problema este întotdeauna o formă de reproş care îmi scapă. Fie să înţeleg, de asemenea, că soluţia este întotdeauna un miracol prin care îngădui ca reproşul să fie înlocuit.

Astăzi, îmi voi reaminti simplitatea mântuirii, întărind lecţia care ne învaţă că există o singură problemă şi o singură soluţie. Problema este un reproş, soluţia un miracol. Iar eu invit la mine soluţia, iertând reproşul şi primind cu bucurie miracolul care îi ia locul.

Aplicări concrete ale acestei idei ar putea lua următoarele forme:

„Acest lucru (această situaţie) îmi pune o problemă pe care o vreau rezolvată”.

„Miracolul dindărătul acestui reproş va rezolva pentru mine această problemă”.

„Răspunsul la această problemă este miracolul pe care îl ascunde problema”.

<80> „Fie să recunosc faptul că problemele mi-au fost rezolvate”.

Mi se pare că am probleme datorită faptului că folosesc timpul în mod eronat. Eu cred că mai întâi vine problema şi că trebuie să treacă un timp înainte ca ea să fie rezolvată. Nu sesizez problema şi răspunsul ca fiind simultane în prezenţa lor, şi aceasta pentru că încă nu îmi dau seama că Dumnezeu a aşezat răspunsul laolaltă cu problema, astfel încât să nu poată fi separate de timp. Sfântul Spirit mă va învăţa toate acestea, dacă îl voi lăsa. Iar eu voi înţelege că este cu neputinţă să am o problemă

care să nu fi fost rezolvată deja.

În aplicaţiile specifice vor fi utile aceste forme ale ideii:

„Nu trebuie să aştept să se rezolve acest lucru (această situaţie)”.

„Răspunsul la această problemă mi s-a dat deja, dacă vreau să îl accept”.

„Timpul nu poate separa această problemă de soluţia ei”.

LECŢIA 91

„Miracolele se văd în lumină”.

Este important să ne amintim că miracolele şi viziunea merg, în mod necesar, împreună. Acest fapt se cere repetat iar şi iar. Este o idee centrală în noul tău sistem de gândire şi în percepţia pe care acesta o produce. Miracolul este mereu prezent. Prezenţa sa nu este pricinuită de propria-ţi viziune; absenţa sa nu se datorează faptului că nu reuşeşti să vezi. Numai gradul în care eşti conştient de miracole este afectat. În lumină le vei vedea; nu le vei vedea în întuneric.

Pentru tine, lumina este, aşadar (de importanţă) crucială. Atâta vreme cât rămâi în întuneric, miracolul rămâne nevăzut. Astfel eşti convins că el nu este prezent. Aceasta decurge din premizele provenienţei întunericului. Negarea luminii conduce la neputinţa de a o percepe. Neputinţa de a percepe lumina înseamnă a percepe întunericul. Lumina nu-ţi este, aşadar, de niciun folos, cu toate că este prezentă. Nu te poţi folosi de ea, deoarece prezenţa ei îţi este necunoscută. Iar realitatea părelnică a întunericului face ca ideea să fie lipsită de sens (de înţeles).

Să ţi se spună că ceea ce nu vezi este totuşi prezent, sună a demenţă. Este foarte dificil să te convingi că demenţă este, de fapt, să nu vezi ceea ce este prezent. Tu nu ai nicio îndoială că ochii trupului pot vedea. Tu nu te îndoieşti că imaginile pe care aceştia ţi le arată sunt realitatea. Ţi-ai pus încrederea în întuneric, nu în lumină. Cum am putea răsturna această stare de lucruri? Ţie îţi

este imposibil, dar, din fericire, nu eşti de unul singur.

Eforturile tale, oricât de mici ar fi ele, sunt sprijinite cu tărie.

Dacă ţi-ai da seama cât de mare este această tărie, îndoielile tale sar risipi. Astăzi ne vom dedica încercării de a te face să simţi această tărie. De îndată ce vei fi simţit tăria în tine, ea făcându-ţi toate miracolele uşor accesibile, nu te vei mai îndoi. Miracolele ceţi sunt ascunse de sentimentul tău de slăbiciune ţi se vor ivi în conştienţă de îndată ce vei simţi în tine tăria.

Oferă-ţi astăzi, de trei ori, câte zece minute de timp liniştit, în care vei încerca să-ţi laşi în urmă slăbiciunea. Aceasta se realizează cu uşurinţă, pe măsură ce înveţi că tu nu eşti un trup. Încrederea se îndreaptă spre ceea ce vrei şi-ţi instruieşti mintea în mod corespunzător. Voia ta continuă să-ţi fie învăţător şi ea are toată tăria să facă ceea ce doreşte. Te poţi desprinde de trup dacă aşa hotărăşti. Poţi să resimţi tăria din tine.

Începe perioadele mai lungi de exersare cu acest enunţ al adevăratelor relaţii cauză-efect:

„Miracolele se văd în lumină.

Ochii trupului nu percep lumina.

Dar eu nu sunt un trup. Ce sunt eu?"

Întrebarea ce încheie acest enunţ este necesară exerciţiilor noastre de astăzi. Ceea ce tu gândeşti că eşti, constituie o credinţă ce se cere desfăcută. Iar ceea ce eşti cu adevărat trebuie să-ţi fie revelat. Fiind o greşeală, credinţa că eşti un trup cere o corecţie.

Adevărul a ceea ce eşti face apel la tăria din tine, ca aceasta să-ţi aducă în conştienţă ceea ce îţi ascunde greşeala.

Dacă nu eşti un trup, atunci ce eşti? Va trebui să sesizezi ceea ce foloseşte Sfântul Spirit pentru a înlocui imaginea trupului din mintea ta. Ai nevoie să simţi ceva în care să-ţi pui încrederea, pe măsură ce i-o retragi trupului. Ai nevoie de o trăire adevărată a ceva diferit, ceva mai solid, mai sigur; mai vrednic de încrederea ta, ceva cu adevărat prezent.

Dacă nu eşti un trup, atunci ce eşti? Pune această întrebare cu onestitate, apoi dedică-ţi câteva minute în care să îngădui gândurilor tale eronate despre propriileţi atribute să fie corectate şi contrariilor lor să le ia locul. Spune, de pildă:

„Eu nu sunt slab, ci puternic”.

„Eu nu sunt neajutorat, ci atotputernic”.

„Eu nu sunt limitat, ci nelimitat”.

„Eu nu sunt cuprins de îndoială, ci sunt sigur”.

„Eu nu sunt o iluzie, ci o realitate”.

„Eu nu pot vedea în întuneric, ci în lumină”.

În faza a doua a perioadei de exerciţiu, încearcă să resimţi aceste adevăruri despre tine însuţi. Concentrează-te mai ales pe resimţirea tăriei. Aminteşte-ţi că tot sentimentul de slăbiciune este asociat credinţei că eşti un trup, credinţă de altfel greşită şi nedemnă de încredere. Încearcă să-ţi retragi încrederea pe care ai acordat-o trupului, fie şi numai pentru o clipă. Te vei obişnui, pe măsură ce avansăm, să devii credincios părţii mai vrednice din tine.

Relaxează-te pe tot restul perioadei, având încrederea că eforturile tale, fie ele cât de slabe, sunt susţinute de tăria lui Dumnezeu şi de toate Gândurile Sale. Tocmai din aceste Gânduri îţi va proveni tăria. Datorită sprijinului lor ferm vei simţi tăria în tine.

Ele sunt unite cu tine în această perioadă de practică, în care împărtăşeşti un scop asemenea scopului lor. A Lor este lumina în care vei vedea miracolele, fiindcă tăria lor este a ta. Tăria lor devine ochi pentru tine, ca să poţi vedea.

De cinci, şase ori pe oră, la intervale oarecum regulate, aminteşte-ţi că miracolele se văd în lumină. De asemenea, fii sigur că întâmpini cu ideea de astăzi orice tentaţie. Următoarea formulare va fi de folos pentru aceste scop anume:

„Miracolele se văd în lumină.

Fie să nu-mi închid ochii datorită acestei situaţii”.

LECŢIA 92

„Miracolele se văd în lumină, iar lumina şi tăria sunt una”.

Ideea de astăzi este o extensie a celei precedente. Tu nu te gândeşti la lumină ca expresie a tăriei, iar la întuneric ca expresie a slăbiciunii. Aceasta, deoarece noţiunea ta despre vedere este asociată cu corpul, cu ochii acestuia, cu creierul său. Astfel, tu crezi că poţi schimba ceea ce vezi, punându-ţi bucăţele de sticlă dinaintea ochilor. Aceasta fiind una din numeroasele credinţe magice care se trag din convingerea că eşti un trup şi că ochii trupului pot vedea.

Crezi, de asemenea, că creierul trupului poate gândi. Dacă ai înţelege, câtuşi de puţin, natura gândirii, nu ai putea decât să râzi de această idee dementă. Este ca şi cum te-ai gândi că ţii un chibrit care luminează soarele şi care îi dă toată căldura sa; sau că ai toată lumea în mâna ta, prinsă straşnic, până te hotărăşti s-o slobozeşti.

Şi totuşi, toate aceste închipuiri nu sunt mai nebuneşti decât a crede că ochii trupului pot vedea, că creierul poate gândi.

Tăria lui Dumnezeu din tine este lumina în care vezi, precum Mintea Sa este cea cu care gândeşti. Tăria sa îţi dezminte slăbiciunea. Căci slăbiciunea ta priveşte ochii trupului, iscodind întunericul pentru a contempla ceva asemenea ei: ce e mărunt, slab, bolnăvicios şi muribund, nevoiaş, neajutorat şi înfricoşat, trist, sărac, înfometat şi lipsit de bucurie. Toate acestea se văd prin ochi care nu pot vedea şi care nu pot binecuvânta.

Tăria trece cu vederea aceste lucruri, privind dincolo de aparenţe. Privirea ei statornică şi-o ţine îndreptată neclintit către lumina dindărătul lor. Ea se uneşte cu lumina din care este parte.

Se vede pe sine. Tăria aduce lumina în care se iveşte Sinele tău. În întuneric percepi un sine care nu este acolo (nu există). Tăria este adevărul despre tine; slăbiciunea este un idol, cu falsitate venerat şi adorat, pentru ca tăria să poată fi alungată, iar întunericul să domnească acolo unde Dumnezeu a hotărât să fie lumină.

Tăria vine de la adevăr, strălucind cu lumina care ia dat-o Sursa ei; slăbiciunea reflectă întunericul făcătorului ei. Este bolnavă şi nu vede decât boala, care este asemenea ei însăşi. Adevărul este un mântuitor ce poate voi numai fericire şi pace pentru fiecare.

Adevărul îşi dăruieşte tăria oricui o cere, într-o ofertă nelimitată. El înţelege că o lipsă în cineva ar însemna o lipsă în toţi. Şi astfel, adevărul îşi dăruieşte lumina pentru ca toţi să poată vedea şi beneficia ca unul de ea. Tăria lui este împărtăşită, pentru a le aduce tuturor miracolul, în care se vor uni întru rost, iertare şi iubire.

Slăbiciunea, care priveşte în întuneric, nu poate vedea vreun rost în iertare şi iubire. Îi vede pe toţi ceilalţi ca fiind diferiţi de ea însăşi, şi nu există în lumea toată lucru pe care ea să-l împărtăşească. Ea judecă, condamnă, dar nu iubeşte. Rămâne în întuneric, ascunzându-se, visându-se puternică, biruitoare, repurtând victorii asupra limitărilor care, ascunse în întuneric, nu fac decât să ia proporţii enorme.

Slăbiciunea se teme de ea însăşi, se atacă, se urăşte, iar întunericul învăluie tot ce vede ea, lăsându-şi visele la fel de înfricoşătoare. Niciun miracol nu găseşti aici, ci numai ură.

Slăbiciunea se separă de tot ce vede, pe când lumina şi tăria se percep ca fiind una. Lumina tăriei nu este lumina pe care o vezi tu.

Ea nu se modifică, nu pâlpâie, nu se stinge. Ea nu se preschimbă din noapte în zi şi iarăşi în beznă, până când zorile mijesc din nou.

Lumina tăriei este statornică, certă precum iubirea, dea pururi bucuroasă de a se dărui, pentru că ea nu poate dărui decât sieşi. Nu e nimeni care să ceară în zadar să aibă parte de vederea ei şi nimeni, păşindu-i pragul, nu poate pleca fără ca ochii să-i vadă miracolul şi fără tăria şi lumina la adăpostul inimii sale.

Tăria din tine îţi va oferi lumina şi îţi va călăuzi vederea, astfel încât să nu mai zăboveşti printre umbrele deşarte pe care ochii trupului tău ţi le servesc spre propria

ta amăgire. Tăria şi lumina se unesc în tine, iar acolo unde ele se-ntâlnesc, Sinele tău te aşteaptă, gata să te îmbrăţişeze ca pe Ceea ce-l aparţine. Astfel este locul de întâlnire pe care încercăm astăzi să-l găsim şi unde încercăm să ne odihnim, căci pacea lui Dumnezeu este acolo unde este Sinele tău, adică Fiul Său, care acum aşteaptă pentru a se reîntâlni pe Sine însuşi şi pentru a fi precum unul.

Să ne acordăm astăzi de două ori câte douăzeci de minute pentru a ne alătura acestei întâlniri. Lasă-te dus înăuntrul Sinelui tău. Tăria Lui va constitui lumina în care îţi este oferit darul vederii.

Părăseşte astăzi, aşadar, întunericul, pentru o vreme, iar noi vom exersa în lumină, închizând ochii trupului şi cerând adevărului să ne arate locul de întâlnire al sinelui cu Sinele, acolo unde lumina şi tăria sunt una.

Vom exersa astfel dimineaţa şi seara. După întâlnirea de dimineaţă, vom folosi ziua pentru a ne pregăti de ceasul serii, când ne vom întâlni din nou, cuprinşi de încredere. Să repetăm cât mai des cu putinţă ideea pentru astăzi şi să ne dăm seama că suntem introduşi în ale vederii, scoşi din întuneric la lumină, acolo unde numai miracolele pot fi percepute.

LECŢIA 93

„Lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în mine”.

Tu ai convingerea că în tine locuiesc răul, întunericul şi păcatul.

Eşti convins că, dacă cineva ar vedea adevărul despre tine, ar fi dezgustat şi sar feri de tine ca de un şarpe veninos. Ai convingerea că, dacă ţi s-ar revela ceea ce este adevărat despre tine, te-ar apuca o aşa groază, încât te-ai grăbi să-ţi curmi viaţa cu propriile tale mâini, continuarea traiului după aşa privelişte fiind imposibilă.

Acestea sunt convingeri credinţe atât de ferm implantate, încât cu greu poţi fi ajutat să-ţi dai seama că ele n-au niciun temei.

Este evident că ai făcut greşeli. Este limpede că ţi-ai căutat mântuirea pe căi ciudate; că ai fost amăgit şi

amăgitor, speriat de fantezii prosteşti şi vise sălbatice; că te-ai închinat la idoli plăsmuiţi din ţărână toate acestea sunt adevărate potrivit convingerilor (credinţei) tale de acum.

Astăzi vom pune în discuţie toate acestea, nu din punctul de vedere propriu gândirii tale, ci din cu totul alt punct de referinţă, conform căruia asemenea gânduri deşarte sunt lipsite de înţeles.

Aceste gânduri nu sunt după Voia lui Dumnezeu. Aceste convingeri credinţe caraghioase, El nu le împărtăşeşte cu tine. Atât este suficient pentru a dovedi că ele sunt greşite, dar tu nu pricepi (percepi) că ele este aşa.

De ce nu vrei să te laşi copleşit de bucurie, când eşti asigurat că tot răul pe care crezi că l-ai făcut nu să înfăptuit niciodată, că toate păcatele tale nu au fost comise, că eşti la fel de curat şi sfânt precum ai fost creat, că lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în tine?

Imaginea ta despre tine însuţi nu poate ţine piept Voii lui Dumnezeu. Tu crezi că asta înseamnă moarte, dar înseamnă viaţă.

Crezi că eşti distrus, dar eşti mântuit.

Căci sinele pe care l-ai plăsmuit nu este Fiul lui Dumnezeu. Prin urmare, acest sine nici nu există. Iar tot ceea ce acest sine pare să facă şi să gândească nu înseamnă nimic. Nu este nici bine, nici rău.

Este pur şi simplu ireal, nimic mai mult. Această plăsmuire nu se războieşte cu Fiul lui Dumnezeu. Nici nu-i face rău, nici nu-i atacă pacea. Nu a schimbat cu nimic creaţia, nici na redus eterna neprihănire la păcat, nici iubirea la ură. Ce putere poate poseda acest sine pe care l-ai plăsmuit, de vreme ce vrea să conteste Voia lui Dumnezeu?

Neprihănirea ta este garantată de Dumnezeu. Acest gând se cere repetat iar şi iar, până ce este acceptat. Este adevărat.

Neprihănirea ta este garantată de Dumnezeu. Nimic nu o poate atinge, nimic nu poate schimba ceea ce Dumnezeu a creat ca fiind etern. Acel sine pe care l-ai

plăsmuit, rău şi plin de păcate, este lipsit de înţeles (de sens). Neprihănirea ta este garantată de Dumnezeu, iar lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în tine.

Mântuirea necesită acceptarea unui singur gând: eşti precum tea creat Dumnezeu, nu ceea ce ai făcut tu din tine. Oricât de multe rele socoteşti că ai făcut, eşti precum tea creat Dumnezeu. Oricâte greşeli ai fi comis, adevărul despre tine este neschimbat. Creaţia este eternă şi inalterabilă. Neprihănirea ta este garantată de Dumnezeu. Eşti şi vei fi dea pururea exact precum ai fost creat.

Lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în tine, pentru că Dumnezeu le-a pus acolo.

Începe perioadele mai lungi de exersare ale zilei de astăzi ar fi de cel mai mare folos ca acestea să ocupe primele cinci minute ale fiecărei ore active prin a afirma adevărul despre crearea ta:

„Lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în mine.

Neprihănirea mea este garantată de Dumnezeu”.

Lasă apoi deoparte imaginile tale prosteşti despre tine însuţi şi petrece restul perioadei de exersare încercând să ai o trăire a celor dăruite ţie de Dumnezeu, în locul celor pe care ţi le-ai adjudecat tu.

Tu eşti fie ceea ce Dumnezeu a creat, fie ceea ce tu ai plăsmuit.

Un Sine este adevărat; celălalt nu există. Încearcă să ai experienţa unităţii Unicului tău Sine. Încearcă să-i preţuieşti sfinţenia şi Iubirea din care a fost creat. Încearcă să nu interferezi cu Sinele pe care Dumnezeu la creat ca fiind tu însuţi, ascunzându-l măreţia în dosul mărunţilor idoli ai răului şi păcătoşeniei, pe care i-ai făcut pentru al. Înlocui. Îngăduie-l să vină în ceea ce i este propriu. Iată-te: Tu eşti Acesta. Iar lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în tine, fiindcă aşa este.

S-ar putea să nu ai bunăvoinţa sau chiar posibilitatea de a folosi primele cinci minute ale fiecărei ore pentru aceste exerciţii. Încearcă totuşi să le foloseşti atunci când îţi este cu putinţă. Aminteşte-ţi cel puţin să repeţi la fiecare oră aceste gânduri:

„Lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în mine.

Neprihănirea mea este garantată de Dumnezeu”.

Încearcă apoi să-ţi acorzi un minut în care, stând cu ochii închişi, să-ţi dai seama că acesta este o confirmare a adevărului despre tine.

Dacă apare cumva vreo situaţie care pare să fie tulburătoare, împrăştie repede iluzia de teamă prin repetarea gândurilor de mai sus. Dacă te simţi ispitit să te superi pe cineva, spune-i în gând:

„Lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în tine.

Neprihănirea ta este garantată de Dumnezeu”.

Astăzi poţi face multe pentru mântuirea lumii.

Poţi face multe pentru a te apropia de acea parte în mântuire, care ţi-a fost încredinţată de Dumnezeu. Astăzi poţi face multe pentru a aduce minţii tale convingerea că ideea zilei este pe deplin adevărată.

LECŢIA 94

„Eu sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu”.

Continuăm astăzi cu acea idee care aduce mântuirea deplină; acea afirmaţie care dezarmează orice formă de tentaţie; acel gând care reduce Egoul la tăcere, desfăcându-l pe de-a-ntregul. Eşti aşa cum tea creat Dumnezeu. Sunetele acestei lumi amuţesc, priveliştile acestei lumi dispar, şi toate gândurile pe care această lume le-a conţinut vreodată sunt şterse pentru totdeauna de această singură idee. Iată mântuirea îndeplinită. Iată luciditatea restabilită.

Adevărata lumină este tărie, iar tăria este neprihănire. Dacă rămâi aşa cum tea creat Dumnezeu, trebuie să fii puternic şi lumina trebuie să fie în tine. Acela care ţi-a asigurat neprihănirea trebuie să-ţi fie, de asemenea, garanţia tăriei şi a luminii. Eşti aşa cum tea creat Dumnezeu. Întunericul nu poate umbri slava Fiului lui Dumnezeu. Tu stai în lumină, puternic prin neprihănirea în care ai fost creat şi în care vei rămâne pentru veşnicie.

Astăzi vom dedica din nou primele cinci minute ale fiecărei ore încercării de a simţi adevărul din tine. Începe

aceste perioade ale cercetării cu aceste cuvinte:

„Eu sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu.

„Eu sunt Fiul Său în eternitate”.

Încearcă acum să dai de Fiul lui Dumnezeu din tine. Acesta este Sinele care nu a păcătuit niciodată, şi care nici na plăsmuit vreo imagine care să înlocuiască realitatea. Acesta este Sinele care nu şi-a părăsit patria în Dumnezeu pentru a rătăci prin lume. Acesta este Sinele care nu cunoaşte teama şi care nici nu poate concepe pierderea, suferinţa sau moartea.

Pentru a atinge acest ţel, nu ai decât să laşi deoparte toţi idolii şi toate imaginile pe care ţi le-ai făcut despre tine; lasă în urma ta lista însuşirilor, bune sau rele, pe care ţi le-ai atribuit; aşteaptă adevărul într-o liniştită nădejde. Dumnezeu însuşi a promis că acesta va fi revelat acelora care îl cer. Tu ceri acum. Nu poţi să nu reuşeşti, pentru că El nu poate să nu reuşească.

Dacă nu poţi răspunde cerinţei de a exersa în primele cinci minute ale fiecărui ceas, aminteşte-ţi măcar odată pe oră:

„Eu sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu.

„Şi sunt Fiul Său în eternitate”.

Spuneţi astăzi deseori că tu eşti aşa cum tea creat Dumnezeu.

Şi nu întârzia să reacţionezi cu aceste cuvinte faţă de oricine pare să te irite:

„Tu eşti aşa cum tea creat Dumnezeu.

„Şi eşti Fiul Său în eternitate”.

Astăzi străduieşte-te să faci exerciţiile oră de oră. Fiecare dintre acestea va fi un pas uriaş către izbăvirea ta, şi un jalon important în asimilarea sistemului de gândire promovat de acest curs.

LECŢIA 95

„Sunt Unicul Sine, unit cu Creatorul meu”.

Ideea de astăzi te descrie cu acurateţe aşa cum tea creat Dumnezeu. Eşti unul în cuprinsul tău şi unit cu El. A ta este unitatea întregii creaţii. Unitatea ta desăvârşită face ca schimbarea să fie imposibilă în tine. Tu nu accepţi

acest fapt şi întârzii să-ţi dai seama că aşa este, numai datorită credinţei tale că deja te-ai schimbat.

Te vezi pe tine însuţi ca fiind o parodie ridicolă după creaţia lui Dumnezeu: slab, vicios, urât şi păcătos, mizerabil, asaltat de durere. Aşa arată versiunea ta despre tine însuţi: un sine divizat în multe părţi beligerante, separate de Dumnezeu şi abia ţinute laolaltă de făcătorul lui eratic şi capricios, căruia i te închini. Acesta nu aude rugăciunile tale, căci este surd. Nu vede unitatea în tine, căci este orb. Nu înţelege că tu eşti Fiul lui Dumnezeu, căci este fără simţire şi nu înţelege nimic.

Astăzi vom încerca să fim conştienţi doar de ceea ce are putinţa de a auzi şi vedea, de ceea ce este clar ca bună ziua. Vom îndrepta din nou exerciţiile către atingerea Unicului tău Sine, care este unit cu Creatorul său. Încercăm azi din nou, cu răbdare şi speranţă.

Folosirea primelor cinci minute ale fiecărei ore active pentru a exersa ideea zilei prezintă avantaje speciale pentru stadiul de învăţare în care te afli în prezent. E dificil în acest moment să nu-ţi laşi mintea să hoinărească, atunci când este pusă la exerciţii prelungite. Desigur, ţi-ai dat deja seama de aceasta. Ai observat în ce măsură îţi lipseşte disciplina mentală şi în ce măsură ai nevoie de antrenarea minţii. Este necesar să fii conştient de acest lucru, deoarece constituie un obstacol serios în calea avansării tale.

Perioadele de exersare mai scurte, dar frecvente, prezintă în acest moment alte avantaje pentru tine. Pe lângă recunoaşterea dificultăţilor pe care le ai în susţinerea atenţiei, trebuie să fi observat de asemenea că, dacă nu ţi se aduce aminte în mod frecvent de ţelul tău, ai tendinţa să-l dai uitării pentru lungi perioade de timp. Adesea nu reuşeşti să-ţi aminteşti aplicaţiile scurte ale ideii zilei, şi nu ţi-ai format încă obiceiul de a folosi ideea ca reacţie automată la ispită.

În această etapă, o structură îţi este, aşadar, necesară, planificată astfel încât să cuprindă frecvente aduceri aminte ale ţelului tău, precum şi încercări regulate

de al atinge. Regularitatea în termeni de timp nu este cerinţa ideală pentru cea mai salutară formă de exersare în ale mântuirii. Totuşi, este avantajoasă pentru cei a căror motivaţie este inconsistentă şi care opun mare rezistenţă învăţării.

De aceea, ne vom ţine, pentru o vreme, de perioadele de exersare a câte cinci minute pe oră, îndemnându-te să omiţi cât mai puţine cu putinţă. Utilizarea primelor cinci minute ale orei va fi deosebit de folositoare, de vreme ce impune o structură mai fermă.

Nu folosi, însă, abaterile ocazionale de la acest program ca scuză de a nu reveni la el cât mai repede cu putinţă. S-ar putea, foarte probabil, să existe tentaţia de a considera ziua ca pierdută, dat fiind că ai omis să faci lucrul cerut. Dar această tentaţie trebuie doar recunoscută ca fiind ceea ce este: refuzul tău de a permite ca greşelile să-ţi fie corectate, precum şi absenţa bunăvoinţei de a încerca din nou.

Sfântul Spirit nu este încurcat de greşelile tale în funcţia Sa de învăţător. El poate fi reţinut numai de către lipsa disponibilităţii tale în a te detaşa de ele. Hai să fim hotărâţi; de aceea, mai ales pentru următoarea săptămână şi ceva, să avem bunăvoinţa de a ne ierta scăderile în sârguinţă şi neglijarea instrucţiunilor pentru exersarea ideii zilei. Această toleranţă faţă de slăbiciune ne va permite mai curând să o trecem cu vederea, decât să-i acordăm puterea de a ne întârzia procesul de învăţare. Dacă-i acordăm slăbiciunii puterea de a face astfel, noi o privim ca pe o tărie şi confundăm tăria cu slăbiciunea.

Când nu reuşeşti să te conformezi cerinţelor acestui curs, nu înseamnă decât că ai făcut o greşeală. Aceasta se cere corectată, şi atât. A permite unei greşeli să continue, înseamnă a face greşeli în plus, bazate pe prima şi întărind-o pe aceasta. Tocmai acest proces trebuie înlăturat, fiind un alt mod de a apăra iluziile împotriva adevărului.

Abandonează aceste erori, recunoscându-le drept ceea ce sunt.

Sunt tentative de a te ţine în inconştienţa faptului că eşti Unicul Sine, unit cu Creatorul tău, una cu fiecare aspect al creaţiei, nelimitat în putere şi pace. Acesta este adevărul, şi nimic altceva nu este adevărat. Astăzi vom afirma din nou acest adevăr, încercând să ajungem în acel loc din tine unde nu există nicio îndoială că numai asta este adevărat.

Începe perioadele de exersare de astăzi cu această asigurare încurajatoare, oferită minţii tale cu toată certitudinea de care eşti în stare:

„Sunt Unicul Sine, unit cu Creatorul meu, Una cu fiecare aspect ale creaţiei, nelimitat în putere şi pace".

Închide apoi ochii şi spuneţi din nou, încet, cu profunzime, străduindu-te să laşi înţelesul cuvintelor să ţi se afunde în minte, înlocuind false idei:

„Sunt Unicul Sine".

Repetă aceasta de câteva ori, apoi încearcă să simţi înţelesul pe care îl evocă cuvintele.

Eşti Unicul Sine, unit şi în siguranţă, în lumină, bucurie şi pace.

Eşti Fiul lui Dumnezeu, Unicul Sine, cu un Creator şi un ţel: de a aduce conştienţa acestei Unităţi tuturor minţilor, astfel încât adevărata creaţie să poată extinde Totalitatea şi Unitatea lui Dumnezeu. Eşti Unicul Sine, complet, vindecat şi întreg, având puterea de a ridica giulgiul întunericului de pe faţa lumii şi de a scoate la iveală lumina din tine, pentru a demonstra lumii adevărul despre tine însuţi.

Eşti Unicul Sine, în armonie perfectă cu tot ce este, şi cu tot ce va fi. Eşti Unicul Sine, Fiul cel sfânt al lui Dumnezeu, unit cu toţi fraţii tăi într-acest Sine; unit cu Tatăl tău întru Voia Sa. Simte în tine acest Unic Sine, lasă-L să risipească în strălucirea Sa toate iluziile şi îndoielile tale. Acesta este Sinele tău, Fiul lui Dumnezeu însuşi, neprihănit precum Creatorul său, tăria Sa aflându-se înăuntrul tău şi iubirea Lui fiind a ta pentru totdeauna. Eşti Unicul Sine şi-ţi este dat să simţi acest Sine înăuntrul tău şi să-ţi alungi toate iluziile din această singură Minte, care

este chiar acest Sine, adevărul cel sfânt din tine.

Nu te lăsa astăzi pradă uitării. Avem nevoie de ajutorul tău; de mica ta contribuţie în a aduce fericire întregii lumi. Şi Cerul se bizuie pe tine, având încrederea că astăzi te vei strădui. Împărtăşeşte-i aşadar, certitudinea, căci a ta este. Fii vigilent. Nu te lăsa pradă uitării. Pe parcursul zilei nu uita de ţelul tău. Repetă ideea de astăzi cât mai des cu putinţă şi înţelege că, de fiecare dată când o faci, cineva aude glasul speranţei, freamătul adevărului în mintea sa, foşnetul blând al aripilor păcii.

Recunoaşterea, de către tine, a faptului că eşti Unicul Sine, unit cu Tatăl tău, este o chemare adresată întregii lumi de a fi una cu tine. Cu oricine te întâlneşti astăzi, nu uita să-i împărtăşeşti făgăduinţa ideii de astăzi, spunându-i:

„Eşti Unicul Sine, împreună cu mine, Unit cu Creatorul nostru în acest Sine.

Te cinstesc datorită a Ceea Ce sunt, şi datorită a Ceea Ce este El, Cel care ne iubeşte pe amândoi ca pe unul”.

LECŢIA 96

„Mântuirea vine de la Unicul meu Sine”.

Deşi eşti Unicul Sine, tu trăieşti experienţa stării de a fi doi: deopotrivă bun şi rău, iubitor şi urâcios, minte şi trup. Această senzaţie de a fi scindat în părţi contrarii induce sentimente de conflict acut şi constant, şi conduce la încercări frenetice de a reconcilia aspectele contradictorii ale acestei perceperi de sine. Ai căutat multe soluţii de acest gen, şi niciuna din ele nu a izbutit.

Contrariile pe care le găseşti în tine nu vor fi niciodată compatibile.

Doar Unul există.

Faptul că adevărul şi iluzia nu pot fi reconciliate oricât de mult şi oricum am încerca, indiferent ce mijloace foloseşti şi indiferent cum vezi problema trebuie acceptat, dacă vrei să fii mântuit. Până când nu vei fi acceptat aceasta, vei încerca realizarea unui şir nesfârşit de ţeluri pe care nu le poţi atinge; vei întreprinde serii absurde de

cheltuieli de timp şi de efort, de speranţă şi de îndoială, fiecare la fel de inutilă ca cea precedentă şi la fel de sortită eşecului ca şi cea următoare.

Problemele care nu au niciun înţeles nu pot fi rezolvate în cadrul în care au fost puse. Două sine-uri care se află în conflict nu pot fi puse în concordanţă, iar binele şi răul nu au niciun termen comun. Acel sine pe care tu l-ai făcut nu poate fi niciodată Sinele tău, după cum Sinele tău nu poate fi scindat, fără a mai înceta să mai fie Ceea Ce este şi ceea Ce trebuie să fie pentru totdeauna. O minte şi un trup nu pot coexista. Nu încerca să le împaci, pentru că una neagă realitatea celuilalt. Dacă eşti trup fizic, mintea ta a ieşit din propriu-ţi concept despre sine, fiindcă nu mai are loc pentru a mai face cu adevărat parte din tine. Dacă eşti spirit, atunci trupul trebuie să fie lipsit de sens pentru realitatea ta.

Spiritul face uz de minte ca mijloc pentru a-l găsi o expresie Sinelui său. Iar mintea care serveşte spiritul, este împăcată şi plină de bucurie. Puterea ei vine din spirit, ea îndeplinindu-şi astfel funcţia cu bucurie. Însă, mintea se poate, de asemenea, considera despărţită de spirit, percepându-se înăuntrul unui trup pe care îl confundă cu ea însăşi. În afara funcţiei sale, mintea nu-şi află pacea şi fericirea este străină gândurilor sale.

Cu toate acestea, mintea despărţită de spirit nu poate gândi. Ea şi-a renegat Sursa tăriei şi se vede neajutorată, limitată şi slabă.

Disociată de propria ei funcţie, ea socoteşte că este singură şi separată, atacată de armate întregi care se îndreaptă împotriva ei, ascunzându-se de acestea la adăpostul fragil al trupului. Acum ea este constrânsă să împace ceea ce este de-o seamă cu ceea ce nu este de-o seamă („capra cu varza”), crezând că acesta îi este rostul.

Nu mai pierde timpul cu asta. Cine poate rezolva conflictele stupide pe care ni le prezintă un vis? Ce ar putea însemna rezolvarea lor, privind în lumina adevărului? Cărui scop ar putea servi? Care este rostul rezolvării lor? Mântuirea nu poate preface iluziile în

realitate, nici rezolva o problemă care nu există. Tu speri, pesemne, că mântuirea poate să facă toate acestea. Ai vrea ca planul lui Dumnezeu pentru izbăvirea scumpului Său Fiu să-i aducă durere, în loc să-l pună în libertate?

Sinele tău reţine gândurile Sale, şi acestea rămân în propria-ţi minte şi în mintea lui Dumnezeu. Sfântul Spirit păstrează mântuirea în mintea ta, oferindu-i calea către pace. Mântuirea este un gând pe care îl împărtăşeşti cu Dumnezeu, deoarece Vocea Sa la acceptat pentru tine şi a răspuns în numele tău că aceasta să şi împlinit.

Astfel, mântuirea este păstrată printre gândurile pe care Sinele tău le îndrăgeşte şi le nutreşte pentru tine.

Vom încerca astăzi să găsim acest gând, a cărui prezenţă în mintea ta este garantată de Cel care îţi vorbeşte de Unicul tău Sine.

Cele cinci minute de exersare ale fiecărei ore vor constitui o căutare a Sa înăuntrul minţii tale. Mântuirea vine de la acest Unic Sine prin intermediul Aceluia care este puntea între mintea ta şi acest Sine.

Aşteaptă cu răbdare, şi lasă-L pe el să-ţi vorbească de Sinele tău şi despre toate câte le poate face propria-ţi minte, odată restituită acestui Sine şi liberă să slujească Voii Sale.

Începe prin a spune:

„Mântuirea vine de la Unicul meu Sine.

Gândurile Sale îmi stau la dispoziţie”.

Caută apoi gândurile Sinelui şi revendică-le, ele aparţinându-ţi.

Acestea sunt propriile tale gânduri adevărate, pe care le-ai renegat, lăsându-ţi mintea să rătăcească printr-o lume a viselor, pentru a găsi nişte iluzii cu care să le înlocuiască. Aici se află gândurile tale, singurele pe care le ai. Mântuirea este unul dintre aceste gânduri; găseşte-o acolo.

Dacă reuşeşti, gândurile care îţi vin, îţi vor spune că eşti salvat şi că mintea şi-a găsit funcţia pe care a căutat s-o piardă. Sinele tău o va saluta cu bucurie şi îi va dărui pacea. Restabilită în tărie, ea se va revărsa, din nou,

dinspre spirit către spiritul din toate lucrurile, create de Spirit ca fiind EL Însuşi. Mintea ta va binecuvânta toate lucrurile. Odată confuzia terminată, tu eşti restabilit, căci ţi-ai regăsit Sinele.

Sinele tău ştie că astăzi nu poţi da greş. Poate că mintea ta va mai rămâne o scurtă vreme nesigură. Asta să nu te înspăimânte.

Sinele tău va păstra pentru tine bucuria pe care o resimte, tu devenind cât de curând pe deplin conştient că ea îţi aparţine. De fiecare dată când petreci cinci minute din oră căutându-L pe Cel care îţi împreunează mintea cu Sinele, tu îi oferi altă comoară în păstrare pentru tine.

De fiecare dată când îi spui minţii tale frenetice că mântuirea vine de la Unicul tău Sine, vei mai adăuga o comoară belşugului tău în creştere.

Şi tot belşugul va fi dăruit oricui îl cere şi voieşte să accepte darul. Reflectează, numai, cât de mult ţi se dăruieşte astăzi ca să dăruieşti, pentru a-ţi fi dăruit!

LECŢIA 97

„Eu sunt spirit”.

Ideea de astăzi te identifică cu Unicul tău Sine. Ea nu acceptă o identificare scindată, după cum nu încearcă să îmbine nişte factori contradictorii într-o ţesătură a unităţii. Ea pur şi simplu afirmă adevărul. Exersează cât mai des acest adevăr, pentru că el îţi va aduce mintea de la conflict spre liniştitele plaiuri ale păcii. Niciun fior de spaimă nu poate pătrunde, căci mintea ta a fost absolvită de nebunie, odată ce a abandonat iluziile unei identităţi scindate.

Afirmăm din nou adevărul despre Sinele tău, Fiul cel sfânt al lui Dumnezeu, care odihneşte în tine, a cărui minte a fost redată lucidităţii. Tu eşti spiritul care îl întregeşte pe EL Însuşi, împărtăşindu-i funcţia de Creator. El este mereu cu tine, aşa cum tu eşti mereu cu El.

Astăzi încercăm să aducem realitatea şi mai aproape de mintea ta. De fiecare dată când exersezi, starea de conştienţă se apropie cât de cât; câteodată se întâmplă să câştigi o mie de ani şi chiar mai mult. Minutele pe care le oferi se multiplică de nenumărate ori, căci miracolul, deşi

face uz de timp, nu se află sub stăpânirea acestuia. Mântuirea este un miracol, primul şi ultimul; primul care este şi ultimul, fiind unul singur.

Tu eşti spiritul în a cărui minte locuieşte miracolul în care orice timp se opreşte; miracolul în sânul căruia un minut petrecut cu folosirea acestor idei devine un timp fără limită şi fără sfârşit.

Dăruieşte, aşadar, aceste minute cu dragă inimă, şi bizuie-te pe Cel care a promis că va pogorî asupra lor atemporalitatea. EI Îşi va oferi toată tăria Sa fiecărui mic efort pe care îl faci. Dăruieşte-l astăzi minutele de care are nevoie, pentru a te ajuta să înţelegi împreună cu El, că eşti spiritul care locuieşte în El şi care, prin Vocea Sa, îşi poartă chemarea spre fiecare fiinţă; îşi oferă vederea oricui cere; înlocuieşte eroarea cu simplul adevăr.

Sfântul Spirit va fi bucuros să primească din mâinile tale cele cinci minute ale fiecărei ore, pentru a le purta în jurul acestei lumi cuprinsă de durere şi dor, unde par să domnească chinul şi mizeria.

El nu va trece cu vederea nici o singură minte deschisă care voieşte să accepte darurile vindecătoare aduse de aceste minute, şi le va aşeza oriunde ştie că vor fi bine primite. Ele vor spori în puterea lor de vindecare de fiecare dată când cineva le acceptă drept gânduri ale sale şi le foloseşte pentru a vindeca.

Astfel va fi înmulţit de mii şi chiar zeci de mii de ori fiecare dar pe care îl facem Sfântului Spirit. Iar atunci când acesta se va fi reîntors la tine, el va depăşi în putere micul tău dar, precum strălucirea soarelui eclipsează licărirea plăpândă a licuriciului preţ de o clipă şovăielnică, înainte de a se stinge. Strălucirea statornică a acestei lumi rămâne, pentru a te conduce în afara întunericului; dar nici nu vei mai uita vreodată calea.

Începe aceste exerciţii fericite spunând cuvintele pe care ţi le adresează Sfântul Spirit, şi lasă-le să reverbereze prin El în jurul lumii:

„Sunt Spirit, un Fiu sfânt al lui Dumnezeu.

Eliberat de toate limitele, ocrotit, vindecat, întregit,

Liber să iert, liber să mântuiesc lumea”.

Găsindu-şi expresia prin tine, Sfântul Spirit va accepta acest dar ce l-ai primit de la El, îi va spori puterea şi ţi-l va înapoia.

Oferă-l astăzi, cu bucurie, fiecare perioadă de exersare. Şi El îţi va vorbi, aducându-ţi aminte că eşti spirit, una cu El şi cu Dumnezeu, cu fraţii tăi şi cu Sinele tău. Ascultă-l asigurarea încurajatoare de fiecare dată când rosteşti cuvintele pe care El ţi le oferă astăzi, şi îngăduie-l să spună minţii tale că ele sunt adevărate.

Foloseşte-le împotriva ispitei; vei evita astfel tristele ei consecinţe care, dacă cedezi credinţei că eşti altceva decât spirit, sunt inevitabile. Astăzi Sfântul Spirit îţi dăruieşte pace. Primeşte cuvintele Sale, şi oferă-I-le Lui.

LECŢIA 98

„Voiesc să-mi accept rolul în planul de mântuire al lui Dumnezeu”.

Astăzi este o zi de consacrare, o zi de hram specială. Astăzi vom afirma cu tărie ce hram purtăm. Noi purtăm hramul adevărului şi abandonăm iluziile. Nu vom mai oscila între acestea două, ci ne vom aşeza de partea Unicului. Ne consacrăm astăzi adevărului şi mântuirii, aşa cum a plănuito Dumnezeu. Nu vom susţine că mântuirea este altceva. Nu o vom căuta acolo unde ea nu este. O vom accepta cu bucurie aşa cum este şi ne vom asuma rolul desemnat nouă de Dumnezeu.

Ce fericire să fii sigur! Astăzi ne lăsăm la o parte toate îndoielile şi ne afirmăm poziţia, având siguranţa ţelului, cu mulţumiri că îndoiala s-a risipit şi că certitudinea ne însoţeşte. Avem un scop măreţ de îndeplinit, şi ni s-a dat tot ce ne trebuie pentru a ne atinge ţelul. Nicio greşeală nu ne aţine drumul, căci am fost absolviţi de erori. Toate păcatele noastre sau spălat, dându-ne seama că nu au fost decât nişte greşeli.

Celor lipsiţi de vinovăţie nu le este teamă, fiind în siguranţă şi dându-şi seama de siguranţa lor. Ei nu apelează la magie, nici nu inventează soluţii pentru a scăpa de ameninţări închipuite, lipsite de realitate. Ei îşi

găsesc odihna în certitudinea calmă că vor înfăptui ceea ce le este dat să înfăptuiască. Cei lipsiţi de vinovăţie nu se îndoiesc de aptitudinea lor, ştiind că funcţia le va fi perfect îndeplinită la locul şi timpul potrivit. Ei şi-au asumat poziţia pe care ne-o asumăm noi astăzi, ca noi să putem fi părtaşi la certitudinea lor şi astfel s-o sporim prin acceptarea acesteia de către noi.

Ei vor fi alături de noi; toţi aceia care au luat poziţia pe care o luăm noi astăzi ne vor oferi cu bucurie tot ceea ce au învăţat, împreună cu tot ceea ce au câştigat. Cei încă nesiguri ni se vor alătura şi ei şi, împrumutând certitudinea noastră, o vor spori şi mai mult. Până şi cei încă nenăscuţi vor auzi chemarea auzită de noi şi îi vor răspunde atunci când vor fi venit să opteze din nou. Astăzi nu alegem doar pentru noi înşine.

Oare nu merită să dai din timpul tău câte cinci minute ale fiecărui ceas pentru a putea accepta fericirea pe care ţi-a dăruit-o Dumnezeu? Oare nu merită să dai cinci minute din fiecare ceas ca să-ţi recunoşti funcţia specială aici? Oare nu sunt cele cinci minute doar o mică rugăminte în comparaţie cu dobândirea unei răsplăţi de nemăsurat? Când tu ai încheiat cel puţin o mie de târguri în pierdere.

Iată acum o ofertă careţi garantează izbăvirea deplină de orice fel de dureri, şi o bucurie pe care lumea nu o poate conţine. O fărâmă din timpul tău o poţi dărui acum în schimbul păcii minţii şi certitudinii rostului, cu promisiunea succesului deplin. Şi, de vreme ce timpul nu are nicio însemnătate, ţi se cere nimicul în schimbul totului. Iată un târg de pe urma căruia nu poţi pierde. Iar ceea ce câştigi este într-adevăr nelimitat!

Dăruieşte-l oră de oră micul tău dar, de numai cinci minute. El va adăuga cuvintelor pe care le foloseşti în exersarea ideii de astăzi, profunda convingere şi certitudine care ţie îţi lipsesc. Cuvintele Sale se vor împreună cu ale tale, făcând din fiecare repetiţie a ideii de astăzi dedicare totală, făcută într-o încredere la fel de perfectă şi neşovăitoare precum este a Lui în tine.

Încrederea Sa în tine va lumina toate cuvintele pe care le rosteşti, şi vei trece dincolo de rezonanţa lor, către ceea ce ele înseamnă cu adevărat. Astăzi, exersezi împreună cu El, atunci când spui:

„Voiesc să-mi accept rolul în planul de mântuire al lui Dumnezeu”.

În fiecare răstimp de cinci minute pe care îl petreci cu El, Acesta îţi va primi toate cuvintele şi ţi le va înapoia strălucind toate de o credinţă şi o încredere atât de puternică şi de nestrămutată, încât vor lumina lumea cu speranţă şi voioşie. Nu pierde nicio ocazie de a fi voiosul destinatar al darurilor Sale, ca să le poţi, la rândul tău, dărui astăzi, lumii.

Dăruieşte-l cuvintele, iar el va face restul. Te va face să-ţi înţelegi funcţia specială. El va deschide calea spre fericire, iar pacea şi încrederea vor fi darurile Sale, răspunsul Său la cuvintele tale. El îţi va confirma cu toată încrederea, bucuria şi certitudinea Sa, că ceea ce spui este adevărat. Şi atunci vei căpăta convingerea prezenţei Aceluia care cunoaşte funcţia pe care o ai atât pe pământ, precum şi în Cer. Va fi cu tine în fiecare perioadă de exerciţiu pe care o împărtăşeşti cu El, preschimbând fiecare clipă a timpului pe care i-L oferi, în atemporalitate şi pace.

În decursul orei, caută să-ţi petreci timpul pregătindu-te, într-o bucurie anticipativă, pentru următoarele cinci minute pe care le vei petrece din nou cu El. Repetă ideea de astăzi în timp ce aştepţi, apropierea, din nou, a răgazului fericit. Repetă des ideea, şi nu uita că, de fiecare dată când o faci, ai îngăduit ca mintea să-ţi fie pregătită pentru răgazul fericit ce va urma.

Atunci când soseşte ceasul şi El este din nou prezent pentru a petrece un răstimp cu tine, fii recunoscător şi lasă deoparte toate obligaţiile pământeşti, toate gândurile mărunte şi ideile limitate, şi petrece din nou câteva clipe fericite cu El. Spune-l încă odată că accepţi rolul pe care El doreşte să ţi-l asumi şi pe care te va ajuta să-l îndeplineşti; iar El îţi va dărui siguranţa că doreşti într-adevăr această

opţiune, pe care El a luat-o împreună cu tine şi tu împreună cu El.

LECŢIA 99

„Mântuirea este unica mea funcţie aici”.

Mântuirea şi iertarea sunt asemenea. Amândouă dau de înţeles că ceva merge anapoda; ceva de care trebuie să fii mântuit, pentru care trebuie să fii iertat spiritual; ceva eronat care are nevoie de schimbări corective; ceva aparte sau diferit de Voia lui Dumnezeu.

Astfel, ambii termeni implică ceva imposibil, dar care totuşi s-a întâmplat, rezultând o stare de conflict între ceea ce este şi ceea ce nu ar putea fi niciodată.

Iată că, astfel, adevărul şi iluziile se află pe picior de egalitate, căci fiecare dintre ele s-a întâmplat. Imposibilul devine acel lucru pentru care ai nevoie de iertare, de care ai nevoie să fii mântuit.

Mântuirea devine acum zona de frontieră dintre adevăr şi iluzie. Ea reflectă adevărul, fiind mijlocul prin care poţi scăpa de iluzii. Totuşi, ea nu este încă adevărul, deoarece desface ceea ce nu a fost făcut niciodată.

Cum ar putea exista vreodată vreun loc de întâlnire, unde Pământul şi Cerul pot fi reconciliate în cuprinsul unei minţi unde există ambele? Mintea care vede iluzii, le consideră reale. Ele au existenţă prin faptul că sunt gânduri. Şi totuşi nu sunt reale, fiindcă mintea care gândeşte aceste lucruri este separată de Dumnezeu.

Ce uneşte oare mintea şi gândurile separate cu Mintea şi Gândul care sunt dea pururi una? Ce plan ar putea păstra adevărul neatins, recunoscând totodată nevoia pe care o aduc iluziile şi oferind mijloace prin care acestea să fie desfăcute, fără atacuri şi fără pic de durere? Ce ar putea fi acest plan decât un Gând al lui Dumnezeu, prin care nefăcutul este trecut cu vederea şi prin care nişte păcate, care nu au fost niciodată reale, sunt uitate?

Sfântul Spirit păstrează acest plan al lui Dumnezeu, exact aşa cum la primit de la El, în Mintea lui Dumnezeu şi în propria ta minte.

Acest plan este în afara timpului, dat fiind că Sursa

lui este atemporală. Totuşi, el operează în cadrul timpului, datorită credinţei tale că timpul este real. Sfântul Spirit priveşte neabătut ceea ce vezi tu: păcat, durere, moarte, mâhnire, despărţire şi pierdere. Cu toate acestea, El ştie că un lucru trebuie să fie în continuare adevărat: Dumnezeu este mereu Iubire, şi toate acestea nu sunt Voia Sa.

Acesta este Gândul care aduce iluziile în faţa adevărului şi le vede drept ceea ce sunt: aparenţe, îndărătul cărora se află ceea ce este neschimbător şi sigur. Acesta este Gândul care mântuieşte şi iartă, deoarece nu-şi pune credinţa în ceea ce nu este creat de unica Sursă pe care-o cunoaşte. Acesta este Gândul a cărui funcţie este să mântuiască, dăruindu-ţi această funcţie ca fiind propria ta funcţie.

Mântuirea îţi este funcţia, asemenea Aceluia căruia la fost dat planul. Acum ţi s-a încredinţat acest plan, asemenea Lui. El are un singur răspuns la toate aparenţele, indiferent de forma, de mărimea, de profunzimea lor, sau de oricare alte atribute pe care pare să le aibă:

„Mântuirea este unica mea funcţie aici.

Dumnezeu este mereu Iubire, iar toate acestea nu sunt Voia Sa”.

Tu, cel care vei ajunge să făptuieşti miracole, încredinţează-te că exersezi temeinic ideea de astăzi. Încearcă să percepi tăria din cele ce le spui, pentru că acestea sunt cuvinte în care stă libertatea ta.

Tatăl tău te iubeşte. Toată lumea durerilor nu este Voia Sa. Iartă-te pentru gândul că El ar fi dorit toate acestea pentru tine. Lasă apoi Gândul, prin care El ţi-a înlocuit toate greşelile, să pătrundă în cotloanele întunecate ale minţii tale care a gândit gândurile ce nu au fost niciodată Voia Sa.

Această parte a minţii aparţine lui Dumnezeu, ca şi restul, de altfel. Ea nu poate să-şi gândească gândurile solitară, nu poate să le realizeze ascunzându-le de El. Lasă să pătrundă lumina, şi nu vei mai vedea niciun obstacol în

calea celor ce le voieşte El pentru tine.

Dezvăluie secretele tale luminii Sale binevoitoare, şi vezi cât de intens mai străluceşte această lumină în tine.

Exersează astăzi Gândul Său, şi lasă lumina Sa să descopere şi să lumineze toate ungherele întunecate şi, transfigurându-le, să le împreuneze cu restul. Este Voia lui Dumnezeu să nu aibă decât un singur Fiu. Este Voia lui Dumnezeu că singurul Său Fiu eşti tu.

Gândeşte-te la toate acestea astăzi, când exersezi, şi începe lecţia pe care o învăţăm, cu această îndrumare pe calea adevărului:

„Mântuirea este unica mea funcţie aici.

Mântuirea şi iertarea sunt asemenea".

Apleacă-te apoi spre Cel cu care îţi împărtăşeşti funcţia aici, şi lasă-L să te înveţe tot ce ai nevoie să deprinzi pentru a lăsa toată teama deoparte şi aţi cunoaşte Sinele ca fiind iubire, iubire ce nu are contrariu în tine.

Iartă toate gândurile care sar opune adevărului împlinirii, unităţii şi păcii tale. Nu poţi pierde darurile hărăzite ţie de Tatăl tău.

Tu nu vrei să fii alt sine. Nu ai nicio funcţie care nu vine de la Dumnezeu. Iartă-te de acea funcţie despre care crezi că ţi-ai creato singur. Iertarea şi mântuirea sunt asemenea. Iartă ceea ce ai plăsmuit şi eşti mântuit.

Pentru astăzi avem un mesaj special care are puterea de aţi înlătura pentru totdeauna din minte orice formă de îndoială şi teamă. Dacă eşti tentat să crezi în realitatea lor, adu-ţi aminte că aparenţele nu pot ţine piept adevărului pe care-l conţin aceste preaputernice cuvinte:

„Mântuirea este unica mea funcţie aici.

Dumnezeu este mereu Iubire, iar toate acestea nu sunt Voia Sa".

Unica ta funcţie îţi spune că eşti unul. Aminteşte-ţi de asta în timpul care se scurge între răgazurile de cinci minute pe care le dăruieşti spre a le împărtăşi cu El, Cel care împărtăşeşte cu tine planul lui Dumnezeu. Adu-ţi aminte:

„Mântuirea este unica mea funcţie aici".

Astfel aşterni iertarea asupra minţii tale, lăsând să fie îndepărtată cu blândeţe toată teama, pentru ca iubirea să-şi găsească locul ce i se cuvine în tine şi să-ţi arate că eşti Fiul lui Dumnezeu.

LECŢIA 100

„Rolul meu este esenţial în planul de mântuire al lui Dumnezeu".

Aşa cum Fiul lui Dumnezeu îl împlineşte pe Tatăl său, tot aşa rolul tău din plan împlineşte planul Tatălui tău. Mântuirea trebuie să răstoarne credinţa nesăbuită în gânduri şi trupuri separate, ce trăiesc vieţi separate şi merg pe căi separate. O singură funcţie împărtăşită de minţi separate le uneşte într-un scop unic, căci fiecare dintre ele este la fel de esenţială pentru toate celelalte.

Voia lui Dumnezeu pentru tine este fericirea deplină. De ce te-ai mai decide să te împotriveşti Voii Sale? Rolul pe care ţi la păstrat în realizarea planului Său îţi este dat pentru ca să poţi fi reintegrat în ceea ce voieşte El. Acest rol este la fel de esenţial pentru planul Său precum este pentru propria-ţi fericire. Bucuria ta trebuie să fie deplină, ca să poţi face înţeles planul Său tuturor acelora la care El te trimite. Ei îşi vor vedea funcţia reflectată pe faţa ta luminoasă şi îl vor auzi pe Dumnezeu chemându-i în râsetul tău fericit.

Eşti cu adevărat indispensabil pentru planul lui Dumnezeu. Fără propria-ţi bucurie, bucuria Sa nu este deplină. Fără zâmbetul tău, lumea nu poate fi mântuită. Cât timp eşti trist, lumina, pe care Dumnezeu însuşi a desemnato ca mijloc pentru mântuirea lumii, este palidă şi lipsită de strălucire, iar nimeni nu râde, fiindcă tot ce este râset nu poate să fie decât ecoul propriului tău râset.

Eşti cu adevărat indispensabil pentru planul lui Dumnezeu. La fel cum lumina ta face să sporească fiecare lumină ce străluceşte în Cer, tot astfel bucuria ta pe Pământ invită toate minţile să-şi abandoneze necazurile şi să-şi ia locul alături de tine în cadrul planului lui Dumnezeu. Mesagerii lui Dumnezeu sunt voioşi şi voioşia lor vindecă necazul şi disperarea. Ei sunt dovada că

Dumnezeu voieşte fericirea deplină pentru toţi cei care vor accepta darurile Tatălui lor ca aparţinându-le.

Astăzi nu voim să ne lăsăm cuprinşi de tristeţe. Altfel nu vom reuşi să ne asumăm rolul care este esenţial pentru planul lui Dumnezeu, cât şi pentru viziunea noastră. Tristeţea este semnul că vrei să joci un alt rol, în locul aceluia ce ţi-a fost conferit de către Dumnezeu. Prin aceasta întârzii să arăţi lumii cât de mare este fericirea pe care El o voieşte pentru tine. Şi prin urmare nu recunoşti că această fericire îţi aparţine.

Astăzi vom încerca să înţelegem că bucuria este funcţia noastră aici. Dacă eşti trist, rolul tău este vacant, şi toată lumea, odată cu tine, este privată de bucurie. Dumnezeu te roagă să fii fericit, ca lumea să vadă cât de mult îşi iubeşte El Fiul, şi că voieşte ca nici cea mai mică întristare să nu-i curme bucuria; nici ca vreo teamă să-l asalteze, să-i tulbure pacea. Astăzi eşti mesagerul lui Dumnezeu.

Aduci fericirea Sa tuturor celor pe care îi priveşti; aduci pacea Sa oricui te priveşte şi citeşte mesajul Său pe faţa ta fericită.

Astăzi ne vom pregăti pentru toate acestea în perioadele noastre de exersare, a câte cinci minute: vom simţi cum se stârneşte în noi fericirea, după Voia Tatălui şi a noastră. Începe exerciţiile cu gândul pe care îl conţine ideea de astăzi. Dă-ţi seama, apoi, că rolul tău este să fii fericit. Numai atât ţi se cere, ţie sau oricui doreşte să-şi ocupe locul printre mesagerii lui Dumnezeu.

Gândeşte-te ce înseamnă aceasta. Bineînţeles că te-ai înşelat în credinţa ta că ţi s-ar cere vreun sacrificiu. Potrivit planului lui Dumnezeu ai numai de primit, şi niciodată nu pierzi, nu sacrifici, nu mori.

Hai să încercăm să găsim acea bucurie care stă mărturie nouă şi lumii întregi despre Voia lui Dumnezeu pentru noi. Funcţia ta este să o găseşti aici, să o găseşti acum. De aceea ai venit. Fie ca aceasta să fie ziua în care vei reuşi! Priveşte adânc înăuntrul tău, fără a te teme de toate acele gânduri mărunte şi ţeluri nebuneşti pe lângă

care treci, acum când te înalţi ca să-L întâlneşti pe Christul din tine.

El va fi acolo. Poţi ajunge la El acum. Ce altceva ai prefera să priveşti, mai degrabă decât pe Cel care aşteaptă ca tu să-L priveşti?

Ce gând mărunt are putere să te reţină? Ce ţel nebunesc îţi poate întârzia reuşita, când Cel care te cheamă este însuşi Dumnezeu?

El va fi prezent. Eşti indispensabil planului Său. Astăzi eşti mesagerul Său. Şi trebuie să găseşti ceea ce El doreşte ca tu să dăruieşti. Nu uita de ideea de astăzi în răstimpul dintre perioadele de exersare din oră în oră. Chiar propriu-ţi Sine te cheamă astăzi. Şi tot Lui îi dai răspuns de fiecare dată când îţi spui că eşti indispensabil planului lui Dumnezeu de mântuire a lumii.

LECŢIA 101

„Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârşită".

Astăzi vom continua să abordăm tema fericirii. Ideea de astăzi este o idee cheie pentru înţelegerea a ceea ce înseamnă mântuire.

Încă mai crezi că mântuirea cere suferinţă, drept canon pentru

„Păcatele" tale. Nu este aşa. Totuşi, eşti nevoit să gândeşti astfel cât timp crezi că păcatul este real, şi că Fiul lui Dumnezeu poate păcătui.

Dacă păcatul este real, atunci pedeapsa este îndreptăţită şi nu poate fi evitată. Atunci mântuirea nu poate fi dobândită decât prin suferinţă. Dacă păcatul este real, fericirea trebuie să fie o iluzie, căci nu pot fi amândouă adevărate. Cei păcătoşi certifică doar moartea şi durerea, căci aşa ceva şi solicită. Pentru că ei ştiu că asta îi aşteaptă, că îi va căuta şi găsi undeva, cândva, într-o formă sau alta, echilibrând conturile pe care i le datorează lui Dumnezeu. În teama lor, ar vrea să scape de El. Însă El îi va urmări, ei neavând scăpare.

Dacă păcatul este adevărat, mântuirea trebuie să fie durere.

Durerea este plata păcatului, iar suferinţa nu poate fi evitată dacă păcatul este real. Astfel, mântuirea trebuie să fie un lucru de temut, fiindcă ea va ucide, încetul cu încetul, luând totul înainte de a acorda favoarea binevenită a morţii unor victime ce sunt abia puţin mai mult decât oase, înainte ca mântuirea să fie potolită. Mânia ei este nemăsurată, nemiloasă, dar pe deplin justificată.

Cine şi-ar căuta o atât de sălbatică pedeapsă? Cine nu ar fugi de mântuire, încercând în fel şi chip să înăbuşe Vocea care i-o oferă? De ce ar încerca s-o asculte şi să-l accepte propunerea? Dacă păcatul este real, propunerea ei este moarte, administrată într-o formă cruntă, pentru a fi pe măsura dorinţelor cumplite în care se naşte păcatul. Dacă păcatul este real, mântuirea a devenit duşmanul tău înverşunat, blestem al lui Dumnezeu aruncat asupra ta, cel care la răstignit Fiul.

Ai nevoie de perioadele de exersare de astăzi. Exerciţiile te învaţă că păcatul nu este real, că tot ceea ce crezi că trebuie să vină ca urmare a păcatului nu se va întâmpla niciodată, pentru că nu are nicio cauză. Acceptă ispăşirea cu o minte deschisă, care nu se mai complace în credinţa muribundă că ai făcut un diavol din Fiul lui Dumnezeu. Nu există păcat. Vom exersa acest gând cât se poate mai des astăzi, deoarece el constituie baza pentru ideea zilei.

Voia lui Dumnezeu pentru tine este fericire desăvârşită, deoarece nu există păcat, iar suferinţa este lipsită de cauză. Bucuria este îndreptăţită, iar durerea nu este altceva decât semnul că te-ai înţeles pe tine însuţi greşit. Nu te teme de Voia lui Dumnezeu. Mai degrabă apleacă-te către ea cu încrederea că te va elibera de toate consecinţele pe care păcatul le-a ţesut într-o plăsmuire halucinantă.

Spune:

„Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârşită.

Nu există păcat; şi ca atare el nu are consecinţe”.

Astfel ar trebui să-ţi începi perioadele de exersare, şi

să încerci apoi din nou să găseşti bucuria pe care aceste gânduri o vor oferi minţii tale.

Dăruieşte aceste cinci minute cu dragă inimă, pentru a înlătura povara grea cu care te încarci prin credinţa dementă că păcatul este real. Te-ai aşternut la drumul libertăţii, iar acum ideea de astăzi îţi dă aripi şi speranţă de a ajunge mai repede la ţelul care te aşteaptă: pacea. Nu există păcat. Reţine aceasta astăzi, şi spuneţi cât de des posibil:

„Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârşită.

Acesta este adevărul, fiindcă nu există păcat".

LECŢIA 102

„Împărtăşesc Voia lui Dumnezeu pentru mine: desăvârşita mea fericire".

Tu nu vrei să suferi. Poate socoteşti că suferinţa îţi aduce ceva, poate încă crezi un pic că ea îţi aduce ceea ce vrei. Totuşi, această credinţă este zdruncinată acum, cu siguranţă, măcar într-atât încât să-ţi îngădui să te îndoieşti de ea şi să bănuieşti că este lipsită de sens. Această credinţă nu a dispărut încă, dar deja îi lipsesc rădăcinile cu ajutorul cărora se agăţa ferm de cotloanele cele mai întunecate şi tainic ascunse ale minţii tale.

Astăzi încercăm să-i diminuăm şi mai mult influenţa slăbită deja şi să ne dăm seama că durerea nu are niciun rost, nu are nicio cauză şi nici puterea de a înfăptui ceva. Ea nu poate dobândi nimic.

Nu oferă absolut nimic şi nu există. Iar tot ceea ce crezi că îţi oferă este lipsit de existenţă, asemenea ei. Ai fost sclavul nimicului. Fii liber astăzi pentru a te împreună cu Voia fericită a lui Dumnezeu.

Timp de câteva zile vom continua să dedicăm şedinţele noastre de practică unor exerciţii concepute pentru a te ajuta să atingi fericirea pe care Voia lui Dumnezeu a săditо în tine. Aici îţi ai sălaşul, aici îţi găseşti siguranţa. Aici îţi afli pacea, aici nu există nicio teamă. Aici se află mântuirea. Aici se află, în sfârşit, odihna.

Începe astăzi şedinţele de exersare cu următoarea

declaraţie de acceptare a Voii lui Dumnezeu pentru tine:

„Împărtăşesc Voia lui Dumnezeu pentru mine: desăvârşita mea fericire.

Şi acum o accept ca fiindu-mi funcţia”.

Caută-ţi apoi această funcţie în adâncurile minţii, pentru că ea este acolo, aşteptând doar să te hotărăşti. Nu se poate să nu o găseşti, odată ce îţi vei da seama că ea reprezintă opţiunea ta şi că împărtăşeşti Voia lui Dumnezeu.

Fii fericit, căci fericirea îţi este singura funcţie aici. Nu ai de ce să fii mai puţin iubitor faţă de Fiul lui Dumnezeu decât El, a cărui iubire la creat la fel de iubitor cum este EL Însuşi. În afară de aceste perioade de răgaz a câte cinci minute la fiecare oră, opreşte-te astăzi adeseori ca să-ţi spui că acum ai acceptat fericirea ca fiindu-ţi singura funcţie. Şi fii încredinţat că, făcând asta, te împreunezi cu Voia lui Dumnezeu.

LECŢIA 103

„Dumnezeu fiind Iubire, este de asemenea şi fericire”.

Fericirea este un atribut al iubirii. Ea nu poate fi despărţită de aceasta. Şi nici nu poate fi trăită în absenţa iubirii. Iubirea nu are limite, fiind pretutindeni. De aceea, bucuria este şi ea pretutindeni.

Totuşi, mintea poate nega acest fapt, crezând că există goluri în iubire unde poate pătrunde păcatul, aducând durere în locul bucuriei. Această stranie credinţă ţine să limiteze fericirea, redefinind iubirea ca fiind limitată şi introducând contrariul în ceea ce nu are nici limită, nici contrariu.

Teama este astfel asociată iubirii, şi rezultatele sale devin moştenirea acelei minţi care îşi închipuie că ceea ce a plăsmuit este real. Aceste imagini, lipsite într-adevăr de orice realitate, stau mărturie fricii de Dumnezeu, uitând că, El fiind Iubire, trebuie să fie şi bucurie. Astăzi vom încerca să aducem din nou această eroare fundamentală în faţa adevărului, instruindu-ne:

„Dumnezeu, fiind Iubire, este de asemenea şi fericire.

A te teme de El înseamnă a te teme de fericire”.

Începeţi perioadele de exersare de astăzi cu această asociere, care corectează credinţa falsă că Dumnezeu este teamă. Ea subliniază, de asemenea, faptul că fericirea îţi aparţine, datorită a ceea ce este El.

Îngăduie-i acestei corecţii să-ţi fie întipărită în minte la începutul fiecărei ore active. Primeşte apoi, cu drag, toată fericirea pe care aceasta o aduce, în timp ce adevărul înlocuieşte teama, iar bucuria devine ceea ce te aştepţi căi va lua locul durerii. Dat fiind că Dumnezeu este Iubire, aceasta îţi va fi dăruită. Incită această perspectivă adeseori în cursul zilei, şi potoleşte-ţi toate temerile cu această asigurare încurajatoare, blândă, şi pe de-a-ntregul adevărată:

„Dumnezeu, fiind Iubire, este de asemenea şi fericire.

Iar fericirea este ceea ce caut astăzi.

Nu pot da greş, deoarece ceea ce caut este adevărul”.

LECŢIA 104

„Caut doar ceea ce-mi aparţine cu adevărat”.

Ideea de astăzi continuă gândul că bucuria şi pacea nu sunt doar visări deşarte. Ele sunt dreptul tău datorită a ceea ce eşti. Ele îţi vin de la Dumnezeu, care nu poate să nu-ţi dea ceea ce El voieşte.

Totuşi, pentru aceasta, trebuie să existe un loc pregătit şi dispus să primească darurile Sale. Acestea nu vor fi primite cu dragă inimă de o minte care, în locul cuvenit lor, a admis darurile plăsmuite de ea însăşi ca substitute pentru cele ale lui Dumnezeu.

Astăzi vom înlătura toate darurile fără sens şi făcute de noi înşine, pe care le-am depus pe altarul sfânt al lui Dumnezeu, unde numai darurile Sale îşi au locul. Ale Sale sunt darurile care ne aparţin cu adevărat. Ale Sale sunt darurile pe care le-am moştenit înainte să fi existat timpul, şi care vor continua să fie ale noastre atunci când timpul va fi trecut în eternitate. Ale Sale sunt darurile ce se află acum înăuntrul nostru, fiind atemporale. Şi nu trebuie să le aşteptăm pentru a le avea. Ele ne aparţin astăzi.

De aceea, ne hotărâm să le avem acum şi să ştim că, hotărându-ne să le alegem pe ele în locul celor plăsmuite de noi înşine, nu facem altceva decât să ne unim voia cu ceea ce voieşte Dumnezeu, recunoscând ceea ce este de-o seamă, ca fiind una. În perioadele noastre mai lungi de practică, cele cinci minute la fiecare oră dăruite adevărului în vederea mântuirii tale să înceapă astfel:

„Caut doar ceea ce îmi aparţine într-adevăr, Iar bucuria şi pacea îmi sunt moştenirea".

Lasă apoi deoparte conflictele lumii care oferă cu totul alte daruri şi alte ţeluri, plăsmuite din iluzii, atestate de acestea şi căutate doar într-o lume a visurilor.

Toate acestea le lăsăm deoparte, căutând, în schimb, ceea ce ne aparţine cu adevărat atunci când cerem să recunoaştem cele ce ne-au fost dăruite de Dumnezeu. Pregătim în minţile noastre un luminiş sfânt, în faţa altarului Său, acolo unde darurile Sale de pace şi bucurie sunt binevenite şi unde venim pentru a găsi ceea ce nea fost dăruit de El. Astăzi venim cu încredere, conştienţi de faptul că ceea ce dăruieşte El reprezintă ceea ce ne aparţine într-adevăr.

Astfel, recunoscând pur şi simplu că Voia Sa deja să împlinit şi că bucuria şi pacea ne aparţin, ele constituind darurile Sale eterne, astăzi pregătim calea pentru El. Nu ne vom permite să le pierdem din vedere de un ceas la altul, când venim din nou să le căutăm acolo unde El le-a pogorât. Vom readuce în minte cât mai des posibil acest memento:

„Caut doar ceea ce îmi aparţine într-adevăr.

Darurile lui Dumnezeu, bucuria şi pacea, sunt tot ceea ce doresc".

Lecţia 105

„Ale mele sunt pacea şi bucuria lui Dumnezeu".

Pacea şi bucuria lui Dumnezeu sunt pacea şi lumina ta. Astăzi le vom accepta, ştiind că ne aparţin. Vom încerca, de asemenea, să înţelegem că aceste daruri sporesc pe măsură ce le primim. Ele nu sunt asemenea darurilor pe care le poate da lumea, unde cel care

dăruieşte pierde chiar atunci când dă darul, iar cel care capătă, se află în câştig datorită pierderii celui care dă. Acestea nu sunt daruri, ci târguri făcute cu vinovăţia. Darul dat cu adevărat nu aduce nicio pierdere. Este imposibil ca cineva să poată câştiga, deoarece altul pierde. Faptul că cineva pierde, deja implică o limită şi o insuficienţă.

În modul acesta nu se dă niciun dar. Astfel de „daruri” nu sunt decât o ofertă în vederea obţinerii unui lucru mai de preţ; un împrumut cu dobândă ce trebuie plătită cu vârf şi îndesat; un credit pe termen scurt menit să ducă la contractarea unei datorii, astfel încât răsplata să fie mai mare decât darul. Această stranie pervertire a ceea ce înseamnă a dărui să strecurat la toate nivelele lumii pe care o vezi. Ea goleşte de orice semnificaţie darurile pe care le oferi şi face ca cele pe care le primeşti să nu-ţi aducă nimic.

Unul dintre obiectivele didactice majore pe care şi le-a propus acest curs este inversarea concepţiei tale despre ceea ce înseamnă a dărui, ca astfel să fii în stare să dobândeşti. Căci a dărui a devenit o sursă a temeri, şi astfel ţii să eviţi singurul mijloc prin care poţi dobândi. Acceptă pacea şi bucuria lui Dumnezeu, şi te vei deprinde cu un mod diferit de a privi un dar. Darurile lui Dumnezeu nu se vor diminua niciodată când sunt dăruite mai departe. Dimpotrivă, prin aceasta, ele sporesc.

Aşa cum se intensifică pacea şi bucuria Cerului atunci când le accepţi ca fiind darul lui Dumnezeu pentru tine, tot astfel creşte bucuria Creatorului tău atunci când accepţi bucuria şi pacea Sa ca aparţinându-ţi. Dăruirea adevărată înseamnă creaţie. Ea extinde nemărginitul asupra nelimitării, eternitatea asupra atemporalităţii şi iubirea asupra ei însăşi. Dăruirea adaugă la tot ceea ce este deja împlinit, nu în sensul simplist de a mai adăuga ceva, căci aceasta implică, fireşte, că înainte ar fi fost mai puţin. Ea adaugă prin a îngădui ca ceea ce nu se poate conţine să-şi împlinească rostul de a dărui tot ce are, asigurându-şi astfel totul pentru totdeauna.

Acceptă astăzi pacea şi bucuria lui Dumnezeu ca aparţinându-ţi.

Îngăduie-l să se împlinească aşa cum El defineşte împlinirea. Vei înţelege că ceea ce Îi aduce Lui împlinire trebuie să aducă împlinire şi Fiului Său. El nu poate dărui prin a pierde. Nici tu nu poţi.

Primeşte astăzi darul Său de bucurie şi pace, şi El îţi va mulţumi pentru darul pe care i-L oferi.

Astăzi, perioadele de exersare vor începe puţin altfel. Începe prin a te gândi la acei fraţi (semeni) cărora le-ai refuzat pacea şi bucuria la care au dreptul conform legilor nepărtinitoare ale lui Dumnezeu. Aici, prin acest refuz, ţi le-ai refuzat ţie însuţi. Şi tot la acest punct trebuie să te întorci ca să le revendici ca aparţinându-ţi.

Gândeşte-te pentru o vreme la „duşmanii” tăi şi spune-i fiecăruia în parte, de cum îţi vine în minte:

„Frate al meu, îţi ofer pace şi bucurie, Pentru ca ale mele să fie pacea şi bucuria lui Dumnezeu”.

Astfel te pregăteşti să recunoşti darurile lui Dumnezeu către tine şi îngădui ca mintea să-ţi fie liberă de orice ţi-ar împiedica astăzi succesul. Acum eşti gata pregătit să accepţi darul păcii şi bucuriei pe care ţi le-a făcut Dumnezeu. Acum eşti gata să resimţi bucuria şi pacea pe care ţi le-ai negat. Acum poţi spune: „Ale mele sunt pacea şi bucuria lui Dumnezeu”, deoarece ai dăruit ceea ce vei dobândi.

Dacă îţi vei pregăti mintea aşa cum îţi sugerăm, nu ai cum să nu reuşeşti. Căci ai îngăduit să se ridice toate barierele ce te despărţeau de pace şi bucurie, iar ceea ce este al tău poate să te ajungă în sfârşit. Spuneţi, aşadar: „Ale mele sunt pacea şi bucuria lui Dumnezeu”, închideţi ochii pentru o vreme şi lasă ca Vocea Sa să te asigure că ceea ce rosteşti este adevărat.

Petreceţi astfel, de fiecare dată când poţi, astăzi, cele cinci minute cu El, dar să nu crezi că mai puţin n-ar avea valoare, atunci când nu poţi să-l oferi mai mult. Adu-ţi aminte măcar ca la fiecare oră să rosteşti cuvintele care îl îmbie să dăruiască ceea ce El voieşte să dăruiască şi ceea

ce voieşte ca tu să primeşti. Fii hotărât să nu interferezi astăzi cu ceea ce voieşte El. Iar dacă vreun frate pare să te ispitească să refuzi darul lui Dumnezeu pentru el, priveşte ispita ca pe o şansă în plus de a primi darurile lui Dumnezeu ca aparţinându-ţi. Apoi binecuvântează-ţi fratele cu recunoştinţă, şi spune:

„Frate al meu, îţi ofer pace şi bucurie, Pentru ca ale mele să fie pacea şi bucuria lui Dumnezeu”.

LECŢIA 106

„Fie ca eu să tac şi să ascult adevărul”.

Dacă vei lăsa deoparte vocea egoului, oricât de zgomotoasă ar părea să-i fie chemarea; dacă nu-i vei accepta darurile meschine, care nu-ţi oferă nimic din ceea ce vrei cu adevărat; dacă vei asculta cu o minte deschisă, care nu pretinde că ţi-a spus ce înseamnă mântuire; atunci vei auzi Vocea preaputernică a adevărului, liniştită în puterea Ei, puternică în liniştea Ei şi pe deplin sigură în mesajele Sale.

Ascultă, şi auzi-L pe Tatăl tău vorbindu-ţi prin Vocea rânduită de El, care reduce la tăcere vocile tulburătoare ale absurdului şi arată calea către pace celor ce nu pot vedea. Nu te lăsa amăgit de vocile celor morţi, care îţi spun că au dat de sursa vieţii şi ţi-o oferă spre crezare. Nu le da atenţie, ci ascultă adevărul.

Nu-ţi fie teamă astăzi să ocoleşti vocile lumii. Treci, cu pas uşor, pe lângă şi dincolo de persuasiunile lor lipsite de sens. Nu le asculta.

Fii astăzi liniştit şi ascultă adevărul. Treci peste toate lucrurile care nu vorbesc despre Cel într-ale cărui mâini ţi se află fericirea, întinse spre tine într-un gest de bunvenit şi iubire. Ascultă-L numai pe El astăzi şi nu mai întârzia să ajungi la El.

Astăzi s-a împlinit făgăduinţa Cuvântului lui Dumnezeu. Ascultă şi stai în tăcere. El vrea să-ţi vorbească. Aduce cu Sine miracole de mii de ori mai fericite şi minunate decât cele pe care le-ai visat sau ţi le-ai dorit vreodată în visurile tale. Miracolele Sale sunt adevărate.

Ele nu se vor ofili atunci când visarea se sfârşeşte. Dimpotrivă, ele vor pune capăt visului şi vor dăinui mereu, căci pornesc de la Dumnezeu către Fiu Său preaiubit, al cărui celălalt nume eşti tu.

Pregăteşte-te astăzi pentru miracole. Îngăduie ca astăzi să se împlinească străvechea făgăduinţă a Tatălui faţă de tine şi toţi fraţii tăi.

Fie ca astăzi să-L auzi şi să asculţi Cuvântul care ridică vălul întins asupra Pământului şi care îi trezeşte pe toţi cei care dorm şi nu pot vedea. Dumnezeu îi cheamă prin tine. El are nevoie de vocea ta ca să le vorbească, căci cine altul poate ajunge la Fiul lui Dumnezeu decât Tatăl Său, chemându-l prin Sinele care este al tău?

Auzi-L astăzi şi oferă-l vocea ta ca să vorbească mulţimilor care aşteaptă să audă Cuvântul pe care El îl va rosti astăzi.

Fii gata pentru mântuire. Este aici şi-ţi va fi dăruită astăzi. Şi îţi vei afla funcţia de la Cel care a ales-o pentru tine în numele Tatălui tău. Ascultă astăzi, şi vei auzi o Voce care, răsunând prin tine, va răsuna prin toată lumea. Aducătorul tuturor miracolelor are nevoie ca tu să le primeşti mai întâi, devenind astfel dătătorul bucuros a ceea ce ai primit.

Astfel începe mântuirea, şi tot astfel ia sfârşit; atunci când totul este al tău şi tu vei fi dăruit totul, toate îţi vor rămâne pentru totdeauna. Astfel lecţia a fost învăţată. Astăzi vom exersa a dărui, dar nu aşa cum înţelegi tu dăruirea acum, ci cum este ea de fapt.

Exerciţiile de fiecare oră vor trebui să înceapă cu această întrebare pentru luminarea ta:

„Voi fi liniştit şi voi asculta adevărul.

Ce înseamnă a dărui şi a dobândi?”

Întreabă şi aşteaptă un răspuns. Răspunsul la această întrebare aşteaptă de multă vreme să fie primit de tine. Acest răspuns va inaugura serviciul pentru care ai venit, care va elibera lumea de ideea că a dărui este un fel de a pierde. Şi astfel lumea va fi gata să înţeleagă şi să dobândească.

Fii liniştit şi ascultă astăzi adevărul. La fiecare cinci minute petrecute în ascultare, o mie de minţi se vor deschide adevărului şi vor auzi Cuvântul sfânt auzit de tine. Iar cu trecerea fiecărui ceas vei izbăvi altele o mie dintre acele minţi care-şi acordă răgazul pentru a cere să li se dăruiască adevărul, împreună cu tine.

Astăzi, Dumnezeu îşi ţine Cuvântul Său sfânt prin faptul că îl primeşti ca să-l dai mai departe şi, învăţând de la El ce înseamnă a dărui şi a dobândi, poţi, la rândul tău, să demonstrezi lumii cele învăţate de tine. Nu uita astăzi să-ţi întăreşti hotărârea de a auzi şi primi Cuvântul prin intermediul acestui memento, pe care să ţi-l adresezi cât mai des cu putinţă:

„Fie ca eu să fiu liniştit şi să ascult adevărul.

Astăzi sunt mesagerul lui Dumnezeu.

Fiindcă vocea mea este Vocea Sa, pentru a dărui ceea ce primesc”.

LECŢIA 107

„Adevărul va corecta toate greşelile din mintea mea”.

Ce altceva decât adevărul poate corecta iluziile? Şi ce altceva sunt greşelile decât iluzii ce nu au fost recunoscute ca atare? Acolo unde a pătruns adevărul, greşelile dispar. Pur şi simplu se risipesc, nelăsând nicio urmă care să-ţi aducă aminte de ele. Duse sunt fiindcă, lipsite de credinţa care le susţine, ele nu au viaţă. Şi astfel dispar în nefiinţă, întorcându-se de unde au venit. Din pulbere (ţărână) vin şi în pulbere se întorc, căci numai adevărul este cel care rămâne.

Îţi poţi imagina, oare, ce ar însemna o stare mentală din care să lipsească iluzia? Ce senzaţie ţi-ar produce? Încearcă să-ţi aduci aminte că au fost momente un minut poate, sau chiar mai puţin când nimic nu venea să-ţi întrerupă pacea; când erai sigur că eşti iubit şi ocrotit. Încearcă apoi, să-ţi închipui dacă acele momente sar extinde până la capătul timpului şi în eternitate. Apoi lasă acel sentiment de linişte pe care l-ai simţit să se amplifice de o sută de ori, pentru a se multiplica de încă o sută de ori.

Iată o sugestie, nimic mai mult decât o palidă iluzie la starea în care ţi se va odihni mintea, odată ce va fi venit adevărul. Fără iluzii nu ar putea exista teama, îndoiala, atacul. Atunci când a venit adevărul, s-a terminat cu toată durerea, căci nu a mai rămas loc în mintea ta unde să mai hoinărească gânduri pasagere şi idei moarte.

Adevărul îţi ocupă complet mintea, eliberându-te de toate credinţele în efemer. Acestea nu-şi mai au locul şi nu sunt nicăieri, căci adevărul a venit. Nu mai pot fi găsite, căci adevărul este acum pretutindeni, pentru totdeauna.

Atunci când a venit adevărul, el nu stă doar o vreme, pentru a dispărea apoi, pentru a se preface în altceva. Nu-şi tot preschimbă şi preface forma, nici nu vine şi pleacă, pentru a pleca şi a se întoarce iar. Adevărul rămâne exact aşa cum a fost mereu, ca să te poţi bizui pe el la orice nevoie şi să te poţi încrede în el cu o încredere desăvârşită, în toate greutăţile aparente şi în toate îndoielile stârnite de aparenţele pe care le prezintă lumea. Acestea vor fi pur şi simplu spulberate atunci când adevărul corectează greşelile din/în mintea ta.

Atunci când a venit adevărul, el aduce cu înariparea sa prinosul desăvârşitei statornicii, precum şi iubirea care nu se poticneşte în faţa durerii, ci priveşte dincolo de ea, nestrămutată şi sigură. Aici se află darul vindecării, căci adevărul nu are nevoie de apărare şi, prin urmare, niciun atac nu este posibil. Iluziile pot fi aduse în faţa adevărului pentru a fi corectate. Adevărul însă se află cu mult mai presus de iluzii; el nu poate fi redus la nişte iluzii, pentru a le converti pe acestea în adevăr.

Adevărul nu vine şi pleacă, nici nu se preschimbă sau se preface ba într-o aparenţă, ba în alta, mereu eschivându-se de încercarea de a fi cuprins şi mereu scăpând de încercarea de a putea fi sesizat.

Adevărul nu se ascunde. Stă în plină lumină, într-o vădit accesibilitate. Este imposibil ca cineva să-l caute cu adevărat şi să nu reuşească. Ziua de astăzi aparţine adevărului. Dă adevărului ce i se cuvine, iar adevărul îţi va da cele cuvenite ţie. Nu ai fost menit să suferi şi să mori.

Tatăl tău voieşte ca aceste vise să dispară. Lasă adevărul să le corecteze pe toate.

Nu cerem ceea ce nu avem. Cerem doar ceea ce ne aparţine, spre a recunoaşte toate acestea ca fiind ale noastre. Astăzi exersăm purtaţi de fericita stare a certitudinii căreia adevărul i-a dat naştere.

Paşii tremurători şi nesiguri ai iluziei nu aparţin modului nostru de a aborda lecţia de astăzi. Suntem la fel de siguri de succes pe cât de siguri suntem că trăim, sperăm, respirăm şi gândim. Nu avem nicio îndoială că astăzi păşim însoţiţi de adevăr şi contăm pe ele că va pătrunde toate exerciţiile pe care la facem astăzi.

Începe prin a-L ruga pe Cel care te însoţeşte în această acţiune să fie prezent în conştienţa ta pe măsură ce înaintezi spre El. Nu eşti plămădit din carne, sânge şi oase, ci ai fost creat de acelaşi Gând care, la fel ca şi tine, I-a dat şi Lui darul vieţii. El este fratele tău şi atât de asemănător ţie, încât Tatăl vostru ştie că amândoi sunteţi unul şi acelaşi. Cel pe care îl rogi să te însoţească este chiar Sinele tău; cum ar putea fi El absent acolo unde eşti tu?

Adevărul va corecta toate greşelile din/în mintea ta, care îţi spun că tu poţi fi separat de El. Lui îi vorbeşti astăzi, luându-ţi angajamentul ca funcţia Sa să se îndeplinească prin tine. AI împărtăşi funcţia înseamnă a-l împărtăşi bucuria. Încrederea Sa te însoţeşte, atunci când spui:

„Adevărul va corecta toate greşelile din/în mintea mea.

Şi mă voi odihni în Cel care este Sinele meu”.

Lasă-L apoi să te conducă cu blândeţe la adevărul care te va învălui, dându-ţi o pace atât de adâncă şi de liniştită, încât te vei întoarce în lumea familiară fără prea mare tragere de inimă.

Şi totuşi, vei fi bucuros să priveşti din nou această lume. Căci vei aduce cu tine făgăduinţa schimbărilor pe care adevărul ce te însoţeşte le va aduce în lume. Aceste schimbări vor spori cu fiecare dedicare a celor cinci

minute, iar greşelile (erorile) care împresoară lumea vor fi corectate, pe măsură ce îngădui să fie corectate în propria-ţi minte.

Nu uita de funcţia ta de astăzi. De fiecare dată când îţi spui cu încredere: „Adevărul va corecta toate greşelile din/în mintea mea”, vorbeşti în numele întregii lumi şi al Celui ce va izbăvi lumea, după cum te va elibera şi pe tine.

LECŢIA 108

„În adevăr, a dărui şi a dobândi sunt una”.

Viziunea depinde de ideea de astăzi. În această idee se află lumina, deoarece împacă toate părelnicele (aparente) contrarii. Şi ce altceva este lumina decât dizolvarea născută din pace a tuturor conflictelor şi gândurilor tale greşite într-un singur concept, pe de-a-ntregul adevărat? Până şi acesta din urmă va dispărea, deoarece va face loc Gândului care îl susţine. Iar acum eşti dea pururi pe pace, căci aici visului ia venit sfârşitul.

Adevărata lumină, cea care face posibilă viziunea, nu este lumina pe care o cuprind ochii trupului. Ea este o stare a minţii care a devenit atât de unificată, încât întunericul nu mai poate fi perceput. Şi astfel ceea ce este de-o seamă este văzut ca fiind una, pe când ceea ce nu este la fel rămâne neobservat, pentru că nu se află acolo.

Aceasta este lumina care nu prezintă contrarii, iar viziunea, fiind vindecată, are puterea de a vindeca. Aceasta este lumina ce aduce pacea minţii tale altor minţi, pentru a o împărtăşi şi a se bucura că sunt una cu tine şi cu ele însele. Aceasta este lumina care vindecă, deoarece ea aduce percepţia simplă, bazată pe un unic cadru de referinţă, de unde rezultă o semnificaţie unică.

Aici, atât cât dărui cât şi a dobândi sunt văzute ca aspecte diferite ale unui singur Gând, al cărui adevăr nu depinde de care dintre aceste două aspecte este considerat primul sau care pare să fie pe locul doi. Aici se înţelege că ambele au loc simultan, ca Gândul să rămână integru. În această înţelegere se află suportul împăcării tuturor contrariilor, fiind percepute din acelaşi cadru de referinţă, care unifică acest gând.

Un singur gând, complet unificat, va servi la unificare tuturor gândurilor. Aceasta este totuna cu a spune că o singură corecţie este suficientă pentru a înfăptui toată corecţia, sau că a ierta un frate pe de-a-ntregul este suficient pentru a aduce mântuire tuturor minţilor. Căci acestea nu sunt decât câteva cazuri speciale ale unei singure legi care guvernează orice fel de învăţare, atunci când este condusă de Cel Unic, care cunoaşte adevărul.

A învăţa că a dărui şi a primi sunt una, are o utilitate specială, dat fiind că acest lucru poate fi încercat şi verificat atât de uşor. Iar când acest caz special s-a dovedit că funcţionează întotdeauna în fiecare împrejurare când este pus la încercare, gândul subiacent care îl generează poate fi generalizat şi asupra altor zone de îndoială şi de viziune ambiguă. Iar de acolo el se va extinde pentru a ajunge, finalmente, la Gândul Unic, subiacent tuturor gândurilor.

Astăzi vom exersa cazul special al dăruirii şi al dobândirii. Vom folosi această simplă lecţie despre ceea ce este evident, deoarece are rezultate pe care nu le putem trece cu vederea. A dărui înseamnă a dobândi. Astăzi vom încerca să oferim pace fiecăruia şi vom vedea cât de repede se reîntoarce ea la noi. Lumina înseamnă seninătate; în această pace ne este dăruită viziunea, noi putând exista.

Vom începe deci perioadele de exersare cu învăţătura pentru astăzi şi vom spune:

„Într-adevăr, a dărui şi a primi sunt una.

Voi dobândi ceea ce dăruiesc eu acum”.

Închide apoi ochii şi gândeşte-te, vreme de cinci minute, la ceea ce ai vrea să oferi fiecăruia ca şi tu să ai parte de acelaşi lucru. Ai putea spune, de pildă:

„Ofer linişte tuturor”.

Ofer pacea minţii tuturor”.

„Ofer blândeţe tuturor”.

Rosteşte aceste cuvinte fără grabă, oprindu-te apoi şi aşteptând să primeşti darul pe care l-ai oferit. Acesta îţi va reveni în aceeaşi măsură în care l-ai dăruit. Vei observa că

cele dăruite corespund cu exactitate celor dobândite, căci ai primit ceai cerut. Ar mai putea fi de folos să te gândeşti la cineva anume căruia să-i oferi darurile tale. El îi reprezintă pe toţi ceilalţi şi prin el dăruieşti tuturor.

Simpla noastră lecţie de astăzi te va învăţa multe. De-acum înainte, efectul şi cauza vor fi mult mai bine înţelese şi progresul nostru va fi mult mai rapid. Gândeşte-te la exerciţiile de astăzi ca fiind avansări rapide în procesul tău de învăţare, care se accelerează şi consolidează tot mai mult de fiecare dată când spui:

„Într-adevăr, a dărui şi a primi sunt una".

LECŢIA 109

„Mă odihnesc în Dumnezeu".

Astăzi cerem odihnă şi tihnă, netulburate de aparenţele lumii.

Cerem pace şi linişte în toiul zbuciumului iscat de vise contradictorii.

Cerem siguranţă şi fericire, deşi pare că vedem primejdii şi necaz.

Suntem în posesia gândului care va răspunde solicitării noastre cu lucru cerut.

„Mă odihnesc în Dumnezeu". Acest gând îţi va aduce odihna şi tihna, pacea şi liniştea, siguranţa şi fericirea pe care le cauţi. „În Dumnezeu îmi aflu odihna". Acest gând are puterea să trezească adevărul ce doarme în tine, a cărui viziune priveşte, participativ, dincolo de toate aparenţele, la acelaşi adevăr aflat în oricine şi orice există. Aici se află sfârşitul suferinţei pentru lumea întreagă şi pentru oricine a venit vreodată sau va mai veni să mai zăbovească aici pentru o vreme. Aici se află gândul în care Fiul lui Dumnezeu se naşte din nou, pentru a se recunoaşte pe sine însuşi.

„Mă odihnesc în Dumnezeu". Cu desăvârşire neînfricat, acest gând te va purta prin furtună şi vicisitudine, dincolo de mizerie şi chin, dincolo de pierdere şi moarte, tot înainte către certitudinea de Dumnezeu. Nu există suferinţă pe care acest gând să nu o poată rezolva. Şi nu există aparenţă care să nu se preschimbe în adevăr

sub ochii tăi, cel care te odihneşti în Dumnezeu.

Aceasta este ziua păcii. Te odihneşti în Dumnezeu şi, în timp ce lumea este sfâşiată de suflarea urii, odihna ta rămâne pe de-a-ntregul netulburată. A ta este odihna într-adevăr. Aparenţele nu te pot deranja. Pe toţi îi chemi să ţi se alăture în odihna ta, iar ei te vor auzi şi vor veni, căci te odihneşti în Dumnezeu. Nu vor auzi altă voce decât a ta însăţi, fiindcă ţi-ai dăruit vocea lui Dumnezeu, iar acum te odihneşti în El şi îl laşi să vorbească prin tine.

În Dumnezeu nu ai niciun fel de griji, preocupări, poveri, nicio spaimă, nicio durere, nici teamă de viitor şi nici regret pentru trecut. Te odihneşti în atemporalitate, timpul scurgându-se fără aşi lăsa amprenta asupra şi, căci odihna ta nu se poate schimba vreodată. Astăzi te odihneşti. Şi, odată cu închiderea ochilor, te adânceşti în linişte. Îngăduie acestor perioade de odihnă şi răgaz să-ţi încurajeze din nou mintea, asigurând-o că toate fanteziile-i frenetice au fost doar halucinaţiile febrei care a trecut. Îngăduie-i să fie liniştită şi să-şi accepte cu recunoştinţă vindecarea. Acum, când odihneşti în Dumnezeu, nici unde vis nu va mai apare. Fă-ţi timp astăzi să scapi de sub vraja viselor şi să păşeşti pragul păcii.

La fiecare oră când te odihneşti astăzi, o minte obosită este dintr-odată bucuroasă, o pasăre cu aripi frânte izbucneşte în cântec, un pârâu demult secat începe iarăşi să curgă. Lumea este renăscută de fiecare dată când te odihneşti şi îţi aduce aminte, oră de oră, că ai venit să aduci pacea lui Dumnezeu în lume, ca ea să-şi capete odihna împreună cu tine.

Cu fiecare cinci minute în care te odihneşti astăzi, lumea este mai aproape de trezire. Iar vremea când odihna va fi singurul lucru care există se apropie pentru toate minţile ponosite şi istovite, prea obosite acum pentru aşi urma singure calea. Aceste minţi vor auzi şi ele pasărea izbucnind în cântec şi vor vedea pârâul începând să curgă din nou, iar cu speranţa renăscută şi energia restituită vor păşi cu paşi înaripaţi pe calea ce, dintr-odată, pare uşor de străbătut.

Te odihneşti astăzi în pacea lui Dumnezeu şi din odihna ta îţi chemi fraţii, îmbiindu-i să-şi caute propria odihnă, împreună cu tine.

Astăzi vei fi credincios însărcinării tale, neuitând pe nimeni, aducându-i pe toţi în cercul nemărginit al păcii tale, sanctuarul sfânt în care te odihneşti. Deschide porţile templului şi lasă-i să vină, din toate colţurile îndepărtate ale lumii, cât şi de aproape; fraţii tăi mai îndepărtaţi, ca şi prietenii tăi cei mai apropiaţi; pe toţi pofteşte-i să intre aici şi să se odihnească cu tine.

Te odihneşti astăzi întru pacea lui Dumnezeu, tihnit şi netemător. Fiecare frate vine să-şi aibă partea de odihnă şi să ţi-o ofere ţie. Împreună ne odihnim aici, căci astfel odihna ne devine deplină, iar ceea ce astăzi dăruim, am dobândit deja. Timpul nu poate fi păzitorul a ceea ce dăruim astăzi. Dăruim celor nenăscuţi şi celor care au trecut pe aici, fiecărui gând al lui Dumnezeu, precum şi Minţii în care aceste gânduri s-au născut şi unde se odihnesc. Şi le aducem aminte de locul lor de odihnă de fiecare dată când spunem în sinea noastră: „Mă odihnesc în Dumnezeu”.

LECŢIA 110

„Sunt aşa cum Dumnezeu m-a creat”.

Vom relua ideea de astăzi din când în când. Căci acest singur gând ar ajunge pentru a te mântui pe tine şi întreaga lume, dacă ai crede că este adevărat. Veridicitatea acestei idei ar implica faptul că nu ai produs schimbări în tine însuţi care să aibă vreo realitate, nici n-ai schimbat universul încât ceea ce Dumnezeu a creat să fi fost înlocuit de teamă şi rău, de mizerie moarte. Dacă rămâi aşa cum Dumnezeu tea creat, teamă nu are niciun sens, răul nu este real, iar mizeria şi moartea nu există.

Ideea de astăzi este, aşadar, tot ce ai nevoie pentru a permite corecţiei depline să-ţi vindece mintea şi să-ţi dăruiască viziunea perfectă, care va vindeca toate greşelile comise de orice minte în orice timp şi loc. Ea este suficientă pentru a vindeca trecutul şi a elibera viitorul. Este suficientă pentru a îngădui ca prezentul să fie

acceptat aşa cum este el. Este suficientă pentru a îngădui ca timpul să fie mijlocul prin care toată lumea va învăţa să scape de timp şi de orice schimbare pe care acesta pare s-o aducă cu trecerea sa.

Dacă rămâi aşa cum Dumnezeu tea creat, aparenţele nu pot înlocui adevărul, sănătatea nu se poate preface în boală, nici moartea nu poate fi un substitut al vieţii, nici teama un substitut al iubirii. Toate acestea nu au avut loc, dacă rămâi aşa cum Dumnezeu tea creat. Nu ai nevoie de niciun gând în afară de acesta doar, pentru a lăsa răscumpărarea să vină, să lumineze lumea şi să o elibereze de trecut.

Prin acest singur gând tot trecutul este şters; prezentul se păstrează pentru a se extinde în linişte într-un viitor atemporal. Dacă eşti aşa cum Dumnezeu tea creat, atunci nu a existat nicio separare a minţii tale de a Sa, niciun fel de scindare între mintea ta şi alte minţi, ci numai unitate în cuprinsul propriei tale minţi.

Puterea de vindecare a ideii de astăzi este nelimitată. Ea este locul de naştere al tuturor miracolelor, marele restitutor al adevărului conştienţei lumii. Exersează ideea de astăzi cu recunoştinţă.

Acesta este adevărul care vine să te elibereze.

Acesta este adevărul pe care Dumnezeu ţi l-a trimis.

Acesta este cuvântul în care încetează toată mâhnirea.

Începe perioadele de exersare a câte cinci minute cu acest citat din text:

„Sunt aşa cum Dumnezeu m-a creat.

Fiul Său nu poate suferi de nimic. Iar eu sunt Fiul Său”.

Apoi, cu această afirmaţie ţinută ferm în minte, încearcă să descoperi în mintea ta Sinele care este Fiul cel Sfânt al lui însăşi Dumnezeu.

Caută înăuntrul tău pe Cel care este Christul din tine, fiul lui Dumnezeu şi care frate întregii lumi este; Mântuitorul dintotdeauna mântuit, investit cu puterea de a mântui pe oricine îl atinge oricât de uşor, cerând să i se

dea cuvântul care spune că eşti frate cu El.

Eşti aşa cum Dumnezeu tea creat. Onorează-ţi astăzi Sinele. Fă astfel încât să nu idolatrizezi astăzi chipurile cioplite pe care le-ai plăsmuit ca să-L reprezinte pe fiul lui Dumnezeu în locul a ceea ce este El cu adevărat. În adâncul minţii tale, Christul cel Sfânt din tine îşi aşteaptă recunoaşterea ca fiind tu însuţi. Atât timp cât El este nerecunoscut şi necunoscut, eşti rătăcit şi nu te cunoşti pe tine însuţi.

Caută-L pe El astăzi şi găseşte-L. El te va mântui de toţi idolii pe care i-ai plăsmuit. Atunci când îl găseşti, vei înţelege cât de nefolositori sunt idolii tăi şi cât de false imaginile despre care credeai că erai chiar tu însuţi. Astăzi vom face un mare pas înainte către adevăr, dispensându-ne de idoli şi deschizându-ne mâinile, inimile şi minţile către Dumnezeu.

Ne vom aminti de El pe parcursul zilei, cu inimi recunoscătoare şi gânduri pline de iubire pentru toţi acei care se întâlnesc astăzi cu noi. Căci astfel ne vom aduce aminte de El. Şi pentru ca să ni se aducă aminte de Fiul Său, de Sinele nostru Sfânt, de Christul din noi, vom spune:

„Sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu”.

Să rostim acest adevăr cât mai des cu putinţă. Iată cuvântul lui Dumnezeu care te eliberează. Iată cheia care deschide porţile cerului, lăsându-te să intri în pacea lui Dumnezeu şi eternitatea Sa.

RECAPITULARE III Astăzi începe următoarea noastră recapitulare. Vom recapitula zilnic, timp de zece zile succesive de exersare, câte două lecţii recente. Vei observa că aceste perioade de exersare prezintă un format special, pe care este recomandabil să-l urmezi cât mai îndeaproape.

Înţelegem, desigur, că ar putea să-ţi fie imposibil să urmezi zi de zi şi la fiecare oră a zilei formatul sugerat aici ca fiind optim.

Învăţarea nu va fi prejudiciată dacă vei sări peste o perioadă de exersare, fiindu-ţi imposibil să o faci la ora

fixată. Nici nu este necesar să faci eforturi excesive pentru a recupera numărul perioadelor ratate. Ritualurile nu sunt în intenţia noastră şi ne-ar zădărnici scopul propus.

Dar învăţarea va fi în mod cert afectată atunci când ratezi o perioadă de exersare pentru că nu ai bunăvoinţa de ai dedica timpul cerut. Nu te amăgi în această privinţă. Reaua voinţă poate fi foarte dibaci mascată de situaţii pe care nu le poţi controla. Învaţă să discerni situaţiile mai puţin potrivite practicii de cel pe care tu lei urzit pentru a servi drept camuflaj pentru propria-ţi rea voinţă.

Acele perioade de exersare pe care le-ai pierdut pentru că, dintr-un motiv sau altul, nu ai vrut să le parcurgi, ar trebui întreprinse de îndată ce te-ai răzgândit în privinţa ţelului tău. Nu binevoieşti să cooperezi la practicarea mântuirii doar dacă aceasta interferează cu alte ţeluri care îţi sunt mai scumpe. Odată ce retractezi valoarea pe care ai conferito acelor ţeluri, îngăduie ca perioadele tale de exersare să devină înlocuitorii pomelnicelor înălţate lor. Nu ţi-au oferit nimic. Exersările tale, în schimb, îţi pot oferi totul. Acceptă, aşadar, ofranda lor şi fii pe pace.

Formatul pe care să-l foloseşti pentru aceste recapitulări este următorul: dedică zilnic de două ori câte cinci minute sau mai mult, dacă preferi reflectării asupra gândurilor desemnate. Citeşte cu atenţie ideile şi comentariile corespunzătoare fiecărui exerciţiu.

Reflectează apoi asupra lor, lăsându-ţi mintea să le asocieze nevoilor tale, problemelor tale aparente şi tuturor îngrijorărilor tale.

Stochează-ţi ideile în minte şi las-o să le folosească după cum găseşte ea de cuviinţă. Acordă-i toată încrederea că le va folosi cu înţelepciune, ajutată fiind în deciziile ei de Cel Unic, care ţi-a dăruit gândurile. În cine te poţi încrede, dacă nu în ce se află în mintea ta?

Ai încredere că în aceste recapitulări mijloacele pe care le foloseşte Sfântul Spirit nu vor da greş. Înţelepciunea minţii îţi va veni în ajutor. Dă-i instrucţiunile necesare la început; apoi relaxează-te cu deplină încredere

şi lasă-ţi mintea să utilizeze gândurile pe care i le-ai dăruit, precum ţi-au fost dăruite ţie spre folosinţa ei.

Ţi-au fost dăruite cu deplină încredere; cu încredinţarea deplină că le vei folosi cum se cuvine; cu deplina credinţă că le vei înţelege mesajele şi că le vei folosi în beneficiul tău. Oferă-le minţii tale cu aceeaşi încredere, încredinţare şi credinţă. Ea nu va da greş. Mintea ta este mijlocul ales de Sfântul Spirit pentru propria-ţi mântuire. De vreme ce se bucură de încrederea Sa, mijlocul ales de El o a merita cu siguranţă şi pe a ta.

Subliniem aici cât de benefic va fi pentru tine să dedici recapitulărilor primele cinci minute ale zilei, precum şi ultimele cinci minute înainte de a adormi. Dacă nu este fezabil, încearcă măcar să le împarţi astfel încât să întreprinzi una dimineaţa, iar cealaltă chiar înainte de a merge la culcare.

Exerciţiile de făcut de-a lungul zilei sunt la fel de importante, dacă nu chiar de o valoare şi mai mare. Ai fost înclinat să exersezi doar la momentele fixate, apoi să-ţi vezi de alte treburi, fără să aplici ceea ce ai învăţat. Rezultatul a fost că învăţătura ta a fost în mică măsură consolidată, căci nu i-ai oferit şansa de aţi dovedi cât de mari îi sunt darurile potenţiale. Ai acum o altă şansă spre a o folosi cum se cuvine.

În aceste recapitulări subliniem nevoia de a nu-ţi lăsa învăţarea să lâncezească în răstimpul dintre perioadele mai lungi de exerciţiu.

Încearcă să faci o recapitulare scurtă, dar serioasă, a celor două idei zilnice, la fiecare oră. Foloseşte una din ele la începutul orei, iar pe cealaltă, jumătate de oră mai târziu. Nu e nevoie să acorzi mai mult de un moment fiecăreia. Repet-o şi lasă-ţi mintea să se odihnească o clipă în tăcere şi pace. Apoi ocupă-te de celelalte treburi, însă încearcă să duci gândul cu tine şi lasă-l să-ţi slujească ca să menţii pacea şi pe parcursul zilei.

Dacă începi să şovăi, gândeşte-te din nou la idee. Aceste perioade de exersare sunt plănuite astfel încât să te ajute să-ţi formezi obiceiul de a aplica ceea ce înveţi zilnic

la orice faci. Nu repeta gândul doar ca să uiţi imediat de el. Utilitatea sa pentru tine este nelimitată. Este menit să te servească în toate felurile, tot timpul şi pretutindeni, ori de câte ori ai nevoie de vreun ajutor.

Încearcă deci să-l duci cu tine în toate treburile zilei, făcându-le pe acestea sfinte, vrednice de Fiul lui Dumnezeu, plăcute lui Dumnezeu şi Sinelui tău.

Tema recapitulativă a fiecărei zile se va încheia cu afirmarea, încă o dată, a gândului de repetat la fiecare oră precum şi a celui de la jumătatea orei. Nu uita de ele. Această a doua ocazie oferită fiecărei zile va aduce cu sine avantaje atât de însemnate, atât de mare va fi câştigul întru ale învăţării, încât de acum înainte vom păşi mai uşor, cu paşi mai hotărâţi şi credinţa mai puternică. Nu uita cât de puţine ai învăţat. Nu uita cât de multe poţi învăţa acum. Nu uita nevoia de tine pe care o are Tatăl, atunci când recapitulezi aceste gânduri pe care El ţi le-a dăruit.

LECŢIA 111 De recapitulat dimineaţa şi seara: <91> „Miracolele se văd în lumină”.

„Nu pot vedea în întuneric. Fie ca lumina Sfinţeniei şi adevărului să-mi lumineze mintea, şi fie ca eu să pot vedea inocenţa lăuntrică”.

<92> „Miracolele se văd în lumină iar lumina şi tăria sunt una”.

„Văd datorită tăriei, care este darul lui Dumnezeu pentru mine.

Slăbiciunea mea este negura pe care darul Său o risipeşte, Dându-mi tăria Sa spre ai lua locul”.

La ora fixă:

„Miracolele se văd în lumină”.

Peste jumătate de oră:

„Miracolele se văd în lumină, iar lumina şi tăria sunt una”.

LECŢIA 112 De recapitulat dimineaţa şi seara: <93> „Lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în mine”.

„Sunt sălaşul luminii, bucuriei şi păcii.

La urez bun venit în sălaşul pe care îl împărtăşesc Cu Dumnezeu, fiindcă sunt parte din El”.

<94> „Sunt aşa cum Dumnezeu m-a creat”.

„Voi rămâne dea pururi aşa cum am fost Creat de Cel Neschimbător asemenea Lui însuşi.

Şi sunt una cu El, iar El una cu mine”.

La ora fixă:

„Lumina, bucuria şi pacea sălăşluiesc în mine”.

Peste jumătate de oră:

„Sunt aşa cum Dumnezeu m-a creat”.

LECŢIA 113 De recapitulat dimineaţa şi seara: <95> „Sunt Unicul Sine, unit cu Creatorul meu”.

„Seninătatea şi pacea desăvârşită îmi aparţin, Deoarece sunt Unicul Sine, pe deplin întreg, Una cu toată creaţia şi cu Dumnezeu”.

<96> „Mântuirea vine de la Unicul meu Sine”.

„De la Unicul meu Sine, a cărui cunoaştere rămâne mereu în mintea mea, văd planul perfect al lui Dumnezeu Pentru mântuirea mea ca fiind perfect împlinit”.

La ora fixă:

„Sunt Unicul Sine, unit cu Creatorul meu”.

Peste jumătate de oră:

„Mântuirea vine de la Unicul meu Sine”.

Lecţia 114 De recapitulat dimineaţa şi seara: <97> „Eu sunt spirit”.

„Sunt Fiul lui Dumnezeu. Niciun trup nu poate Conţine Spiritul meu, nici numi poate impune o limitare pe care Dumnezeu nu a creat-o”.

<98> „Voiesc să-mi accept rolul în planul de mântuire al lui Dumnezeu”.

„Care îmi poate fi funcţia decât să accept Cuvântul lui Dumnezeu, Cel care m-a creat Pentru ceea ce sunt şi voi fi dea pururi?”

La ora fixă:

„Eu sunt spirit”.

Peste jumătate de oră:

„Voiesc să-mi accept rolul în planul de mântuire al lui Dumnezeu”.

LECŢIA 115 De recapitulat dimineaţa şi seara: <99> „Mântuirea este unica mea funcţie aici”.

„Funcţia mea aici este să iert lumea pentru toate greşelile pe care eu le-am comis.

Căci astfel sunt izbăvit de ele împreună cu toată lumea”.

<100> „Rolul meu este esenţial în planul de mântuire al lui Dumnezeu”.

„Sunt indispensabil planului lui Dumnezeu Pentru mântuirea lumii. Căci El Mia încredinţat planul Său ia să pot mântui lumea”.

La ora fixă:

„Mântuirea este unica mea funcţie aici”.

Peste jumătate de oră:

„Rolul meu este esenţial în planul de mântuire al lui Dumnezeu”.

LECŢIA 116 De recapitulat dimineaţa şi seara: <101> „Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârşită”.

„Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârşită şi nu pot suferi decât doar datorită credinţei că mai există o altă voie diferită de a Sa”.

<102> „Eu împărtăşesc voia lui Dumnezeu pentru mine: desăvârşita mea fericire”.

„Eu împărtăşesc voia tatălui meu pentru mine, Fiul Său.

Ceea ce El Mia dăruit este tot ce-mi doresc.

Ceea ce El Mia dăruit este tot ce există”.

La ora fixă:

„Voia lui Dumnezeu pentru mine este fericirea desăvârşită”.

Peste jumătate de oră:

„Eu împărtăşesc Voia lui Dumnezeu pentru mine: desăvârşita mea fericire”.

LECŢIA 117 De recapitulat dimineaţa şi seara: <103> „Dumnezeu, fiind Iubire, este de asemenea şi fericire”.

„Fie ca eu să-mi aduc aminte că iubirea este fericire.

Şi că nimic altceva nu aduce bucurie. Astfel mă hotărăsc să nu întreţin niciun fel de substitut pentru

iubire”.

<104> „Eu caut doar ceea ce-mi aparţine într-adevăr”.

„Iubirea îmi este moştenirea, împreună cu bucuria.

Acestea sunt darurile pe care mi le-a dăruit Tatăl meu.

Voi accepta tot ceea ce-mi aparţine într-adevăr”.

La ora fixă:

„Dumnezeu, fiind Iubire, este de asemenea şi fericire”.

Peste jumătate de oră:

„Eu caut doar ceea ce-mi aparţine într-adevăr”.

LECŢIA 118 De recapitulat dimineaţa şi seara: <105> „ale mele sunt pacea şi bucuria lui Dumnezeu”.

„Astăzi voi accepta pacea şi bucuria lui Dumnezeu.

În schimbul tuturor substitutelor Pentru fericire şi pace, plăsmuite de mine”.

<106> „Fie ca eu să tac şi să ascult adevărul”.

„Fie ca propria-mi voce plăpândă să tacă şi fie să aud Vocea măreaţă care vorbeşte pentru Adevărul însuşi Asigurându-mă că sunt Fiul desăvârşit al lui Dumnezeu.

La ora fixă:

„Ale mele sunt pacea şi bucuria lui Dumnezeu”.

Peste jumătate de oră:

„Fie ca eu să tac şi să ascult adevărul”.

LECŢIA 119 De recapitulat dimineaţa şi seara: <107> „adevărul va corecta toate greşelile din mintea mea”.

„Greşesc atunci când socotesc că ceva ar putea să-mi dăuneze într-un fel sau altul. Sunt Fiul lui Dumnezeu, Al cărui Sine odihneşte în siguranţă în mintea lui Dumnezeu”.

<108> „Într-adevăr, a dărui şi a dobândi, sunt una”.

„Astăzi voi ierta toate, ia să pot învăţa cum să accept adevărul din mine, ŞI ca să ajung să-mi recunosc neprihănirea”.

La ora fixă:

„Adevărul va corecta toate greşelile din /în mintea mea”.

Peste jumătate de oră:

„Într-adevăr, a dărui şi a dobândi, sunt una”.

LECŢIA 120 De recapitulat dimineaţa şi seara: <109> „Mă odihnesc în Dumnezeu”.

„Mă odihnesc astăzi în Dumnezeu şi îl las pe El să lucreze în mine şi prin mine, în timp ce mă odihnesc în El În tăcere şi în deplină certitudine”.

<110> „Sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu”.

„Sunt Fiul lui Dumnezeu. Las astăzi deoparte Toate iluziile bolnăvicioase despre mine însămi şi îl las pe Tatăl meu să-mi spună cine sunt eu cu adevărat”.

La oră fixă:

„Mă odihnesc în Dumnezeu”.

Peste jumătate de oră:

„Sunt aşa cum m-a creat Dumnezeu”.

LECŢIA 121

„Iertarea este cheia fericirii”.

Aici se află răspunsul căutărilor tale de a găsi pacea. Aici se află cheia semnificaţiei unei lumi ce pare lipsită de sens. Aici se află calea către siguranţă în mijlocul primejdiilor aparente care par să te ameninţe la fiecare colţ şi care strecoară nesiguranţă în toate încercările tale de a găsi vreodată liniştea şi pacea. Aici îşi găsesc răspunsul toate întrebările tale, aici se află, în sfârşit, certitudinea sfârşitului tuturor incertitudinilor.

Mintea neiertătoare este plină de teamă, nelăsând loc iubirii să fie ea însăşi, să-şi desfacă aripile în pace şi să se avânte deasupra zbuciumului lumii. Mintea neiertătoare este tristă, lipsită de speranţa alinării şi izbăvirii de chin. Ea suferă şi stăruie în mizerie, orbecăind prin beznă fără să vadă, fiind totuşi convinsă de primejdia ce o pândeşte acolo.

Mintea neiertătoare este sfâşiată de îndoială, nelămurită atât în ce-o priveşte, cât şi faţă de tot ce vede, temătoare şi mânioasă, slabă şi fudulă, temându-se să meargă înainte, temându-se să stea pe loc, temându-se să se trezească sau să adoarmă, temându-se de fiecare sunet, dar şi cu mai mare teamă de tăcere; îngrozită de întuneric,

dar şi mai îngrozită de apropierea luminii. Ce altceva poate percepe mintea neiertătoare decât propria ei osândă? Ce altceva poate contempla decât dovada că toate păcatele ei sunt reale?

Mintea neiertătoare nu vede greşeli, ci numai păcate. Se uită la lume cu ochi nevăzători şi ţipă atunci când îşi contemplă propriile proiecţii ivindu-se pentru a-i ataca jalnica parodie a vieţii. Vrea să trăiască, dar îşi doreşte să fi fost moartă. Vrea iertare, dar nu vede nicio speranţă. Doreşte scăpare, dar nu poate concepe vreuna, pentru că pretutindeni îi vede numai pe cei păcătoşi.

Mintea neiertătoare este cuprinsă de disperare, fără nicio perspectivă de viitor, care nu iar putea oferi decât şi mai multă disperare. Cu toate acestea, ea îşi consideră judecata pronunţată asupra lumii ca fiind ireversibilă, neputând înţelege că s-a condamnat ea însăşi la această disperare. Ea consideră că nu se poate schimba, căci ceea ce vede stă mărturie că judecata ei este corectă. Nu întreabă, căci crede că ştie. Nu pune la îndoială, sigură fiind că are dreptate.

Iertarea este însuşită. Nu este inerentă minţii, ea neputând păcătui. Precum păcatul este o idee pe care singur ţi-ai însuşito, tot aşa trebuie să înveţi şi iertarea, dar de la un învăţător, altul decât tine însuţi, Cel care reprezintă celălalt Sine din tine. Prin El înveţi cum să ierţi sinele pe care gândeşti că l-ai făcut, lăsându-l să dispară.

Astfel îţi redai mintea, devenită una, Celui care îţi este Sinele, şi care nu poate păcătui niciodată.

Fiecare minte neiertătoare îţi oferă ocazia de aţi instrui propria minte cum să ierte. Fiecare dintre aceste minţi aşteaptă izbăvirea de iad prin tine şi se întoarce către tine, implorându-te să-i dai Cerul aici şi acum. Nu are nicio speranţă, dar tu devii speranţa ei. Şi fiind speranţa ei, devii propria ta speranţă. Mintea neiertătoare trebuie să înveţe prin iertarea ta că a fost mântuită de iad. Şi după cum demonstrezi tu mântuirea, aşa ţi-o vei însuşi. Însă practicarea şi învăţarea nu vor veni de la tine, ci de la învăţătorul care ţi-a fost menit ca să-ţi arate calea.

Astăzi exersăm cum să învăţăm să iertăm. Dacă ai bunăvoinţa, poţi învăţa astăzi să dobândeşti cheia fericirii, făcând uz de ea spre folosul tău. Vom dedica zece minute dimineaţa şi alte zece seara, opt a învăţa cum să dăruim iertare şi cum, să o dobândim.

Mintea neiertătoare nu crede că a dărui este totuna cu a dobândi. Totuşi, astăzi vom încerca să învăţăm că sunt unul şi acelaşi lucru, practicând iertarea faţă de cineva pe care îl consideri ca fiindu-ţi duşman, precum şi faţă de cineva pe care îl consideri ca fiindu-ţi prieten. Şi pe măsură ce vei învăţa să-i vezi pe amândoi ca unul, vom extinde lecţia asupra ta însăţi şi vei vedea că scăparea lor a incluso şi pe a ta.

Începe perioadele mai lungi de exersare gândindu-te la cineva care nu-ţi place, care pare să te irite sau pe care nu ţi-ar conveni să-l întâlneşti, cineva pe care îl dispreţuieşti de-a binelea sau pur şi simplu încerci să-l treci cu vederea. Nu contează ce formă îmbracă mânia ta. Probabil că te-ai şi oprit asupra lui. Este exact cine trebuie.

Acum închide ochii, fixează-l în mintea ta şi uită-te la el pentru o vreme. Încearcă să vezi ceva lumină în el; o mică licărire pe care nu ai observato niciodată. Încearcă să găseşti o mică rază de înseninare luminând imaginea urâtă pe care o ai despre el. Priveşte această imagine până zăreşti o lumină undeva în cuprinsul ei, iar apoi încearcă să laşi această lumină să se extindă, până când îl acoperă, făcând imaginea să devină frumoasă şi bună.

Uită-te o vreme la această percepţie preschimbată, apoi îndreaptă-ţi mintea spre cineva pe care îl consideri prieten. Încearcă să transferi asupra lui lumina pe care ai învăţat să o vezi în jurul fostului tău „duşman”. Percepe-l acum ca fiindu-ţi mult mai mult decât prieten, căci în această lumină sfinţenia sa ţi-l înfăţişează pe mântuitorul tău, mântuit şi mântuind, vindecat şi întreg.

Lasă-l apoi să-ţi ofere lumina pe care o vezi în el, şi lasă-l pe duşmanul şi pe prietenul tău să se unească întru a te binecuvânta cu ceea ce ai dăruit. Acum eşti una cu ei, şi

ei cu tine. Iertat ai fost acum de tine însuţi. Nu uita, de-a lungul zilei, de rolul pe care îl joacă iertarea în a aduce fericire fiecărei minţi neiertătoare, a ta fiind printre ele. Spuneţi la fiecare oră:

„Iertarea este cheia fericirii. Mă voi trezi din visul în care se face că sunt muritor, supus greşelilor şi plin de păcat, şi voi cunoaşte că sunt Fiul perfect al lui Dumnezeu".

LECŢIA 122

„Iertarea oferă tot ce vreau".

Ce ai putea avea şi iertarea să nu-ţi poată da? Vrei pace?

Iertarea o oferă. Vrei fericire, o minte liniştită, o certitudine a rostului, un sentiment al vredniciei şi frumuseţii care nu poate fi tulburată? Vrei păsare şi siguranţă şi căldura ocrotirii sigure mereu?

Vrei o linişte care nu poate fi tulburată, o blândeţe care nu poate fi niciodată rănită, o mângâiere adâncă şi trainică, precum şi o odihnă atât de perfectă încât nu poate fi niciodată deranjată?

Iertarea ţi le oferă pe toate acestea, şi multe altele. Ea sclipeşte în faţa ochilor tăi de îndată ce te trezeşti, dăruindu-ţi bucuria cu care să întâmpini ziua. Îţi mângâie fruntea atunci când dormi şi-ţi poposeşte pe pleoape astfel încât să nu vezi niciun vis de teamă şi rău, răzbunare şi atac. Iar atunci când te trezeşti din nou, ea îţi oferă o altă zi de fericire şi pace. Iertarea ţi le oferă pe toate acestea, şi încă multe altele.

Iertarea face ca vălul ce ascunde faţa lui Christ să se ridice de pe cei care privesc lumea cu ochi neiertători. Ea te face să-L recunoşti pe Fiul lui Dumnezeu şi îţi curăţă memoria de toate gândurile moarte, astfel încât amintirea Tatălui să-ţi poată trece pragul minţii. Ce ai putea să vrei, şi iertarea să nu-ţi poată dărui? Ce alte daruri decât acestea merită a fi căutate? Ce valoare fantezistă, ce efect trivial, sau ce promisiune trecătoare făcută pentru a nu fi niciodată ţinută poate conţine mai multă speranţă decât ceea ce aduce iertarea?

De ce ai căuta un răspuns, altul decât cel care va răspunde la toate? Iată răspunsul perfect dat întrebărilor imperfecte, solicitărilor lipsite de sens, şovăielnicei bunăvoinţe de a auzi, sârguinţei mai puţin decât călduţe şi credinţei parţiale! Iată răspunsul! Nul mai căuta. Nu vei găsi altul în locul său.

Planul lui Dumnezeu pentru mântuirea ta nu se poate schimba, nici nu poate da greş. Fii recunoscător că acest plan rămâne exact aşa cum El la întocmit. Stă în faţa ta neschimbat, asemenea unei uşi deschise, chemarea căldurii şi bineţii de dinlăuntru îmbiindu-te să intri şi să te simţi acasă, căci aici îţi este sălaşul.

Iată răspunsul! Vrei oare să stai afară, când tot Cerul te aşteaptă înăuntru? Iartă şi fii iertat. Precum dăruieşti, aşa vei dobândi. Nu există alt plan decât acesta, pentru mântuirea Fiului lui Dumnezeu. Să ne bucurăm astăzi că aşa este, căci iată, avem un răspuns, clar şi explicit, aflându-se, prin simplitatea sa, mai presus de orice amăgire. Toate complexităţile pe care lumea le-a urzit din firave fire de păianjen dispar în faţa puterii şi maiestăţii acestei extrem de simple exprimări a adevărului.

Iată răspunsul! Nu-i întoarce spatele, rătăcind din nou prin lume.

Acceptă mântuirea acum. Este darul lui Dumnezeu, nu al lumii.

Lumea nu poate oferi niciun dar de valoare unei minţi care a dobândit ceea ce Dumnezeu ia dăruit. Dumnezeu voieşte ca mântuirea să fie dobândită astăzi şi ca încurcăturile viselor tale să nu-ţi mai ascundă nimicnicia lor.

Deschideţi ochii astăzi şi priveşte o lume fericită a siguranţei şi a păcii. Iertarea este mijlocul prin care ea ajunge să ia locul iadului.

Răsare în tăcere, dând bineţe ochilor tăi deschişi şi umplându-ţi inima cu o linişte adâncă, în timp ce străvechile adevăruri, mereu nou-născute, răsar în conştienţa ta. Ceea ce îţi vei aminti atunci nu poate fi descris niciodată. Şi totuşi, iertarea ţi le oferă.

Amintindu-ne de darurile pe care ni le oferă iertarea, întreprindem exerciţiile de astăzi cu speranţa şi încrederea că aceasta va fi ziua în care mântuirea va fi a noastră. Cu ardoare şi bucurie o vom căuta astăzi, conştienţi că avem cheia în mâinile noastre, acceptând răspunsul dat de Cer iadului pe care noi l-am plăsmuit, dar în care nu vrem să mai rămânem.

Dimineaţa şi seara vom dărui cu drag câte un sfert de oră căutării care conţine garanţia sfârşitului iadului. Începe această căutare plin de speranţă, căci am ajuns la răscrucea de unde drumul devine mult mai uşor. Iar acum este scurt drumul pe care încă îl parcurgem. Suntem aproape, într-adevăr, de capătul dinainte stabilit, al visului.

Cufundă-te în fericire de îndată ce începi aceste perioade de exersare, pentru că ele îţi oferă recompensa certă a întrebărilor care şi-au aflat răspunsul, împreună cu ceea ce-ţi aduce acceptarea răspunsului. Astăzi îţi va fi dat să simţi pacea pe care o oferă iertarea şi bucuria prilejuită de ridicarea vălului.

În faţa luminii pe care o vei dobândi astăzi, lumea va păli până va dispare cu totul, şi vei vedea ivindu-se o altă lume, pentru descrierea căreia nu ai cuvinte. Păşim acum drept în lumină, dobândind darurile care au fost păstrate pentru noi încă de la începutul timpului, în aşteptarea zilei de astăzi.

Iertarea oferă tot ce vrei. Astăzi îţi sunt oferite toate lucrurile pe care le vrei. Nu lăsa să-ţi scape darurile pe parcursul zilei, pe măsură ce te întorci din nou să te confrunţi cu o lume a schimbării perpetue şi a aparenţelor mohorâte. Păstrează-ţi darurile într-o conştienţă clară, în timp ce vezi ce este neschimbător în inima schimbării; lumina adevărului în spatele aparenţelor.

Nu te lăsa ispitit să-ţi laşi darurile să alunece pe lângă tine, eşuând în uitare, ci ţine-le cu fermitate în minte prin încercările de a te gândi la ele cel puţin un minut, la trecerea fiecărui sfert de oră.

Aminteşte-ţi cât de preţioase sunt aceste daruri, cu ajutorul acestui memento care are puterea de aţi păstra în

conştienţă darurile pe tot parcursul zilei:

„Iertarea oferă tot ce vreau.
Astăzi am acceptat aceasta ca fiind adevărat.
Astăzi am dobândi darurile lui Dumnezeu”.

LECŢIA 123

„Mulţumesc Tatălui meu pentru darurile Sale către mine”.

Astăzi să fim recunoscători. Am ajuns pe cărări mai blânde şi drumuri mai netezite. Nu mai încape gândul întoarcerii înapoi, nici vreo împotrivire implacabilă faţă de adevăr. Mai rămâne un pic de şovăială, câteva reţineri mărunte şi o mică ezitare, dar ai toate motivele să fii recunoscător pentru câştigurile tale, care sunt mult mai mari decât îţi dai seama.

O zi dedicată acum recunoştinţei va adăuga beneficiul unei înţelegeri mai pătrunzătoare la amploarea reală a tuturor câştigurilor pe care le-ai realizat, a darurilor pe care le-ai dobândit.

Bucură-te astăzi, într-o recunoştinţă iubitoare: Tatăl tău nu te-a abandonat ţie însuţi, nici nu tea lăsat să rătăceşti singur prin întuneric. Fii recunoscător că teamântuit de sinele pe care ai socotit că l-ai plăsmuit pentru a ocupa locul Său şi al creaţiei Sale. Adu-l mulţumiri astăzi.

Adu-l mulţumiri pentru că nu tea abandonat şi pentru că iubirea Sa va rămâne dea pururi să te lumineze, dea pururi neschimbată.

Mulţumeşte-l, de asemenea, pentru că eşti neschimbător, pentru că Fiul pe care îl iubeşte este la fel de neschimbător precum este EL Însuşi. Fii recunoscător că eşti mântuit. Bucură-te că ai de îndeplinit o funcţie în mântuire. Fii recunoscător că valoarea ta depăşeşte cu mult darurile tale sărăcăcioase şi judecăţile meschine asupra aceluia pe care Dumnezeu la desemnat ca fiind Fiul Său.

Astăzi ne vom înălţa cu recunoştinţă inimile deasupra disperării şi ne vom ridica ochii recunoscători, pentru a nu-i mai îndrepta în jos, către ţărână. Astăzi cântăm cântecul

recunoştinţei, în onoarea Sinelui care Dumnezeu a voit să fie adevărata noastră Identitate în El. Astăzi zâmbim tuturor acelora pe care îi întâlnim, îndreptându-ne cu paşi uşuraţi către ceea ce avem de înfăptuit.

Nu mergem singuri. Şi aducem mulţumiri pentru faptul că în singurătatea noastră a apărut un Prieten care să ne rostească Cuvântul mântuitor al lui Dumnezeu. Şi mulţumiri ţie pentru că îl asculţi. Cuvântul Său este lipsit de grai dacă nu este auzit.

Mulţumindu-l Lui, îţi mulţumeşti de asemenea ţie însuţi. Un mesaj neauzit nu va mântui lumea, oricât de puternică ar fi Vocea care îl rosteşte, oricât de iubitor ar fi mesajul.

Mulţumiri ţie, care ai auzit, căci devii mesagerul care duci cu tine Vocea Sa, lăsând-o să răsune iar şi iar în jurul lumii. Primeşte astăzi mulţumirile lui Dumnezeu, aducându-l mulţumiri. Căci El îţi oferă mulţumirile pe care le aduci, de vreme ce El îţi primeşte darurile cu o recunoştinţă plină de iubire, întorcându-ţi-le de mii şi sute de mii de ori mai mult. Îţi va binecuvânta darurile, împărtăşindu-le cu tine. Şi astfel ele sporesc în putere şi tărie, până când vor umple lumea de veselie şi recunoştinţă.

Primeşte astăzi mult umirile Sale şi oferă-Le Lui pe ale tale, vreme de două ori câte cincisprezece minute. Îţi vei da seama lui îi oferi mulţumirile şi lui îi mulţumeşte El atunci când tu Îi mulţumeşti. Această jumătate de oră sfântă dăruită Lui îţi va fi restituită în raport de ani pentru fiecare secundă; puterea de a mântui lumea cu eoni mai târziu, datorită mulţumirilor aduse Lui.

Primeşte-l mulţumirile şi vei înţelege cu câtă iubire te conţine în Mintea Sa, cât de adâncă şi de neţărmurită Îi este grija pentru tine, cât de perfectă Îi este recunoştinţa faţă de tine. Adu-ţi aminte de El oră de oră, şi mulţumeşte-l pentru tot ceea ce a dăruit Fiului Său, astfel încât el să se înalţe deasupra lumii, aducându-şi aminte de Tatăl său şi de Sinele său.

LECŢIA 124

„Fie să-mi aduc aminte că sunt una cu Dumnezeu”.

Astăzi vom aduce din nou mulţumiri pentru identitatea noastră în Dumnezeu. Căminul nostru este în siguranţă, ocrotirea este garantată în tot ce facem, puterea şi tăria se află la dispoziţia noastră în tot ce întreprindem. Nu putem da greş în nimic. Tot ce atingem capătă o lumină strălucitoare care binecuvântează şi vindecă. Una cu Dumnezeu şi cu Universul ne vedem de drum bucurându-ne, cuprinşi de gândul că Dumnezeu însuşi ne însoţeşte pretutindeni.

Cât de sfinte ne sunt minţile! Şi tot ceea ce vedem reflectă sfinţenia dinlăuntru minţii care este una cu Dumnezeu şi cu ea însăşi. Cât de uşor dispar erorile, şi cât de uşor moartea cedează locul vieţii veşnice. Urmele strălucitoare ale paşilor noştri arată calea către adevăr, căci Dumnezeu ne este acum Tovarăşul de drum, când păşim prin lume pentru o vreme. Iar cei ce ne vor urma vor recunoaşte calea, fiindcă lumina pe care o purtăm rămâne în urma noastră, cu toate că ea continuă drumul împreună cu noi.

Ceea ce dobândim este darul nostru etern atât pentru cei care urmează după noi, cât şi pentru cei care ne-au precedat sau au stat o vreme cu noi. Şi Dumnezeu, Cel care ne iubeşte cu iubirea nepărtinitoare în care am fost creaţi, ne zâmbeşte şi ne oferă fericirea pe care am dăruito la rândul nostru.

Astăzi nu ne vom îndoi de iubirea Sa pentru noi, nici nu vom pune la îndoială ocrotirea şi grija Sa. Între încrederea noastră şi conştienţa Prezenţei Sale nu se pot interpune niciun fel de nelinişti lipsite de sens. Astăzi suntem una cu El, în recunoaştere şi reamintire. Îl simţim în inimile noastre. Minţile noastre conţin Gândurile Sale; ochii noştri contemplă, în tot ce privim, Minunăţia Sa. Astăzi vedem numai ceea ce este iubitor şi vrednic de iubire.

Asta vedem în aparenţele durerii, şi durerea face loc păcii. Asta vedem în cei frenetici, în cei trişti şi necăjiţi, în cei singuratici şi înfricoşaţi, ce sunt restituiţi calmului şi

păcii minţii întru care au fost creaţi. Şi tot asta vedem în cei muribunzi, precum şi în cei morţi.

Niciun miracol nu poate fi vreodată refuzat celor care ştiu că sunt una cu Dumnezeu. Nu există gând al lor care să nu aibă puterea de a vindeca toate formele suferinţei în oricine, în vremuri trecute şi vremuri ce vor să vină, la fel de uşor precum în cei care păşesc acum alături de ei. Gândurile lor sunt acum atemporale, dincolo de distanţe şi dincolo de timp.

Atunci când spunem că suntem una cu Dumnezeu ne alăturăm acestei conştienţe. Căci prin aceste cuvinte spunem, de asemenea, că suntem mântuiţi şi vindecaţi; că putem, în consecinţă, să mântuim şi să vindecăm. Am acceptat darul, iar acum vom dărui.

Căci vrem să păstrăm darurile pe care ni le-a dat Tatăl nostru. Astăzi vom resimţi starea de a fi una cu El, astfel încât lumea să poată împărtăşi recunoaşterea de către noi a realităţii. În trăirea noastră lumea este eliberată. În măsura în care ne negăm separarea faţă de Tatăl nostru, ea este vindecată odată cu noi.

Pace ţie astăzi! Consolidează-ţi pacea exersând conştienţa că eşti una cu Creatorul tău, precum El este cu tine. Cândva de-a lungul zilei de astăzi, când ţi se pare mai potrivit, dedică o jumătate de oră gândului că eşti una cu Dumnezeu. Iată prima noastră tentativă de a aborda o perioadă mai extinsă, pentru care nu oferim niciun fel de reguli, nici cuvinte speciale care să-ţi conducă meditaţia. Ne vom lăsa în seama Vocii lui Dumnezeu pentru a ne vorbi după cum crede El de cuviinţă, siguri că El nu va întârzia să o facă. Zăboveşte împreună cu El în această jumătate de oră. El va face restul.

Beneficul tău nu se va diminua dacă crezi că nu întâmplă nimic.

S-ar putea să nu fii gata să accepţi câştigul astăzi. Şi totuşi cândva, undeva, acesta îţi va parveni şi nu vei întârzia să-l recunoşti atunci când pogoară cu certitudine în mintea ta. Această jumătate de oră va fi înrămată cu aur, fiecare minut fiind asemenea unui diamant încrustat în

jurul oglinzii pe care acest exerciţiu ţi-o va oferi. Şi în această oglindă vei vedea, ca reflexie a feţei tale, faţa Christului.

Poate astăzi, poate mâine, îţi vei zări propria transfigurare în oglinda pe care această jumătate de oră sfântă ţi-o întinde ca să te priveşti pe tine însuţi. Când eşti gata o vei găsi acolo, înăuntrul minţii tale, aşteptând să fie găsită. Atunci îţi vei aduce aminte de gândul căruia i-ai dăruit această jumătate de oră, conştientizând plin de recunoştinţă că niciodată timpul nu a fost petrecut cu mai mare folos.

Poate astăzi, poate mâine, vei privi în această oglindă şi vei înţelege că lumina neprihănită pe care o vezi îţi aparţine, minunăţia pe care o priveşti este propria ta minunăţie. Socoteşte această jumătate de oră ca un dar făcut lui Dumnezeu, cu certitudinea că darul pe care ţi-l va întoarce va fi un sentiment de iubire pe care nu-l poţi înţelege, o bucurie mult prea adâncă pentru a fi cuprinsă, o privelişte prea sfântă pentru vederea ochilor trupeşti. Dar poţi fi sigur că într-o zi, poate azi, poate mâine, vei pricepe şi vei vedea.

Adaugă alte giuvaiere la rama de aur care susţine oglinda oferită ţie astăzi, repetând, oră de oră, în sinea ta:

„Fie ca să-mi aduc aminte că sunt una cu Dumnezeu Una cu toţi fraţii mei şi cu Sinele meu, în veşnică sfinţenie şi pace”.

LECŢIA 125

„Astăzi primesc în tihnă Cuvântul lui Dumnezeu”.

Fie ca această zi să fie o zi de liniştire şi de senină ascultare.

Tatăl tău voieşte ca astăzi să-l auzi Cuvântul. Te cheamă din adâncurile minţii tale, acolo unde El sălăşluieşte. Ascultă-L astăzi.

Pacea nu este nicidecum posibilă prin când Cuvântul Său nu va fi auzit în toată lumea; până când mintea ta, într-o senină ascultare, nu va accepta mesajul pe care lumea trebuie să-l audă pentru a inaugura ora senină a păcii.

Această lume se va schimba prin tine. Niciun fel de alte mijloace nu o pot mântui, căci planul lui Dumnezeu este, pur şi simplu, acesta: Fiul lui Dumnezeu este liber să se mântuiască, căci i s-a dat Cuvântul lui Dumnezeu spre ai fi îndrumător, Cuvânt ce se află dea pururi în mintea sa şi alături de el, pentru al conduce negreşit către Casa Părintească, după voia sa, care este dea pururea la fel de liberă ca a lui Dumnezeu. Nu este condus cu forţa, ci doar cu iubire. Nu este judecat, doar sfinţit.

Astăzi vom auzi în liniştea tăcerii Vocea lui Dumnezeu, fără amestecul gândurilor noastre mărunte, fără dorinţele noastre personale şi fără a judeca într-un fel sau altul Cuvântul Său sfânt.

Nu ne vom judeca astăzi, fiindcă ceea ce suntem nu poate fi judecat. Ne distanţăm de toate judecăţile cu care lumea la acoperit pe Fiu lui Dumnezeu. Ea nu îl cunoaşte. Astăzi nu vom da ascultare lumii, ci vom aştepta în tăcere Cuvântul lui Dumnezeu.

Ascultă-L pe Tatăl tău vorbindu-ţi, sfânt Fiu lui Dumnezeu. Vocea Sa voieşti să-ţi dăruiască Cuvântul Său sfânt, pentru a răspândi în toată lumea vestea mântuirii şi vremea sfântă a păcii. Astăzi ne adunăm în faţa tronului lui Dumnezeu, locul liniştii din mintea unde El sălăşluieşte dea pururea, în sfinţenia pe care El a creat-o şi pe care nu va o părăsi niciodată.

Nu a aşteptat ca mai întâi să-ţi întorci unde din nou mintea către El, pentru a-ţi dărui abia atunci Cuvântul Său. Nu s-a ascuns de tine, în timp ce rătăceai, îndepărtându-te un timp de El. Nu preţuieşte iluziile pe care le nutreşti despre tine însuţi. Îşi cunoaşte Fiul şi voieşte ca el să rămână parte din Sine, fără a ţine cont de visele sale, fără a ţine cont de nebunia lui de a crede că voia sa nu-i aparţine.

Astăzi El îţi vorbeşte. Vocea Sa îţi aşteaptă tăcerea, căci Cuvântul Său nu poate fi auzit până când mintea ta nu se linişteşte pentru o vreme şi până când dorinţele tale lipsite de sens nu au fost potolite. Aşteaptă-l Cuvântul în linişte. Există o pace în tine la care trebuie să apelezi

astăzi, care te sau ajuta să-ţi pregăteşti mintea ta preasfântă ca să audă Vocea care vorbeşte din partea Creatorului ei.

Dăruieşte astăzi, de trei ori, la orele cele mai potrivite pentru tăcere, câte zece minute, în care nu vei da ascultare lumii, ci vei alege în schimb o duioasă ascultare a Cuvântul lui Dumnezeu. Îţi vorbeşte de mai de-aproape decât inima ta. Vocea Sa îţi este mai aproape decât mâna. Iubirea Sa reprezintă tot ceea ce eşti şi tot ceea ce este El; este totuna cu tine şi tu totuna cu El.

Propria-ţi voce este cea pe care o asculţi atunci când El îţi vorbeşte. Propriul tău cuvânt este cel pe care El îl rosteşte. Este Cuvântul libertăţii şi al păcii, al unităţii voinţei şi a scopului, fără nicio separare sau diviziune în mintea unică a Tatălui şi a Fiului. Astăzi ascultă-ţi în tihnă Sinele şi lasă-L să-ţi spună că Dumnezeu nu şi-a părăsit niciodată Fiul, şi că tu nu ţi-ai părăsit niciodată Sinele.

Fii doar liniştit. Nu ai nevoie decât de această regulă, pentru ca exersarea ta să te înalţe astăzi deasupra gândirii lumii şi să-ţi elibereze viziunea de sclavia ochilor trupeşti. Fii doar senin şi ascultă. Vei auzi Cuvântul în care Voia lui Dumnezeu Fiul se împreunează cu Voia Tatălui Său, fiind una cu ea, fără niciun fel de iluzii insinuate în ceea ce este pe de-a-ntregul indivizibil şi adevărat.

La fiecare oră care trece, stai liniştit pentru o clipă şi adu-ţi aminte că astăzi ai un scop anume, să primeşti în tihnă Cuvântul lui Dumnezeu.

LECŢIA 126

„Tot ce dăruiesc îmi este dăruit mie însumi”.

Ideea de astăzi, cu totul străină egoului şi modului de gândire al lumii, este crucială pentru răsturnarea gândirii pe care o va aduce acest curs. Dacă ai crede această afirmaţie, nu ai avea nicio problemă în privinţa iertării depline, a certitudinii ţelului şi a călăuzirii infailibile.

Ai înţelege mijloacele prin care îţi parvine mântuirea, şi nu ai ezita să le foloseşti acum.

Să examinăm ceea ce crezi, de fapt, în locul acestei idei. Ţi se pare că alţi oameni sunt separaţi de tine şi

capabili de comportări care nu au nicio repercusiune asupra gândurilor tale, nici invers. Prin urmare, atitudinile tale nu au niciun efect asupra lor, iar strigătele lor după ajutor nu au nicio legătură cu ale tale. Crezi, de asemenea, că ei pot păcătui fără aţi afecta modul de a te percepe pe tine însuţi, în timp ce le judeci păcatul şi poţi, cu toate acestea, să rămâi împăcat, la adăpost de orice condamnare.

Atunci când „ierţi” un păcat, nu ai niciun folos nemijlocit. Dai milostenia cuiva nevrednic, numai pentru a demonstra că eşti mai bun, situat pe o treaptă mai înaltă decât cel pe care-l ierţi. Acesta nu merită pomana toleranţei tale, pe care o acorzi unuia nevrednic de acest dar, deoarece păcatele tale l-au coborât mai prejos de o adevărată egalitate cu tine. Nu are niciun drept la iertarea ta. Ea îi înmânează lui un dar, nicidecum ţie.

În felul acesta iertarea este în fond neîntemeiată; o toană caritabilă, binevoitoare dar nemeritată, un dar acordat uneori, alteori reţinut. Fiind nemeritată, reţinerea iertării este justă, şi nu este drept să ai de suferit pentru această reţinere. Păcatul pe care îl ierţi nu este propriul tău păcat. La comis cineva cu care nu ai nimic de-a face. Iar dacă eşti mărinimos faţă de el, dându-i ceea ce nu merită, darul nu-ţi aparţine cu nimic mai mult decât păcatul său.

Dacă asta este adevărat, iertarea nu are niciun temei pe care să se sprijine cu încredere şi siguranţă. Este o excentricitate căreia câteodată binevoieşti să acorzi cu indulgenţă o păsuire nemeritată.

Totuşi, îţi rămâne dreptul să nu-l laşi pe păcătos să scape de îndreptăţita răsplată pentru păcatul său. Crezi oare că Domnul Cerului ar permite ca mântuirea lumii să depindă de şa ceva? Oare grija Sa pentru tine nu ar fi adevărat infimă dacă mântuirea ta ar depinde de o toană?

Tu nu înţelegi iertarea. Aşa cum o vezi, nu este decât un frâu pus atacului făţiş, care nu necesită nicio corecţie în mintea ta. Aşa cum o percepi, nu-ţi poate dărui pacea. Nu este un mijloc pentru izbăvirea ta de ceea ce vezi în

altcineva, nicidecum în tine însuţi. Nu are nicio putere de a restitui unitatea ta cu el în propria ta conştienţă. Nu este ceea ce Dumnezeu a voit ca ea să fie pentru tine.

Nedăruindu-l darul pe care El ţi-l cere, nu poţi recunoaşte darurile Sale, crezând că nu ţi le-a dat. Însă, ţi-ar cere El oare un dar dacă acesta nu ţi-ar fi hărăzit ţie? Ar putea fi El oare satisfăcut cu gesturi goale, evaluând astfel de daruri meschine ca fiind vrednice de Fiul Său? Mântuire este un dar mai bun decât aşa ceva. Iar adevărata iertare, fiind chiar mijlocul prin care este dobândită, trebuie să vindece mintea care dăruieşte, căci a dărui înseamnă a dobândi. Ceea ce continuă să fie nedobândit nu a fost dăruit, însă ceea ce a fost dăruit trebuie că a şi fost dobândit.

Astăzi încercăm să înţelegem adevărul conform căruia cel care dăruieşte şi cel care dobândeşte sunt unul şi acelaşi. Vei avea nevoie de ajutor pentru ca această afirmaţie să capete înţeles, fiind atât de străină gândurilor cu care eşti obişnuit. Iar Ajutorul de care ai nevoie se află acolo unde ai nevoie de El. Astăzi acordă-l încrederea ta şi cere-l să-ţi împărtăşească exersarea de astăzi într-ale adevărului. Şi dacă reuşeşti să întrezăreşti o cât de mică licărire a izbăvirii ce rezidă în ideea pe care o exersăm astăzi, înseamnă că această zi este o zi de slavă pentru întreaga lume.

Dăruieşte astăzi de două ori câte cincisprezece minute încercării de a înţelege ideea zilei. Acesta este gândul prin care iertarea îşi ocupă locul cuvenit printre priorităţile tale. Este gândul care îţi va izbăvi mintea de orice te împiedică să pătrunzi semnificaţia iertării, lăsându-te să realizezi valoarea ei pentru tine.

În tăcere, închideţi ochii faţă de lumea care nu înţelege iertarea, şi caută-ţi refugiu în locul tihnit unde gândurile sunt preschimbate şi falsele credinţe abandonate. Repetă ideea de astăzi şi invocă ajutorul pentru a-i înţelege semnificaţia. Fii dispus să te laşi învăţat. Bucură-te să auzi vorbindu-ţi Vocea adevărului şi a vindecării; astfel vei înţelege cuvintele pe care le rosteşte

El şi vei recunoaşte că El îţi vorbeşte cu propriile tale cuvinte.

De câte ori îţi stă în putinţă, adu-ţi aminte că astăzi ai un ţel; o ţintă care dă valoare specială acestei zile, atât pentru tine, cât şi pentru toţi fraţii tăi. Nu-i îngădui minţii să uite mult timp de acest ţel, ci spune în sinea ta:

„Tot ce dăruiesc, îmi este dăruit mie însumi. Ajutorul de care am nevoie ca să învăţ adevărul acesta este acum cu mine.

Şi mă voi încrede în El”.

Apoi petrece o clipă în tăcere, deschizându-ţi mintea către corecţia şi iubirea Sa. Şi ceea ce vei auzi de la El, vei crede, căci vei dobândi ceea ce El dăruieşte.

LECŢIA 127

„Nu există altă iubire decât cea a lui Dumnezeu”.

Poate crezi că sunt posibile diferite feluri de iubire. Poate crezi că există un fel de iubire pentru ceva, şi altfel de iubire pentru altceva; un mod de a iubi pe unul, un alt mod de a mai iubi şi pe altul. Iubirea este una. Nu are părţi separate şi nu are gradaţii; nu are forme diferite, nici nivele, nici divergenţe şi nici deosebiri. Ea este, pe de-a-ntregul, asemenea ei însăşi. Nu se modifică niciodată în funcţie de persoană sau împrejurare. Iubirea este Inima lui Dumnezeu şi, de asemenea, a Fiului Său.

Semnificaţia iubirii este obscură pentru oricine crede că iubirea se poate schimba. Acesta nu pricepe că iubirea schimbătoare trebuie să fie imposibilă. Astfel, el crede că uneori poate iubi, iar alteori poate urî.

De asemenea, mai crede că iubirea poate fi dată cuiva anume şi poate rămâne ea însăşi, cu toate că este refuzată altora. A crede acestea despre iubire înseamnă a nu o înţelege. Dacă iubirea ar face astfel de deosebiri, ar trebui să judece între cel virtuos şi cel păcătos, percepându-l pe Fiu lui Dumnezeu în părţi separate.

Iubirea nu poate judeca. Fiind ea însăşi una, priveşte totul ca fiind una. Semnificaţia ei se află în unitate. Este nevoită să se sustragă minţii care concepe iubirea ca fiind parţială sau fragmentată. Nu există altă iubire decât cea a

lui Dumnezeu, iar tot ce ţine de iubire, al Lui este. Nu există vreun alt principiu care să guverneze acolo unde nu este iubire. Iubirea este o lege fără contrariu. Întregimea ei este puterea care menţine totul ca fiind una, este legătura dintre Tată şi Fiu, care Îi ţine dea pururi împreună drept unul şi acelaşi.

Niciun curs al cărui scop este să te înveţe să-ţi aduci aminte ce anume eşti cu adevărat nu poate omite să sublinieze că nu poate fi nicio diferenţă între ceea ce eşti tu cu adevărat şi ceea ce este iubirea.

Semnificaţia iubirii este propria ta semnificaţie, împărtăşită de însuşi Dumnezeu. Căci ceea ce eşti tu este ceea ce este El. Nu există altă iubire decât iubirea Lui. Iar ceea ce este El, este tot ce este. Nimic nu îl limitează, astfel că şi tu eşti la fel de nelimitat.

Nicio lege dintre acelea cărora li se supune lumea nu te poate ajuta să sesizezi semnificaţia iubirii. Credinţa lumii a fost făcută pentru a ascunde semnificaţia iubirii, pentru a o menţine obscură şi secretă.

Nu există un singur principiu din cele susţinute de lume care să nu violeze adevărul a ceea ce este iubirea şi, de asemenea, a ceea ce eşti tu.

Nu căuta să-ţi găseşti Sinele în cuprinsul lumii. Iubirea nu poate fi găsită în întuneric şi moarte. Ea este însă perfect evidentă pentru ochii care văd şi pentru urechile care aud Vocea iubirii. Astăzi exersăm descătuşarea minţii tale de toate legile cărora crezi că trebuie să li te supui; de toate limitele sub stăpânirea cărora trăieşti şi de toate schimbările care crezi că fac parte din destinul omenesc. Astăzi facem pasul cel mai mare pe care îl pretinde acest curs în avansarea către ţelul pe care la stabilit.

Dacă vei capta astăzi o cât de mică sclipire a semnificaţiei iubirii, înseamnă că ai înaintat către propria-ţi izbăvire pe o distanţă fără de măsură şi într-un timp dincolo de numărul anilor. Împreună să dăruim, deci, astăzi, cu bucurie, câtva timp lui Dumnezeu şi să înţelegem că nu există o folosinţă a timpului mai bună ca aceasta.

Astăzi de două ori, pentru câte cincisprezece minute, scapă de orice lege în care crezi acum. Deschideţi mintea întru odihnă. Evadarea din lumea care parcă te ţine captiv îi poate reuşi oricui nu mai pune preţ pe ea. Retrage-i orice valoare pe care ai investit-o în ofertele-i meschine şi darurile lipsite de sens, şi îngăduie ca darul lui Dumnezeu să le înlocuiască pe toate.

Cheamă-L pe Tatăl tău, cu certitudinea că îţi va răspunde. EL Însuşi a promiso. Şi tot EL Însuşi va pune o scânteie de adevăr în mintea ta, chiar acolo unde renunţi la o credinţă falsă, la o sumbră iluzie a propriei tale realităţi şi la ceea ce crezi că înseamnă iubirea. Ea va răzbate astăzi cu lumina Sa printre gândurile tale deşarte şi te va ajuta să înţelegi adevărul iubirii. Va zăbovi cu tine în blândeţea-l plină de iubire, în timp ce vei îngădui Vocii Sale să-ţi înveţe mintea, curată şi deschisă, despre semnificaţia iubirii. Şi îţi va binecuvânta lecţia cu Iubirea Sa.

Astăzi, legiunea anilor viitori de aşteptare pentru mântuire, dispare dinaintea atemporalităţii lucrurilor pe care le înveţi. Să aducem astăzi mulţumiri că suntem scutiţi de un viitor asemenea trecutului. Lăsăm trecutul în urma noastră, pentru a nu ne mai aminti niciodată de el. Şi ne înălţăm ochii asupra unui alt prezent, unde mijeşte un viitor se de deosebeşte de trecut în toate privinţele.

Lumea nou-născută se află în pruncie. O vom urmări cum creşte sănătoasă şi puternică, pentru aşi revărsa binecuvântarea asupra tuturor acelora care vin să înveţe cum să dea în lături lumea despre care credeau că a fost făcută din ură, spre a fi vrăjmaşul iubirii. Acum ei sunt cu toţii fraţii noştri întru iubirea lui Dumnezeu.

Ne vom aduce aminte de ei de-a lungul zilei, întrucât nu putem lăsa o parte din noi să fie în afara iubirii noastre, dacă vrem să ne cunoaştem Sinele. Cel puţin de trei ori de-a lungul unei ore, gândeşte-te la acel unul care te însoţeşte în această călătorie şi care a venit să înveţe ceea ce tu trebuie să înveţi. De îndată ce îţi vine în minte, comunică-i acest mesaj din parte Sinelui tău:

„Te binecuvântez, frate, cu Iubirea lui Dumnezeu, pe care vreau să o împărtăşesc cu tine. Căci vreau să învăţ lecţia plină de bucurie cum că nu există altă iubire decât cea a lui Dumnezeu şi a ta şi a mea şi a fiecăruia”.

LECŢIA 128

„Lumea pe care o văd, nu deţine niciun lucru pe care să-l vreau”.

Lumea pe care o vezi nu are să-ţi ofere nimic din ceea ce ţi-ai putea dori, nimic din ceea ce ai putea folosi în vreun fel, absolut nimic din ceea ce ar putea să-ţi aducă bucurie. Crede acest gând, şi eşti scutit de ani de suferinţă, de nenumărate decepţii şi de speranţe care se preschimbă în cenuşa amarnică a disperării. Nimeni nu poate lăsa lumea în urmă, înălţându-se deasupra orizontului ei mărginit şi a uzanţelor ei meschine, dacă nu acceptă acest gând ca fiind adevărat.

Fiecare lucru pe care pui valoare (preţ) aici nu este altceva decât un lanţ care te leagă de lume, şi care nu va servi decât acestui scop.

Căci fiecare lucru trebuie să servească rostului pe care i l-ai conferit, până când nu îi vei desemna un altul. Singurul rost demn de mintea ta, pe care îl deţine această lume, este acela de a trece pe lângă ea, fără a mai zăbovi pentru a percepe vreo speranţă acolo unde nu este niciuna. Nu te mai lăsa amăgit. Lumea pe care o vezi nu deţine niciun lucru pe care să-l vrei.

Scapă-te de lanţurile în care îţi încătuşezi mintea atunci când percepi mântuirea ca aflându-se aici. Căci ceea ce preţuieşti faci să devină parte din tine, după cum te percepi tu însuţi. Toate lucrurile pe care le cauţi pentru a-ţi ridica valoarea în proprii tău ochi te limitează şi mai mult, ascund de tine propria-ţi valoare şi mai pun un zăvor uşii care duce spre conştienţa adevărată a Sinelui tău.

Nu lăsa nimic din ceea ce este legat de gânduri trupeşti să-ţi întârzie avansarea spre mântuire, şi nu lăsa ca ispita de a crede că lumea deţine vreun lucru pe care îl vrei, să te reţină. Nu este nimic aici care să-ţi fie scump. Aici nu este nimic vrednic de o singură clipă de amânare şi

chin, de incertitudine şi îndoială. Ceva fără valoare nu poate oferi nimic. Certitudinea valorii nu poate fi găsită în lipsa de valoare.

Exersăm astăzi despovărarea de orice gând privitor la valori pe care le-am atribuit lumii. O eliberăm de rosturile pe care le-am dat diferitelor ei aspecte, fazelor şi viselor sale. O susţinem eliberată de orice rost în minţile noastre şi o dezlegăm de orice neam dorit ca ea să fie. Astfel ridicăm zăvoarele care au barat poarta către eliberarea de lume şi păşim dincolo de toate valorile mărunte şi ţelurile reduse.

Conteneşte şi stai puţin în linişte, vezi cât de departe te înalţi deasupra lumii, atunci când îţi eliberezi mintea de lanţuri şi o laşi să-şi caute nivelul unde se simte în largul le. Mintea va fi recunoscătoare să fie liberă pentru o vreme. Ea ştie unde îi este locul. Nu ai decât să-ţi dezlegi aripile, şi va zbura singură şi bucuroasă în întâmpinarea rostului său sfânt. Îngăduie-i să se odihnească în Creatorul ei, pentru ca acolo să fie restituită lucidităţii, libertăţii şi iubirii.

Acordă-i minţii câte zece minute de odihnă, de trei ori, de-a lungul zilei de azi. Şi de fiecare dată când vei deschide ochii din nou, nu vei mai preţui nimic din ceea ce vezi, atât de mult ca înainte. Întreaga ta perspectivă asupra lumii se va strămuta câte puţin, de fiecare dată când îţi laşi mintea să scape din lanţurile ei. Nu lumea îi este locul. Iar locul tău este acolo unde ea vrea să fie şi unde îşi găseşte odihna atunci când o eliberezi de povara lumii. Ghidul tău este infailibil.

Deschideţi mintea către El. Fii liniştit şi tăcut.

Protejează-ţi mintea şi pe parcursul zilei. Iar atunci când ţi se pare că vezi vreo valoare într-un aspect sau o imagine a lumii, refuză să-ţi înlănţuieşti astfel mintea, spunându-ţi, în schimb, cu calmă certitudine:

„Asta nu mă va tenta să mai pierd timpul.

Lumea pe care o văd nu deţine niciun lucru pe care să-l vreau”.

LECŢIA 129

„Dincolo de această lume se află o lume pe care o vreau”.

Acesta este gândul care decurge din cel pe care l-am exersat ieri.

Nu te poţi opri la ideea că lumea este lipsită de valoare, pentru că, dacă nu vei vedea că există altceva în care să-ţi pui speranţa, nu vei fi decât deprimat. Preocuparea noastră prioritare nu este renunţarea la lume, ci înlocuirea ei cu ceva care este mult mai satisfăcător, mai plin de bucurie şi capabil aţi oferi pacea. Crezi oare că această lume îţi poate oferi toate acestea?

Poate că merită osteneala să reflectăm încă o dată, pentru câtva timp, asupra valorii acestei lumi. Poate vei admite că nu pierzi nimic dacă te dispensezi de orice gând cum că ar fi ceva de valoare aici.

Lumea pe care o vezi este într-adevăr necruţătoare, instabilă, crudă, nepăsătoare faţă de tine, iute la răzbunare şi nemiloasă de atâta ură.

Ea dă numai pentru ca, apoi, să anuleze darul, confiscând toate lucrurile care, pentru o vreme, ţi-au fost dragi. Nu găseşti o iubire care să dăinuie, fiindcă aici nu există niciun fel de iubire. Asta este lumea timpului, unde toate lucrurile au un sfârşit.

Oare pierdere este să găseşti în schimb o lume în care este imposibil să pierzi ceva, unde iubirea dăinuie pentru totdeauna, unde ura nu poate exista, iar răzbunarea nu are sens? Pierdere este să găseşti toate lucrurile pe care le vrei cu adevărat, ştiind că nu vor avea sfârşit şi că vor rămâne exact aşa cum le vrei, până la capătul timpului? Dar până şi acestea vor fi înlocuite, în cele din urmă, cu ceva despre care nu putem vorbi, întrucât te duci într-acolo unde cuvintele vor fi cu totul de prisos, într-o tăcere în care limbajul, cu toate că este nerostit, este totuşi perfect înţeles.

Comunicarea, neambiguă şi limpede ca bună ziua, rămâne nelimitată pentru toată eternitatea. Şi Dumnezeu însuşi Îi vorbeşte Fiului Său, după cum Fiul Său Îi vorbeşte Lui. Limbajul lor nu are cuvinte, căci ceea ce spun Ei nu

poate fi simbolizat. Cunoaşterea lor este directă, pe de-a-ntregul împărtăşită şi pe de-a-ntregul una. Cât de departe de aceasta eşti tu, care stai legat de această lume. Şi totuşi, cât de aproape eşti, atunci când o înlocuieşti cu lumea pe care o vrei.

Acest ultim pas este cert; acum doar distanţa unei clipe te desparte de atemporalitate. Aici poţi privi numai înainte, niciodată înapoi casă vezi iarăşi o lume pe care nu o vrei. Aici este acea lume care vine să-i ia locul, pe măsură ce îţi dezlegi mintea de nimicurile pe care lumea ţi le întinde pentru a te ţine captiv. Nu le preţui, şi ele vor dispărea. Apreciază-le, şi ele îţi vor părea reale.

Acestea sunt opţiunile. Ce poţi pierde dacă vei alege să nu preţuieşti deşertăciunea? Această lume nu deţine niciun lucru pe care să-l vrei cu adevărat; ceea ce alegi în schimbul ei iată ce într-adevăr îţi doreşti! Îngăduie să ţi se dăruiască astăzi. Nu aşteaptă decât alegerea ta, ca să ia locul tuturor lucrurilor pe care le cauţi, dar pe care, de fapt, nu le vrei.

Exersează-ţi bunăvoinţa de a efectua acest schimb, câte zece minute dimineaţa şi seara, şi încă o dată între ele. Începe cu aceasta:

„Dincolo de această lume există o lume pe care o vreau.

Am hotărât să văd acea lume în locul acesteia, căci aici nu este nimic din ceea ce vreau cu adevărat”.

Apoi închideţi ochii faţă de lumea pe care o vezi şi, în tăcutul întuneric, priveşte luminile, ce nu sunt din această lume, cum sclipesc una câte una, până ce nu mai contează unde începe una şi se termina alta, ele fuzionând întruna singură.

Astăzi se apleacă către tine luminile Cerului, ca să-ţi lumineze pleoapele în timp ce odihneşti dincolo de lumea întunericului. Aici e o lumină pe care ochii tăi nu o pot contempla. Totuşi, mintea ta o poate vedea, pur şi simplu, şi poate înţelege. O zi de graţie îţi este dăruită astăzi, iar noi aducem mulţumiri. În această zi ne dăm seama că ceea ce-ţi era teamă să pierzi nu a fost tocmai pierderea.

Acum înţelegem că nu există pierdere. Căci, în sfârşit, i-am văzut opusul, şi suntem recunoscători că alegerea a fost făcută. Aminteşte-ţi oră de oră decizia luată şi dedică o clipă confirmării acesteia, lăsând deoparte orice gând ai avea şi stăruind pentru scurtă vreme asupra celor ce urmează:

„Lumea pe care o văd nu deţine nimic din ceea ce vreau.

Dincolo de această lume există o lume pe care o vreau”.

LECŢIA 130

„Este imposibil să vezi două lumi”.

Percepţia este consecventă. Ceea ce vezi îţi reflectă gândirea. Iar gândirea ta nu reflectă decât ceea ce ai ales să vezi. Sistemul tău de valori este cel care determină aceasta, căci presupune că vrei să vezi ceea ce preţuieşti, crezând că ceea ce vezi este cu adevărat aici.

Nimeni nu poate vedea o lume căreia nu i-a fost atribuită nicio valoare în mintea sa. Şi nimeni nu poate să nu privească ceea ce crede că vrea.

Dar cine poate cu adevărat să urască şi să iubească în acelaşi timp? Cine îşi poate dori o realitate de nedorit? Şi cine poate alege să vadă o lume de care îi este teamă? Teamă nu poate să nu orbească, căci aceasta îi este arma; nu poţi vedea ceea ce ţie teamă să vezi.

Iubirea şi percepţia merg, aşadar, mână în mână, teama nefăcând decât să ascundă în întuneric ceea ce este prezent.

Prin urmare, teama, ce poate ea proiecta asupra lumii? Ce poate fi văzut în întuneric şi să fie adevărat? Adevărul este eclipsat de teamă, iar ceea ce rămâne este doar imaginat. Dar ce poate fi real în oarbele imaginări născute din panică? Oare ce ai putea să vrei, de vreme ce asta ţi se arată? Oare ce ai putea dori să păstrezi într-un astfel de vis?

Teama a plăsmuit tot ce crezi că vezi. Separarea, toate distincţiile şi toată mulţimea diferenţelor despre care crezi că întocmesc lumea.

Ele nu se află nicăieri. Vrăjmaşul iubirii le-a născocit. Totuşi, iubirea nu poate avea vrăjmaş, iar astfel ele nu au nici cauză, nici fiinţă şi nici consecinţă. Pot fi preţuite, dar ele rămân ireale. Pot fi căutate dar nu pot fi găsite. Nu le vom căuta astăzi, nici nu ne vom irosi ziua căutând ceea ce nu poate fi găsit. Nu le vom căuta astăzi, nici nu ne vom irosi ziua căutând ceea ce nu poate fi găsit.

Este imposibil să vezi două lumi care nu au nimic în comun. Cum cauţi una, cealaltă dispare. Numai una rămâne. Ele reprezintă domeniul opţiunilor, pe care deciziile tale nul pot depăşi. Realul şi irealul sunt singurele alternative între care ai de ales, nimic altceva.

Astăzi nu vom recurge la un compromis acolo unde acesta nu este posibil. Lumea pe care o vezi este dovada faptului că deja ai făcut o alegere la fel de atotcuprinzătoare ca şi contrariul ei. Ceea ce vrem să învăţăm astăzi este ceva mai mult decât doar lecţia care spune că nu poţi vedea două lumi. Această lecţie ne învaţă, de asemenea, că lumea pe care o vezi este perfect consecventă, conform punctului de vedere din care o vezi. Este toată o singură bucată, întrucât descinde dintr-o singură emoţie, reflectându-şi sursa în tot ceea ce vezi.

De şase ori astăzi, cu mulţumire şi recunoştinţă, dăruim bucuroşi câte cinci minute acelui gând care pune capăt oricărui compromis şi oricărei îndoieli, lăsându-le în urma noastră, fiind unul şi acelaşi lucru.

Nu vom face o mie de distincţii lipsite de sens, nici nu vom încerca să cărăm cu noi o părticică a irealităţii, atunci când ne dedicăm minţile găsirii numai a ceea ce este real.

Începeţi căutarea lumii celeilalte prin a solicita o tărie care o depăşeşte pe a ta, şi recunoscând ce anume cauţi, Nu mai vrei iluzii. Şi te apropii de aceste cinci minute, golindu-ţi mâinile de toate comorile meschine ale acestei lumi. Îl aştepţi pe Dumnezeu să te ajute, în timp ce spui:

„Este imposibil să vezi două lumi.

Îngăduiemise să accept tăria pe care Dumnezeu mi-o

oferă şi să nu văd vreo valoare în această lume, pentru ca astfel să-mi pot găsi libertatea şi izbăvirea”.

Dumnezeu va fi acolo. Căci ai apelat la marea şi infailibila Putere care, cuprinsă de recunoştinţă, va face acest pas uriaş spre tine. Nu vei întârzia să vezi mulţumirile Sale exprimate în percepţie tangibilă şi în adevăr. Nu te vei îndoi de ceea ce vei contempla, căci, cu toate că tot percepţie este, diferă de modul în care mereu ai văzut, numai cu ochii. Şi vei cunoaşte că tăria lui Dumnezeu tea susţinut atunci când ai făcut această alegere.

Respinge astăzi cu dezinvoltură ispita, ori de câte ori se iveşte, prin simpla aducere aminte a limitelor opţiunii tale. Irealul sau realul, ceea ce este fals sau ceea ce este adevărat, asta şi numai asta vezi.

Percepţia este consecventă alegerii tale, şi vei avea parte ori de tot iadul, ori de tot Cerul.

Acceptă o mică parte a iadului ca fiind reală, şi ţi-ai damnat ochii şi blestemat văzul, iar ceea ce vei contempla este chiar iadul. Cu toate acestea, izbăvirea Cerului rămâne mai departe la îndemâna opţiunii tale, pentru a lua locul a tot ce iadul ţine să-ţi arate. Tot ce trebuie să-i spui oricărei părţi a iadului, indiferent de forma pe care o adoptă, este doar:

„Este imposibil să vezi două lumi.

Eu îmi caut libertatea şi izbăvirea, iar asta nu este parte din ceea ce vreau eu”.

LECŢIA 131

„Oricine caută să ajungă la adevăr nu poate să nu reuşească”.

Nereuşita te încolţeşte atât timp cât urmăreşti ţeluri care nu pot fi realizate. Cauţi permanenţa în ceea ce este nepermanent, iubirea acolo unde nu este iubire, siguranţa în toiul pericolului, nemurirea în bezna visului morţii. Cine ar putea reuşi acolo unde contradicţia este fundalul căutării sale şi însăşi locul în care el vine să caute stabilitate?

Ţelurile care sunt lipsite de sens nu sunt atinse. Nu

există cale de a ajunge la ele, căci mijloacele prin care te străduieşti pentru ele sunt la fel de lipsite de sens, conform ţelurilor. Cine poate spera să dobândească ceva, folosind nişte mijloace atât de stupide? Unde ar putea să ducă ele? Şi ce anume ar putea realiza, care să ofere cea mai mică speranţă de realitate? Aspiraţia către rodul imaginaţiei duce la moarte pentru că înseamnă căutarea deşertăciunii, iar în timp ce cauţi viaţa tu soliciţi moartea. Cauţi ocrotire şi siguranţă, pe când în rugăciunea inimii tale soliciţi primejdia şi protecţia pentru micul vis pe care l-ai plăsmuit.

Cu toate acestea, căutarea este inevitabilă aici. Pentru asta i venit şi vei îndeplini, cu siguranţă, treaba pentru care ai venit. Însă lumea nu-ţi poate dicta ţelul propriul îl urmăreşti, decât dacă îi conferi această putere. Înseamnă că rămâi liber să alegi un ţel ce se află dincolo de lume şi de orice gând lumesc, şi care decurge din ideea pe care ai abandonato, dar pe care ţi-ai reamintito, străveche şi totuşi nouă; un ecou al unei moşteniri uitate, dar care deţine tot ceea ce vrei cu adevărat.

Bucură-te că trebuie să cauţi. Bucură-te, de asemenea, să afli că ceea ce cauţi este Cerul şi că nu poţi să nu atingi ţelul pe care îl doreşti cu adevărat. Fiul lui Dumnezeu nu poate căuta zadarnic, cu toate că încearcă să impună o amânare, să se amăgească şi să creadă că iadul este ceea ce caută. Atunci când greşeşte, el găseşte (i se arată) corectarea greşelii. Când deviază, este dus înapoi la sarcina sa stabilită.

Nimeni nu rămâne în iad, căci nimeni nu-şi poate abandona Creatorul, nici nu poate afecta desăvârşita, permanenta şi neschimbătoarea lui Iubire. Vei găsi Cerul. Toate cele pe care le cauţi vor dispărea, numai Cerul nu. Dar nu pentru că îţi vor fi luate. Se vor duce fiindcă nu le mai vrei. Vei atinge ţelul pe care îl vrei cu adevărat, la fel de sigur precum Dumnezeu tea creat în neprihănire.

De ce să mai aşteptăm Cerul? Este aici, astăzi. Timpul este marea iluzie cum că Cerul ar fi în trecut sau în viitor. Însă nu poate fi aşa, dacă Cerul este locul unde

Dumnezeu voieşte ca Fiul Său fie. Cum ar putea Voia lui Dumnezeu să fie în trecut sau să mai aibă de aşteptat până a se împlini? Ceea ce El voieşte este acum, fără trecut şi pe de-a-ntregul fără viitor. La fel de îndepărtat de timp precum este o minusculă lumânare de o stea îndepărtată, sau ceea ce ai ales până acum de ceea ce vrei cu adevărat.

Cerul rămâne unica ta alternativă la această stranie lume pe care ai plăsmuit-o, cu toate năravurile sale; pâlpâirea caleidoscopică şi ţelurile-i incerte, plăcerile-i dureroase şi bucuriile-i tragice. Dumnezeu nu a plăsmuit contradicţii. Ceea ce îşi neagă propria existenţă şi se atacă pe sine însuşi nu este El. Nu a făcut două minţi, Cerul fiind efectul îmbucurător al uneia dintre ele, iar Pământul rezultatul lamentabil al celeilalte, care este opusul Cerului în toate privinţele.

Dumnezeu ne se află în conflict. Şi nici creaţia Sa nu este scindată în două. Cum ar fi ca Fiul Său să fie în iad, de vreme ce însuşi Dumnezeu la aşezat în Cer? Ar putea el să piardă ceea ce Voia Eternă ia dăruit spre ai fi mereu sălaş? Să nu mai încercăm să suprapunem o voinţă străină peste rostul unic al lui Dumnezeu. El este aici fiindcă aşa voieşte să fie, iar ceea ce El voieşte este prezent acum, dincolo de limitele timpului.

Nu vom alege astăzi un paradox în locul adevărului. Cum a putut Fiul lui Dumnezeu să plăsmuiască timpul pentru a-L lipsi de Voia lui Dumnezeu? Se neagă astfel pe sine însuşi şi contrazice ceea ce are contrariu. Socoteşte că a făcut un iad care se opune Cerului şi crede că sălăşluieşte în ceea ce nu există, pe când Cerul este locul pe care nu-l poate găsi.

Lasă astăzi asemenea gânduri în urma ta, îndreptându-ţi mai bine mintea către iudei adevărate. Oricine caută să ajungă la adevăr nu poate să nu reuşească, iar la adevăr încercăm să ajungem astăzi.

Vom dedica acestui ţel de trei ori câte zece minute de-a lungul zilei şi vom cere să vedem răsăritul lumii reale, care va înlocui imaginile prosteşti pe care le preţuim, cu idei adevărate ivindu-se în locul unor gânduri care nu au

niciun sens, niciun efect, şi care nu-şi au nici sursa, nici substanţa în adevăr.

Asta recunoaştem când ne începem perioadele de exersare. Începe astfel:

„Cer să văd o lume diferită de aceasta, şi să gândesc gânduri diferite de cele pe care eu le-am plăsmuit.

Lumea pe care o caut nu am făcut-o de unul singur, gândurile care vreau să le gândesc numi aparţin”.

Urmăreşte-ţi mintea vreme de câteva minute şi vezi, cu toate că stai cu ochii închişi, lumea lipsită de sens despre care crezi că este reală. De asemenea, treci în revistă şi gândurile care crezi că sunt compatibile cu o astfel de lume, gânduri despre care crezi că sunt adevărate. Apoi dă-le drumul şi cufundă-te, lăsându-le la suprafaţă, către locul sfânt unde ele nu pot intra. În mintea ta, dedesubtul lor, este o uşă, pe care nu ai reuşit s-o zăvoreşti complet, ca să ascunzi ceea ce se află dincolo.

Caută acea uşă şi găseşte-o. Dar înainte de a încerca s-o deschizi, adu-ţi aminte că oricine caută să ajungă la adevăr nu poate să nu reuşească. Şi tocmai asta soliciţi astăzi. Nimic altceva nu are acum vreo însemnătate, nu este preţuit şi nici urmărit vreun ţel, nu vrei cu adevărat nimic din cele ce se află în faţa acestei uşi şi cauţi numai ceea ce se află îndărătul ei.

Întindeţi mâna şi vezi cât de uşor se deschide uşa, datorită unicei tale intenţii de a trece dincolo de ea. Îngerii luminează calea, astfel încât poţi înţelege toate lucrurile pe care le vezi. Un mic moment de surpriză te va face, poate, să eziţi înainte de aţi da seama că lumea pe care o vezi înaintea ta în lumină reflectă adevărul pe care îl cunoşteai, şi pe care nu l-ai uitat întru totul pe când rătăceai prin vise.

Astăzi nu poţi să nu reuşeşti. Iată că Spiritul pe care Cerul ţi la trimis te însoţeşte, pentru ca într-o zi să te poţi apropia de această uşă şi, cu ajutorul Său, să te strecori cu uşurinţă prin ea, către lumină.

Astăzi, acea zi a venit. Astăzi Dumnezeu îţi ţine străvechea promisiune făcută Fiului Său Sfânt, la fel cum

Fiul Său îşi aduce aminte de propria promisiune făcută lui Dumnezeu. Este o zi a bucuriei, căci ne apropiem de timpul şi locul dinainte stabilit, unde vei afla ţelul căutărilor tale aici, şi a tuturor căutărilor lumii care, se sfârşesc aici, împreună, în timp ce păşeşti dincolo de uşă.

Aminteşte-ţi adeseori că astăzi ar trebui să fie un prilej de deosebită bucurie, şi abţine-te de la gânduri posomorâte şi lamentări fără rost. Vremea mântuirii a sosit. Însuşi Cerul a stabilit ziua de astăzi ca fiind o vreme a milosteniei pentru tine şi pentru lume. Dacă, cumva, uiţi de acest fapt îmbucurător, adu-ţi aminte cu următoarele:

„Astăzi caut şi găsesc tot ceea ce vreau.

Scopul meu, cel unic, îmi oferă aceasta.

Oricine caută să ajungă la adevăr nu poate să nu reuşească”.

LECŢIA 132

„Dezleg lumea de tot ceea ce am crezut despre ea”.

Ce altceva ţine lumea în lanţuri, decât credinţele (convingerile) tale? Şi ce altceva poate salva lumea decât Sinele tău? Credinţa este într-adevăr plină de putere. Gândurile pe care le nutreşti sunt cu adevărat pline de putere, iar iluziile sunt la fel de viguroase în efectele lor ca şi adevărul. Un nebun crede că lumea pe care o vede este reală, şi nu o pune la îndoială. Nici nu poate fi făcut să pună la îndoială efectul gândurilor sale. De-abia atunci când sursa lor este pusă sub semnul întrebării, încolţeşte în el, în sfârşit, speranţa libertăţii.

Cu toate acestea, mântuirea se dobândeşte uşor, căci oricine este liber să-şi preschimbe mintea, schimbându-i-se, drept urmare, toate gândurile. Acum sursa gândirii este alta, căci aţi preschimba mintea înseamnă că ai schimbat sursa tuturor ideilor pe care le gândeşti, pe care le-ai gândit vreodată sau pe care le vei mai gândi. Eliberezi trecutul de ceea ce gândit înainte. Eliberezi viitorul de toate imboldurile străvechi de a căuta ceea ce nu vrei să găseşti.

Prezentul rămâne acum singurul timp. Aici, în prezent, lumea este pusă în libertate. Fiindcă, pe măsură

ce şi trecutul să se risipească şi izbăveşti viitorul de temerile tale ancestrale, găseşti scăparea şi o dăruieşti lumii. Ai înrobit lumea cu toate temerile, îndoielile şi suferinţele tale, cu durerea şi lacrimile tale: şi toată mâhnirea ta o apasă şi o ţine în captivitatea credinţelor tale. Moartea o loveşte pretutindeni, pentru că în mintea ta nutreşti amarnicele gânduri ale morţii.

Lumea nu este nimic în sine. Mintea ta trebuie să-i confere semnificaţie şi rost. Iar ceea ce vezi în ea sunt propriile tale dorinţe transpuse în faptă, astfel încât să te poţi uita la ele şi să le consideri reale. Poate crezi că nu ai plăsmuit lumea, ci ai venit fără tragere de inimă în toiul celor gata făcute, într-o lume care nu era tocmai în aşteptarea gândurilor tale spre ai conferi o semnificaţie. Adevărul este că ai găsit exact ceea ce te aşteptai să vezi atunci când ai venit.

Nu există lume aparte de ceea ce doreşti, iar într-aceasta stă izbăvirea ta finală. Preschimbă-ţi doar mintea în privinţa a ceea ce vrei să vezi, şi toată lumea trebuie să se schimbe în consecinţă. Ideile nu-şi părăsesc sursa. Acest motiv central este enunţat deseori în text, şi trebuie avut în vedere, dacă e să înţelegi lecţia de astăzi. Nu trufia e cea care îţi spune că tu eşti cel care ai plăsmuit lumea pe care o vezi, şi că ea se schimbă odată ce-ţi preschimbi mintea.

Dar trufia este cea care susţine că ai venit într-o lume cu totul separată de tine, insensibilă la ceea ce gândeşti şi cu totul aparte de ceea ce ai putea crede despre ea. Lumea nu există! Acesta este gândul central pe care încearcă cursul să-l propovăduiască. Nu oricine este gata să-l accepte, şi fiecare trebuie să înainteze atât cât se poate lăsa condus de-a lungul cărării către adevăr. El se va întoarce şi va înainta şi mai mult, sau poate se va retrage o vreme pentru a se reîntoarce din nou.

Vindecarea, însă, este darul celor care sunt pregătiţi să înveţe că lumea nu există, şi care pot accepta lecţia acum. Faptul că ei sunt pregătiţi va face ca lecţia să le parvină într-o formă pe care o pot înţelege şi recunoaşte.

Unii o văd deodată în pragul morţii şi învie, pentru a o propovădui. Alţii o găsesc într-o experienţă ce nu este din această lume, demonstrându-le că lume nu există, deoarece ceea ce ei contemplă trebuie că este adevărul, şi totuşi contrazice vădit lumea.

Iar alţii o vor găsi în acest curs şi în exerciţiile pe care le facem astăzi. Ideea de astăzi este adevărată, deoarece lumea nu există. Iar dacă e într-adevăr propria ta imaginaţie, atunci poţi să o dezlegi de tot ce ia crezut despre ea, preschimbând, pur şi simplu, toate gândurile care iau dat aceste aparenţe. Cei bolnavi sunt vindecaţi pe măsură ce abandonezi toate gândurile legate de boală, şi cei morţi învie atunci când laşi gândurile vieţii să înlocuiască toate gândurile de moarte pe care le-ai nutrit vreodată.

Acum trebuie să dăm din nou greutate unei lecţii repetată odată, cu ceva timp în urmă, întrucât conţine fundamentul solid pentru ideea de astăzi. Eşti aşa cum tea creat Dumnezeu. Nu există niciun loc unde poţi suferi, nici vreun timp care poate aduce schimbări condiţiei tale eterne. Cum poate să existe o lume a timpului şi spaţiului, dacă rămâi aşa cum tea creat Dumnezeu?

Ce altceva este lecţia da astăzi decât un alt mod de a spune că aţi cunoaşte Sinele mântuirea lumii? A elibera lumea de orice fel de chin nu este altceva decât aţi preschimba mintea (a te răzgândi) în ceea ce te priveşte. Nu există lume aparte de ideile tale, deoarece ideile nu-şi părăsesc sursa, iar tu susţii lumea dinăuntrul minţii tale, prin intermediul gândului.

Dar dacă eşti aşa cum tea creat Dumnezeu, nu poţi gândi aparte de El, şi nici nu poţi face ceea ce nu împărtăşeşte nevremelnicia şi Iubirea Sa. Sunt acestea inerente lumii pe care o vezi? Creează asemenea Lui? Dacă nu, ea nu este reală, şi nu poate fi la fel. Dacă trăieşti real, lumea pe care o vezi e falsă, căci creaţia lui Dumnezeu este neasemenea lumii, în toate privinţele. Şi cum prin gândul Său ai fost creat, tot astfel gândurile tale unde plăsmuit lumea şi trebuie s-o elibereze, ca să poţi cunoaşte

Gândurile pe care le împărtăşeşti cu Dumnezeu.

Izbăveşte lumea! Creaţiile tale adevărate stau în aşteptarea acestei izbăviri, pentru a-ţi conferi etenitatea; nu o paternitate a iluziilor, ci în adevăr, ca Dumnezeu. Dumnezeu îşi împărtăşeşte Paternitatea cu tine, care eşti Fiul Său, căci El nu face o distincţie între ceea ce este EL Însuşi şi ceea ce tot EL Însuşi este. Ce El creează nu este aparte de El, şi nicăieri Tatăl nu se termină, pentru ca fiul să încearcă să fie ceva aparte de El.

Lumea nu există, ea fiind un gând aparte de Dumnezeu, făcută să-l separe pe Tatăl şi pe fiu şi să smulgă o parte din însuşi Dumnezeu, distrugându-l astfel întregimea. Poate fi reală o lume ce se naşte din această idee? Unde se poate ea găsi? Neagă iluziile, dar acceptă adevărul. Neagă că eşti o umbră aşternută peste puţină vreme asupra unei lumi muribunde. Izbăveşte-ţi mintea, şi vei privi o lume izbăvită.

Astăzi, scopul nostru este de a elibera lumea de toate părerile deşarte pe care le-am avut vreodată despre ea şi despre toate lucrurile vii pe care le vedem în ea. Ele nu au cum să se afle acolo. Tot atât de puţin ca şi noi. Căci suntem în sălaşul pe care Tatăl la pregătit atât pentru noi, dimpreună cu ele. Iar noi, care suntem aşa cum El ne-a creat, vom dezlega în această zi lumea de fiecare dintre iluziile noastre, ca să putem fi liberi.

Începe fiecare din cele două perioade a câte cincisprezece minute de exersare de astăzi, cu următoarele:

„Eu, cel care rămân aşa cum m-a creat Dumnezeu vreau să dezleg lumea de tot ce mi să părut că ar fi ea.

Căci eu sunt real tocmai fiindcă lumea nu este reală, şi vreau să-mi cunosc propria realitate”.

Apoi, pur şi simplu, găseşte-ţi odihna, alert dar neîncordat, şi îngăduie ca mintea să-ţi fie preschimbată, astfel încât lumea să fie eliberată împreună cu tine.

Nu este necesar să-ţi dai seama că, pe măsură ce emiţi aceste gânduri de binecuvântare a lumii, vindecarea îi ajunge pe mulţi fraţi din colţurile cele mai îndepărtate

ale ei, cât şi pe cei pe care-i vezi lângă tine. Dar vei sesiza propria ta izbăvire, cu toate că, deocamdată, s-ar putea să nu înţelegi pe deplin că niciodată nu ai putea fi izbăvit de unul singur.

De-a lungul zilei sporeşte libertatea ce o trimiţi lumii prin intermediul ideilor tale şi, de fiecare dată când eşti tentat să negi puterea acestei simple preschimbări a minţii, spune:

„Dezleg lumea de tot ce mi să părut ea a fi şi, în schimbul ei, îmi aleg propria mea realitate".

LECŢIA 133

„Nu voi preţui ceea ce este lipsit de valoare".

Câteodată, în procesul de instruire, mai ales după ce să trecut de faza ce pare teoretică şi foarte departe de ceea ce studentul a asimilat deja, este de folos ca el să fie readus la preocupări de ordin practic.

Asta vom face astăzi. Nu vom vorbi de idei măreţe, ce cuprind lumea întreagă, ci ne vom opri asupra unor beneficii care ţi se cuvin.

Nu ceri prea mult de la viaţă, ci mult prea puţin. Atunci când îţi laşi mintea atrasă de preocupări trupeşti, de lucruri pe care le cumperi, de poziţia ta socială, tu cauţi de fapt, amărăciunea şi nu fericirea. Acest curs nu încearcă să ţii puţinul pe care îl ai. Nu încearcă să substituie nişte idei utopice unor satisfacţii pe care le conţine lumea. În lume nu există satisfacţii.

Vom alcătui astăzi o listă a criteriilor pe baza cărora să testezi toate lucrurile care crezi că le vrei. Dacă nu îndeplinesc aceste cerinţe sănătoase, ele nu merită să fie dorite de fel, căci nu fac altceva decât să ia locul acelor lucruri care oferă mai mult. Nu poţi stabili tu însuţi legile care guvernează alegerea, precum nu poţi stabili nici alternativele între care ai de ales. De ales, poţi să alegi; chir trebuie să o faci. Dar este înţelept să alegi atât legile pe care le pui în mişcare atunci când alegi, cât şi alternativele careţi sunt oferite.

Am subliniat deja că nu sunt decât două alternative, oricât de multe ar părea să existe. Gama alegerilor este

fixată, acest lucru nul putem schimba. Ar fi cât se poate de negeneros faţă de tine însuţi ca numărul alternativelor să fie nelimitat şi astfel să-ţi amâni alegerea finală până ce nu le vei fi luat în considerare pe toate în desfăşurarea timpului, în loc să fii adus, atât de limpede, în punctul unde nu există decât o singură alegere ce trebuie făcută.

O altă lege plină de bunăvoinţă, în relaţie directă cu cele de mai sus, este cea care spune că nu există niciun compromis cu privire la ceea ce trebuie să-ţi aducă alegerea pe care o faci. Ea nu îţi poate dărui doar un pic, căci aici nu există jumătăţi de măsură. Fiecare alegere pe care o faci îţi aduce totul, sau nimic. De acea, dacă înveţi testele cu autorul cărora poţi distinge totul, vei face alegerea cea bună.

Mai întâi, dacă alegi un lucru care nu va dăinui pentru totdeauna, ceea ce alegi este lipsit de valoare. O valoare temporară este totuna cu lipsa oricărei valori. Timpul nu poate şterge o valoare care este reală.

Cele ce dispar nu au existat niciodată, şi nu au nimic de oferit celui care le alege. El este amăgit de nimicul ce se prezintă într-o formă oarecare după cum consideră el îi place.

Apoi, dacă vei alege să iei un lucru de la altcineva, cu nimic te vei alege. Aceasta deoarece, dacă îţi negi tot timpul dreptul de a avea totul, ţie însuţi ţi-ai negat acest drept. Nu vei recunoaşte, prin urmare, lucrurile pe care le ai cu adevărat, negându-le existenţa. Cine caută să priveze pe altcineva de vreun lucru, a fost amăgit de iluzia că pierderea poate oferi un câştig. Dar pierderea tot pierdere trebuie că oferă, nimic altceva.

Următoarea apreciere este cea pe care se bazează celelalte. De ce alegerea pe care o faci prezintă valoare pentru tine? Ce îţi atrage mintea către ea? Cărui scop serveşte? Aici poţi fi amăgit cel mai uşor.

Căci Egoul omite să recunoască ceea ce doreşte. Nici măcar nu spune adevărul aşa cum îl percepe, pentru că trebuie să păstreze haloul, pe care îl foloseşte pentru aşi proteja obiectivele împotriva coclelii şi ruginii, ca să vezi

cât de „inocent” este el.

Dar camuflajul său este doar o poleială subţire, ce nu îi poate amăgi decât pe aceia care se complac în a fi amăgiţi. Obiectivele egoului sunt evidente oricui îşi dă interesul să le examineze. Aici amăgirea este dublată, căci cel amăgit nu-şi va da seama că, pur şi simplu, nu a câştigat nimic. Ba mai mult, va crede că a servit obiectivelor ascunse ale egoului.

Şi totuşi, cu toate că încearcă să păstreze haloul egoului nealterat în câmpul său vizual, nu poate să nu-i perceapă marginile coclite şi miezul ruginit. Greşelile sale lipsite de consecinţe îi apar drept păcate, fiindcă priveşte cocleala ca aparţinându-i şi rugina ca fiind un semn al unei adânci nevrednicii dinăuntrul său. Cel care doreşte să mai păstreze obiectivele egoului şi să le slujească ca fiind propriile sale ţeluri nu face nicidecum greşeli, după cum declară dictatele ghidului său. Acest ghid propovăduieşte că este o eroare să crezi că păcatele sunt doar nişte greşeli, căci cine ar suferi pentru păcatele sale dacă ar fi aşa?

Şi astfel ajungem la criteriul de alegere care este cel mai greu de crezut, întrucât caracterul său vădit este înăbuşit de multe straturi de obscuritate. Dacă simţi cea mai mică urmă de vinovăţie în privinţa alegerii tale, ai permis obiectivelor egoului să se amestece cu alternativele reale. Şi astfel nu îţi dai seama că ele nu sunt decât două, iar alternativa pe care crezi că ai ales-o pare înfricoşătoare şi prea periculoasă pentru a fi deşertăciunea care este de fapt.

Toate lucrurile sunt ori valoroase, ori lipsite de valoare, demne sau nu de a fi căutate, absolut de dorit sau nedemne de nici cel mai mic efort pentru a fi obţinute. Tocmai de aceea este uşoară alegerea.

Complexitatea nu este altceva decât o perdea de fum, care ascunde simplul fapt că nicio decizie nu poate fi dificilă. Ce câştigi învăţând toate acestea? Câştigi mult mai mult decât doar putinţa de a lege cu lejeritate şi fără durere.

Cerul însuşi este dobândit cu mâinile goale şi cu minţile deschise, venind fără a poseda ceva, pentru a găsi totul, revendicându-i aparenţa. Astăzi vom încerca să atingem această stare, lăsând la o parte amăgirea de sine, şi având bunăvoinţa onestă de a preţui numai ceea ce este într-adevăr valoros şi real. Cele două perioade de exersare extinse, a câte cincisprezece minute fiecare, vor începe cu următoarele:

„Nu voi preţui ceea ce este lipsit de valoare, doar ceea ce are valoare caut, căci numai aceasta doresc să găsesc”.

Primeşte înapoi ceea ce îl aşteaptă pe oricine ajunge, nestânjenit, la Poarta Cerului, care se deschide larg la sosirea sa. Dacă cumva ai început să aduni nişte poveri inutile, sau dacă crezi că te confrunţi cu nişte decizii dificile, răspunde de îndată cu acest simplu gând:

„Nu voi preţui ceea ce este lipsit de valoare.
Căci ceea ce este valoros îmi aparţine”.

LECŢIA 134

„Fie să percep iertarea aşa cum este ea”.

Să recapitulăm astăzi semnificaţia verbului „a ierta”, fiind foarte uşor de distorsionat şi perceput ca ceva ce implică o nedreaptă renunţare la o mânie îndreptăţită, un dar nejustificat şi nemeritat, şi o negare completă a adevărului. Dintr-o astfel de perspectivă, iertarea nu poate să nu fie văzută ca o prostie extravagantă, iar acest curs să pară a lăsa mântuirea la cheremul unei toane.

Această perspectivă distorsionată a ceea ce înseamnă iertare se corectează uşor, dacă poţi accepta faptul că scuzele nu se cer pentru a ceva adevărat. Iertarea trebuie să se mărginească la ceea ce este fals.

Este irelevantă faţă de orice în afară de iluzii. Adevărul este creaţia lui Dumnezeu, iar a scuza aceasta este lipsit de sens. Tot adevărul Îi aparţine, Îi reflectă legile, Îi radiază Iubirea. Oare acestea au nevoie de scuze? Cum ai putea ierta neprihănirea şi milostenia veşnică?

Dificultatea cea mai mare pe care o întâmpini faţă de aplicarea de către tine a iertării veritabile se datorează

faptului că încă mai crezi că trebuie să ierţi adevărul, şi nu iluziile. Crezi că a scuza reprezintă o încercare deşartă de ignorare a ceea ce se află acolo, de a trece cu vederea adevărul, într-un efort neîntemeiat de a te amăgi singur, conferind realitate unei iluzii. Acest punct de vedere distorsionat nu face decât să reflecte influenţa pe care o mai are încă ideea păcatului asupra minţii tale, reflectând imaginea pe care o ai despre tine însuţi.

Deoarece eşti de părere că păcatele tale sunt adevărate, ai impresia că a scuza înseamnă amăgire. Căci este imposibil să te gândeşti la păcat ca fiind adevărat, şi să nu crezi că iertarea este o minciună. Astfel, iertarea realmente nu este altceva decât un păcat, ca toate celelalte. Ea afirmă că adevărul este fals, zâmbindu-le celor corupţi ca şi cum ar fi la fel de neprihăniţi ca iarba, la fel dacă imaculaţi ca zăpada. Se înşală în privinţa a ceea ce crede că poate înfăptui. Consideră corect ceea ce este evident greşit, şi ia scârboşenia ca pe ceva bun.

Dintr-un asemenea punct de vedere, scuza nu este o scăpare. Este un semn în plus că păcatul este de neiertat, putând, cel mult, să fie ascuns, negat sau altfel denumit, căci a scuza este trădare faţă de adevăr. Vina nu poate fi iertată. Dacă păcătuieşti, vina ta este atotdăinuitoare. Cei iertaţi dintr-un punct de vedere din care păcatele lor sunt reale, sunt batjocoriţi ca vai de ei şi de două ori condamnaţi: odată de ei înşişi, pentru ceea ce consideră că au făcut, şi încă o dată de către cei care îi scuză.

Tocmai realitatea păcatului face ca iertarea să fie naturală şi pe de-a-ntregul sănătoasă, o profundă uşurare pentru cei care o oferă, o tăcută binecuvântare acolo unde este primită. Iertarea nu încurajează iluziile, ci le adună graţios, cu un râset uşor, aşternându-le cu blândeţe la picioarele adevărului. Iar acolo ele dispar cu totul.

Iertarea este singurul lucru care reprezintă adevărul în toiul iluziilor lumii. Ea îşi dă seama de nimicnicia lor, privind de-a dreptul (neabătută) prin miile de forme în care acestea ar putea apare. Ea priveşte păcatele, dar nu se lasă amăgită. Nu ia în seamă ţipetele autoacuzatoare

ale păcătoşilor înnebuniţi de vinovăţie. Se uită la ei cu ochi liniştiţi, spunându-le doar atât: „Frate ale meu, ceea ce crezi nu este adevărul”.

Tăria iertării constă în onestitatea ei, care este atât de incoruptibilă încât vede iluziile ca iluzii, şi nu ca fiind adevărul. Tocmai de aceea, în faţa minciunilor, ea devine cea care dezamăgeşte; marele restaurator al simplului adevăr. Prin capacitatea sa de a trece cu vederea ceea ce nu se află acolo, ea deschide drumul către adevăr, drum ce a fost blocat de către visele vinovăţiei. Acum eşti liber să urmezi calea care ţi-o deschide adevărata ta iertare. Căci dacă un singur frate a primit acest dar de la tine, uşa este deschisă şi pentru tine.

Există un mod foarte simplu de a găsi uşa către adevărata iertare şi de o percepe ca fiind larg deschisă, în semn de bun venit. Dacă te simţi ispitit să acuzi pe cineva de vreun păcat, indiferent sub ce formă, nu-i permite minţii să stăruie asupra a ceea ce crezi că a făcut acea persoană, căci înseamnă să te amăgeşti singur. Întreabă-te, în schimb:

„M-aş acuza eu oare de acest lucru?”

Astfel vei vedea alternativele între care ai de ales, în termeni care dau sens alegerii şi îţi păstrează mintea liberă de vinovăţie şi durere, precum Dumnezeu însuşi a rânduito să fie, după cum este ea într-adevăr. Numai minciunile vor condamna. Într-adevăr, inocenţa este singurul lucru care există. Iertarea se aşază între iluzii şi adevăr, între lumea pe care o vezi şi cea care se află dincolo de ea; între iadul vinovăţiei şi poarta Cerului.

Peste această punte, la fel de puternică precum Iubirea care şi-a întins binecuvântările peste ea, toate visele despre rău, ură şi atac sunt tăcut aduse în faţa adevărului. Ele nu sunt reţinute ca să intensifice, să intimideze şi să îngrozească pe nesăbuitul visător care crede în ele. El a fost deja trezit, cu blândeţe, din visul său, prin înţelegerea faptului că ceea ce i s-a părut că vede nu a existat niciodată iar acum el nu mai poate gândi că i s-a refuzat orice posibilitate de scăpare.

Nu trebuie să lupte pentru aşi afla mântuirea. Nu trebuie să ucidă balaurii de care se credea urmărit. Şi nici nu trebuie să înalţe groasele ziduri de piatră şi uşile de fier despre care credea că îl vor pune în siguranţă. El acum poate să-şi îndepărteze armura greoaie şi inutilă, făurită pentru a-i lega mintea cu lanţul fricii şi suferinţei. Pasul îi este uşor şi, de cum se aşterne la drum, o stea rămâne în urma sa, pentru a arăta calea celor cel urmează.

Iertarea trebuie exersată, căci lumea nu îi poate percepe sensul, şi nici nu poate pune la dispoziţie o călăuză care să-ţi demonstreze eficienţa ei benefică. Nu există în toată lumea vreun gând care să conducă măcar la o cât de mică înţelegerea legilor pe care le urmează, nici a Gândului pe care-l reflectă. Iertarea este la fel de străină de această lume precum este propria ta realitate. Totuşi, ea împreunează mintea cu realitatea din tine.

Astăzi exersăm adevărata iertare, pentru ca vremea împreunării să nu mai fie amânată. Căci vrem să ne întâlnim cu realitatea noastră în libertate şi pace. Exersarea se preschimbă în paşii ce luminează calea pentru fraţii noştri, care ne vor urma către realitatea pe care o împărtăşim cu ei. Pentru că se înfăptuiască aceasta, haideţi să dedicăm câte un sfert de oră, de două ori pe zi, pe care să-l petrecem alături de îndrumătorul care înţelege sensul iertării, şi care nea fost trimis spre a ni-l revela. Să-L rugăm aşadar:

„Fă-mă să percep iertarea aşa cum este ea”.

Apoi alege un frate, conform îndrumării pe care El ţi-o va da, şi cataloghează-i „păcatele”, pe măsură ce îţi vin în minte, unul câte unul.

Să nu zăboveşti asupra nici unuia dintre le, ci realizează că îi foloseşti

„Ofensele” numai şi numai pentru a salva lumea de toate ideile păcătuirii. Consideră, pe scurt, tot ce ai gândit rău despre el şi, de fiecare dată, întreabă-te: „M-aş condamna eu oare pentru toate acestea?”

Îngăduie-i să fie eliberat de toate gândurile pe care le-ai nutrit referitor la păcatul din el. Acum tu eşti pregătit

pentru libertate. Dacă până acum ai exersat cu bunăvoinţă şi onestitate, vei începe să conştientizezi o senzaţie de înălţare, o uşurare a greutăţii ce o simţeai de-a lungul pieptului, un cert şi profund sentiment de uşurare. Timpul ce a mai rămas trebuie consacrat resimţirii sentimentului de eliberare de toate lanţurile împovărătoare cu care ai încercat să-l încătuşezi pe fratele tău, dar pe care le-ai aruncat asupra ta însăţi.

Iertarea trebuie practicată de-a lungul întregii zile, căci vor fi încă multe ocazii când îi vei uita sensul şi te vei ataca pe tine însuţi. Dacă se întâmplă asta, îngăduie-i minţii tale să nu se lase păcălită de această iluzie, spunând în sinea ta:

„Fie să percep iertarea aşa cum este ea.

M-aş acuza oare de acest lucru?

Nu mă voi încătuşa singur”.

Orice ai face, adu-ţi aminte:

„Nimeni nu este răstignit de unul singur, tot aşa cum nimeni nu poate pătrunde Cerul de unul singur”.

LECŢIA 135

„Dacă mă apăr, sunt atacat”.

Cine sar apăra, dacă nu ar crede că a fost atacat, că atacul a fost real şi că propria lui apărare ar putea să-l salveze? Într-aceasta stă absurditatea apărării; ea conferă iluziilor realitate deplină, încercând apoi să le trateze ca fiind reale. Ea adaugă iluziilor alte iluzii, făcând corecţia de două ori mai dificilă. Tocmai asta faci atunci când încerci să planifici viitorul, să activezi trecutul sau să organizezi prezentul conform dorinţelor tale.

Acţionezi pe baza convingerii că trebuie să te protejezi faţă de ceea ce se întâmplă, deoarece întâmplarea trebuie să conţină ceea ce te ameninţă. Sentimentul ameninţării este o recunoaştere a unei slăbiciuni inerente; reprezintă convingerea că există un pericol care are puterea de a te face să iei cuvenitele măsuri de apărare. Pe această convingere dementă se bazează lumea. Toate structurile sale, toate gândurile şi îndoielile sale, armamentele grele şi pedepsele sale,

definiţiile legale şi codurile sale, etica, conducătorii şi zeii săi toate nu fac altceva decât să perpetueze acest sentiment de ameninţare. Căci nimeni nu umblă prin lume îmbrăcat în armură, decât dacă groaza îi roade inima.

Apărarea este înfricoşătoare. Ea provine din teamă, sporind teama cu fiecare apărare suplimentară. Tu crezi că îţi oferă siguranţă. Dar ea este dovada grăitoare a fricii devenită reală şi a groazei îndreptăţite.

Nu ţi se pare straniu că, atunci când îţi elaborezi planurile, îţi îngroşi armura şi îţi întăreşti zăvoarele, nu te opreşti să te întrebi ce anume speri, cum şi împotriva cui?

Să analizăm mai întâi ce anume aperi. Trebuie să fie ceva foarte slab şi uşor de asaltat. Trebuie să fie o pradă uşoară, incapabilă de a se proteja şi, ca atare, având nevoie de apărarea ta. Ce altceva decât trupul este atât de fragil, încât să necesite îngrijire permanentă şi o preocupare alertă şi profundă pentru a-i proteja micuţa viaţă. Ce altceva decât trupul se poticneşte şi este incapabil să-i servească Fiului lui Dumnezeu drept gazdă vrednică?

Şi totuşi, nu trupul este cel care se poate teme, nici nu poate fi un lucru de temut. Nu are alte nevoi decât cele pe care tu însuţi i le atribui. Nu are nevoie de structuri complicate de apărare, nici de medicamente care să-i dea sănătate, nu are nevoie de absolut nicio îngrijire sau preocupare. Apărăi viaţa, sau oferă-i daruri spre ai da frumuseţe, sau ziduri pentru a-i da siguranţă, şi nu faci altceva decât să declari că sălaşul tău este prada timpului hoţoman, supus putrefacţiei şi sortit a se face praf şi pulbere, atât de neocrotit, încât trebuie apărat cu însăşi preţul vieţii tale.

Nu este înspăimântătoare această imagine? Cum poţi fi împăcat cu un astfel de concept despre sălaşul tău? Însă ce altceva a înzestrat trupul cu dreptul de a te sluji în felul acesta decât propria ta credinţă (convingere)? Mintea ia conferit trupului toate funcţiile pe care le distingi în el, fixându-i valoarea mult peste grămăjoara de pulbere şi apă ce este. Cine ar mai apăra aşa ceva odată ce şi-a dat seama

ce este?

Trupul nu are nevoie de nicio apărare. Acest fapt trebuie scos în evidenţă iar şi iar, ori de câte ori l-am repeta, tot nu este suficient.

Trupul va fi puternic şi sănătos dacă mintea nu va abuza de el, atribuindu-i nişte roluri pe care nu şi le poate îndeplini, nişte obiective cei depăşesc competenţa şi nişte ţeluri entuziaste pe care nu le poate atinge. Astfel de încercări ridicole, dar profund preţuite, reprezintă sursele numeroaselor atacuri nebuneşti pe care le întreprinzi asupra sa. Căci trupul pare să-ţi înşele aşteptările, nevoile, valorile şi visele.

Acel „sine" care are nevoie de protecţie nu este real. Trupul, lipsit de valoare şi departe de a merita cea mai mică apărare, trebuie perceput doar ca fiind complet aparte de tine, ca să devină astfel un instrument sănătos şi serviabil, prin care mintea poate opera până când el încetează de a mai avea vreo utilitate. Cine ar mai vrea să-l păstreze, odată ce el nu mai este de folos?

Apără trupul şi ţi-ai atacat mintea. Căci ai văzut astfel în ea toate defectele, slăbiciunile, limitele şi lipsurile de care crezi că trebuie salvat trupul. Nu vei vedea mintea ca fiind separată de condiţii corporale. Şi vei descărca asupra corpului toată durerea ce provine din concepţia că mintea ar fi limitată şi fragilă, aparte de alte minţi şi separată de Sursa ei.

Iată gândurile care au nevoie de vindecare, iar odată ce acestea au fost corectate şi înlocuite cu adevărul, trupul va răspunde manifestând sănătate. Adevărul este singura apărare reală a trupului.

Dar, oare, la adevăr recurgi pentru a-ţi apăra trupul? Tipul de protecţie pe care i-l oferi nu-i este de niciun folos, ba chiar îţi mai şi sporeşte strâmtoarea minţii. Şi nu numai că nu vindeci, ci risipeşti orice speranţă de vindecare, deoarece omiţi să-ţi dai seama unde anume trebuie că se află speranţa, dacă este ca ea să fie întemeiată.

O minte vindecată nu face planuri. Ea duce la îndeplinire planuri pe care le recepţionează, dând

ascultare înţelepciunii care nu este propria ei înţelepciune. Ea aşteaptă până ce a fost instruită în privinţa celor ce le are de făcut, iar apoi purcede la fapte. Nu se bizuie pe sine decât în ceea ce priveşte perfecta ei competenţă de a îndeplini planurile care iau fost încredinţate. Este senină în certitudinea că obstacolele nu-i pot împiedica mersul înainte spre realizarea oricărui ţel care serveşte planul, mai mare, stabilit pentru binele fiecăruia.

O minte vindecată este despovărată de credinţa că trebuie să plănuiască, căci ea nu poate şti care este rezolvarea optimă, care sunt mijloacele de realizare şi nici cum să recunoască problema pentru rezolvarea căreia a fost întocmit planul. Până când nu recunoaşte toate acestea, mintea nu face decât să uzeze de trup în plănuirile sale. Dar atunci când le-a acceptat ca fiind adevărate, este vindecată şi nu se mai cramponează de corp.

Înrobirea trupului cuprins în planurile pe care mintea nevindecată le întocmeşte pentru a se salva pe sine nu duce decât la îmbolnăvirea sa. El nu este liber să constituie unealta ajutătoare a unui plan care transcende cu mult propria-i protecţie şi care, pentru o vreme, îi solicită serviciile. În această capacitate, sănătatea îi este asigurată. Căci tot ceea ce întrebuinţează mintea pentru îndeplinirea a ceea ce-şi propune va funcţiona fără cusur, cu tăria care i-a fost dăruită şi care nu poate da greş.

Poate că nu este uşor să percepi planurile autoiniţiate ca nefiind altceva decât nişte strategii de apărare, conform scopului pe care fiecare dintre ele a fost făcut să-l realizeze. Ele sunt mijloacele prin care o minte înfricoşată încearcă să întreprindă propria-i protecţie, în detrimentul adevărului. Aceasta se poate recunoaşte cu uşurinţă în anumite forme pe care le iau aceste autoamăgiri, în care negarea realităţii este cât se poate de vădită. Cu toate acestea, nu se întâmplă prea des ca plănuirea să fie recunoscută ca fiind o strategie de apărare.

Mintea angajată în a face planuri pentru sine este

ocupată să ţină sub control întâmplări viitoare. Ea nu crede că va avea de toate, decât dacă îşi face singură provizii. Timpul devine un factor al cărui centru de greutate este deplasat undeva în viitor, pentru a fi controlat prin intermediul învăţării şi a experienţei obţinute din întâmplări trecute şi credinţe anterioare. Prezentul este trecut cu vederea, căci se bazează pe ideea că trecutul a constituit o sursă suficientă de învăţături pentru ca mintea să-şi poată trasa propria ei desfăşurare în viitor.

Mintea care plănuieşte nu îngăduie, aşadar, să intervină vreo schimbare. Ceea ce a învăţat înainte devine baza ţelurilor sale viitoare.

Experienţa ei din trecut determină alegerea a ceea ce se va întâmpla.

Ea nu-şi dă seama că aici şi acum se află tot ce are nevoie pentru a garanta un viitor cu totul diferit de trecut, fără nicio continuitate a ideilor vechi şi a credinţelor bolnave. Anticiparea nu joacă niciun rol, căci încrederea prezentă arată calea.

Atitudinile defensive sunt planurile pe care le făureşti pentru a ataca adevărul. Ţinta lor este să selecteze ceea ce aprobi, şi să ignore ceea ce consideri a fi incompatibil cu convingerile privind propria-ţi realitate. Iar ceea ce rămâne este într-adevăr lipsit de sens. Căci tocmai realitatea ta este „ameninţarea” pe care strategiile tale defensive vor s-o atace, să o camufleze, să o despice şi să o răstignească.

Câte nu ai putea accepta, dacă ai şti că tot ce se întâmplă, toate evenimentele, trecute, prezente şi viitoare sunt plănuite cu blândeţe de Cel Unic, al Cărui singur sunt scop este binele tău? Poate că l-ai înţeles greşit planul, căci El nu ţi-ar oferi niciodată durerea. Însă atitudinile tale defensive nu te-ai lăsat să vezi cum este binecuvântarea sa iubitoare străluceşte la fiecare pas pe care l-ai făcut vreodată. În timp ce făceai planuri pentru moarte, El tea condus cu gingăşie către viaţa eternă.

Încrederea ta prezentă în El este acea apărare care

promite un viitor netulburat, fără nicio umbră de mâhnire, cu o bucurie care sporeşte neîncetat, pe măsură ce această viaţă devine o clipă sfântă, aşezată în timp, dar râvnind numai nemurire. Nu lăsa alte apărări, decât încrederea ta prezentă, să-ţi traseze viitorul, şi viaţa aceasta devine o întâlnire cu adevărul plină de semnificaţie, pe care doar strategiile tale defensive vor să-l ascundă.

Lipsit de sistemele tale de apărare, devii o lumină pe care Cerul, plin de recunoştinţă, o recunoaşte ca aparţinându-i. Şi te va conduce pe căi ce ţi-au fost hărăzite întru fericirea ta conform străvechiului plan, început atunci când s-a născut timpul. Cei care te urmează îşi vor împreună lumina cu a ta, ce va spori până când lumea va radia de bucurie. Iar fraţii noştri îşi vor abandona stânjenitoarele sisteme de apărare, care nu le-au adus nimic şi nu putea decât să înspăimânte.

Astăzi vom anticipa acel timp cu o încredere prezentă, căci aceasta face parte din ceea ce a fost plănuit între noi. Vom fi încredinţaţi că toate cele de care avem nevoie ne sunt date, pentru a realiza acest deziderat. Nu facem planuri referitoare la posibilităţile de împlinire, ci ne dăm seama că lipsa noastră de apărare este tot ce ne trebuie, pentru ca adevărul să răsară cu certitudine în minţile noastre.

De două ori pe zi, timp de cincisprezece minute, ne vom odihni de plănuiri lipsite de sens şi de orice gând care împiedică adevărul să pătrundă în minţile noastre. Astăzi, vom dobândi în loc să facem planuri, astfel încât să putem dărui în loc să organizăm. Şi nouă ni se dăruieşte cu adevărat, atunci când spunem:

„Dacă mă apăr, sunt atacat.

Dar în neapărarea mea voi fi puternic, şi voi afla ceea ce ascund apărările mele".

Nimic altceva. Dacă sunt planuri de făcut, ţi se va spune despre ele. S-ar putea ca ele să nu fie planurile pe care le credeai necesare, şi nici chiar răspunsurile la problemele cu care credeai că eşti confruntat.

Ele sunt însă răspunsuri la un alt fel de întrebare,

care deocamdată, rămâne fără răspuns dar în aşteptarea răspunsului până ce, în cele din urmă, primeşti Răspunsul.

Toate sistemele tale defensive au avut ca obiectiv să nu primeşti ce vei primi astăzi. În lumina şi bucuria încrederii neîndoite te vei întreba, cu mirare, de ce oare ai crezut vreodată că trebuie să fii apărat de izbăvire. Cerul nu cere nimic. Iadul este cel care ridică extravagante pretenţii la sacrificiu. Astăzi nu renunţi la nimic în aceste momente când, neapărat, te prezinţi Creatorului tău aşa cum eşti cu adevărat.

El tea ţinut minte. Astăzi, la rândul nostru, ne vom aminti de El.

Căci aceasta este Vremea Paştelui în procesul tău de mântuire. Învii din nou ceea ce a fost o moarte şi părelnică deznădejde. Acum a renăscut în tine lumina speranţei, fiindcă acum te apropii fără de apărare ca să-ţi afli rolul în planul lui Dumnezeu. Ce planuri mărunte sau credinţe magice mai pot avea oare vreo valoare, atunci când ţi-ai primit funcţia de la Vocea lui Dumnezeu însuşi?

Nu încerca să modelezi această zi după cum ţi se pare că ţi-ar fi de cel mai mare folos. Căci nu îţi poţi imagina toată fericirea care te ajunge atunci când nu plănuieşti nimic. Află astăzi. Şi toată lumea va face acest pas uriaş, sărbătorind Paştele tău împreună cu tine. De-a lungul zilei, pe măsură ce apar mici nebunii ca să-ţi imobilizeze sistemele defensive, ispitindu-te să urzeşti planuri, adu-ţi aminte că astăzi este o zi de învăţământ special, şi afirmă următoarele:

„Acesta este Paştele meu. Îl voi păstra cu sfinţenie. Nu mă voi apăra, căci Fiul lui Dumnezeu nu are nevoie de apărare împotriva adevărului realităţii sale”.

LECŢIA 136

„Boala este o strategie defensivă împotriva adevărului”.

Nimeni nu poate vindeca dacă nu înţelege scopul pe care boala pare să-l servească. Fiindcă atunci înţelege, de asemenea, că scopul bolii este lipsit de sens. Neavând vreo cauză şi lipsită de orice scop care să aibă sens, ea nu poate

fi de fel. Odată ce sunt înţelese toate acestea, vindecarea este automată. Ea risipeşte această iluzie lipsită de sens prin acelaşi mod de abordare care duce toate iluziile înaintea adevărului, lăsându-le acolo să dispară.

Boala nu este un accident. Ca toate sistemele defensive, ea este un mecanism de autoamăgire. Şi, ca tot restul, scopul ei să ascundă realitatea, să o atace, să o schimbe, să o incapaciteze, să o distorsioneze, să o răstălmăcească, sau să o reducă la o grămăjoară de părţi neasamblate. Ţelul tuturor acţiunilor defensive a acela de a împiedica adevărul să fie între. Părţile sunt văzute ca şi cum fiecare ar fi întreagă în sine.

Acţiunile defensive nu sunt involuntare, şi nici nu se desfăşoară în mod inconştient. Sunt nişte baghete secrete, pe care le fluturi atunci când adevărul pare să ameninţe ceea ce ai vrea să crezi. Ele par să fie inconştiente doar din cauza rapidităţii cu care te hotărăşti să le foloseşti. În acea secundă, sau chiar fracţiune de secundă, în care iei decizia să faci uz de ele, îţi dai seama exact de ceea ce îţi propui să faci, ca apoi să crezi că s-a şi împlinit.

Cine altul decât tu însuţi evaluezi o ameninţare, decizi că trebuie să scapi de ea şi ticluieşti o serie de sisteme defensive pentru a reduce ameninţarea care a fost judecată ca fiind reală? Toate acestea nu pot fi făcute în mod inconştient. Dar odată pus la cale, planul tău pretinde că trebuie să uiţi că tu eşti cel care la făcut, ca astfel să pară străin propriei tale intenţii; o întâmplare fără nicio legătură cu starea ta mentală, un rezultat ce are efect real asupra ta, şi nu unul efectuat de tine însuţi.

Rapiditatea cu care uiţi rolul pe care îl joci în plăsmuirea „realităţii”.

tale, te face să crezi că acţiunile defensive nu se află sub propriu-ţi control. Dar ceea ce ai uitat poate fi rechemat în memorie, dacă eşti dispus să reconsideri decizia care este dublu ecranată de către unitare.

Faptul că nu-ţi aduci aminte nu este altceva decât un indiciu că această decizie mai rămâne în vigoare în ceea ce te priveşte. Nu confunda asta cu un fapt. Acţiunile

defensive trebuie să facă faptele de nerecunoscut.

Asta urmăresc, iar asta şi fac.

Fiecare sistem ia nişte fragmente ale întregului, le asamblează fără a ţine cont de adevărata relaţie ce există între ele şi, în felul acesta, ţese iluzii ale unui întreg care nu există. Acest proces produce senzaţia de ameninţare, şi nu rezultatul lui, oricare ar fi el. Atunci când se smulg nişte părţi din întreg şi se consideră ca fiind separate şi întregi ele însele, se transformă în simboluri ce reprezintă un atac împotriva întregului; atacul fiind o reuşită doar datorită efectului său: întregul nu va mai fi considerat ca fiind întreg. Dar tu ai uitat că aceste simboluri reprezintă doar propria ta decizie privitor la ceea ce ar trebui să fie real, luând locul a ceea ce este într-adevăr real.

Boala este o decizie. Nu este ceva ce ţi se întâmplă fără s-o fi cerut, care te slăbeşte şi îţi aduce suferinţă. Boala este o alegere pe care o faci, un plan pe care îl întocmeşti atunci când, pentru o clipă, adevărul mijeşte în propria-ţi minte amăgită, şi toată lumea pare să se clatine şi stă să se prăbuşească. Acum te-ai îmbolnăvit, pentru ca adevărul să se ducă şi să nu-ţi mai ameninţe castelele de nisip.

Oare de ce crezi că boala poate reuşi să te scutească de adevăr?

Deoarece ea dovedeşte că trupul nu este separat de tine şi, prin urmare, tu trebuie să fii separat de adevăr. Înduri chinuri deoarece trupul le îndură, iar în acest chin ajungi să fii una cu el. Astfel este perpetuată „adevărata” ta identitate şi este redus la tăcere şi înăbuşit acel gând curios şi tulburător, că s-ar putea să fii ceva în decât această grămăjoară de pulbere. Căci iată, această pulbere te poate face să suferi, să te chirceşti şi poate să-ţi oprească inima, poruncindu-ţi să mori şi să încetezi a mai fi.

Astfel trupul este mai tare decât adevărul, care te roagă să trăieşti, dar care nu poate trece peste hotărârea ta de a muri. Aşa că trupul este mai puternic decât viaţa veşnică. Cerul mai fragil decât iadul, iar ceea ce a hărăzit

Dumnezeu pentru mântuirea Fiului Său se loveşte de împotrivirea unei decizii mai puternice decât Voia Sa. Fiul Său este pulbere, Tatăl nedesăvârşit, iar haosul se aşază triumfător pe tronul Său.

Aşa arată plănuirile tale pentru propria-ţi apărare. Şi eşti convins că Cerul se cutremură înaintea unor astfel de atacuri nebuneşti, că Dumnezeu este orbit de iluziile tale, că adevărul este preschimbat în minciuni şi tot universul este înrobit unor legi pe care sistemele tale defensive vor să i le impună. Dar cin crede în iluzii, decât cel care le-a plăsmuit? Cine altul poate să le vadă şi să reacţioneze faţă de ele ca şi cum ar fi chiar adevărul?

Dumnezeu nu ştie nimic de planurile tale de a-l schimba Voia.

Universul rămâne indiferent la legile prin care te-ai decis să-l guvernezi.

Iar Cerul nu să plecat între faţa iadului, nici viaţa în faţa morţii. Nu poţi decât să preferi să crezi că mori, că înduri boala sau că stâlceşti adevărul într-un fel sau altul. Creaţia este cu totul aparte de toate acestea. Strategiile defensive sunt nişte planuri de a nimici ceea ce nu poate fi atacat. Inalterabilul nu se poate schimba. Iar ceea ce este pe de-a-ntregul neprihănit nu poate păcătui.

Iată simplul adevăr. El nu recurge nici la forţă, nici la triumf. Nu porunceşte supunere, nici nu încearcă să dovedească cât de lamentabile şi futile sunt încercările tale de a pune la cale nişte acţiuni defensive care să-l altereze. Adevărul doreşte numai şi numai să-ţi dăruiască fericire, căci acesta îi este rostul. Poate că suspină un pic atunci când îi nesocoteşti darurile, ştiind totuşi, cu o certitudine perfectă, că ceea ce Dumnezeu voieşte pentru tine trebuie să fie primit.

Tocmai acest fapt demonstrează că timpul este o iluzie. Căci timpul îţi permite să crezi că ceea ce Dumnezeu ţi-a dăruit nu este adevărat chiar acum, precum trebuie să fie. Gândurile lui Dumnezeu sunt cu totul aparte de timp. Căci timpul nu este decât un alt sistem defensiv lipsit de sens pe care l-ai urzit împotriva adevărului. Cu

toate acestea, ceea ce El voieşte este aici, iar tu rămâi aşa cum tea creat El.

Adevărul are o putere mai presus de orice apărare, căci nicio iluzie nu poate rămâne acolo unde adevărului i s-a îngăduit să intre. Şi răsare în orice minte care îşi va depune armele şi va înceta să se joace cu nebunia. Adevărul poate fi găsit oricând; chiar astăzi, dacă vei decide să exersezi cum să-i dai bunvenit.

Acesta este astăzi obiectivul nostru. Vom dedica de două ori câte un sfert de oră ca să rugăm adevărul să vină şi să ne pună în libertate.

Iar adevărul va vei, căci nu a fost vreodată aparte de noi. Nu aşteaptă decât această invitaţie pe care i-o adresăm astăzi. Deschidem invitaţia cu o rugăciune vindecătoare care ne va ajuta să ne ridicăm deasupra atitudinii noastre defensive, îngăduind adevărului să fie aşa cum a fost mereu:

„Boala este o strategie îndreptată împotriva adevărului.

Voi accepta adevărul a ceea ce sunt.

şi voi îngădui ca mintea mea să fie astăzi pe deplin vindecată”.

Vindecarea va fulgera prin mintea ta deschisă, pe măsură ce pacea şi adevărul se vor înălţa pentru a lua locul războiului şi imaginilor deşarte. Nu va mai fi niciun colţ întunecat pe care boala să-l poată ascunde şi apăra de lumina adevărului. Nu va mai rămâne în mintea ta niciuna dintre figurile sumbre din visele tale şi nici căutările lor obscure şi lipsite de sens, constând în urmărirea dementă a unor ţeluri duble. Mintea îţi va fi vindecată de toate dorinţele bolnave, întru ascultarea cărora ea a încercat să împuternicească trupul.

Acum trupul este vindecat, căci sursa bolii a fost deschisă ajutorului despovărător. Vei recunoaşte că ai exersat bine după următoarele: trupul nu trebuie să fie deloc resimţit. Dacă ai reuşit, nu vei avea nici senzaţia că te simţi bine sau rău, nici senzaţia de durere sau plăcere. În minte nu este nicio reacţie faţă de ceea ce face trupul.

Utilitatea sa este singurul lucru care rămâne, şi nimic mai mult.

Poate nu-ţi dai seama că acesta elimină limitele pe care le-ai impus prin scopurile pe care i le-ai atribuit. Pe măsură ce ele sunt abandonate, forţa de care dispune corpul este mereu suficientă pentru a servi toate scopurile cu adevărat utile. Sănătatea sa este pe deplin garantată, el nemaifiind limitat de timp, de vreme sau oboseală, de mâncare şi băutură, sau de orice lege pe care l-ai făcut să o slujească înainte. Acum nu mai trebuie să întreprinzi nimic ca să-l faci bine, căci boala a devenit imposibilă.

Dar această proiecţie se cere prezervată printr-o vigilenţă plină de păsare. Dacă-i vei îngădui minţii să întreţină gânduri de atac, să cedeze judecării sau să facă planuri pentru a contracara incertitudinile viitoare, te-ai pus iarăşi într-o poziţie falsă, plăsmuind o entitate trupească care va ataca corpul, căci acum mintea este bolnavă.

Dacă se întâmplă asta, aplică instantaneu remediul, nemaipermiţând atitudinii tale defensive să-ţi facă rău. Şi nu rămâi nelămurit în privinţa a ceea ce trebuie vindecat, ci spuneţi:

„Am uitat ceea ce sunt cu adevărat, căci mi-am confundat trupul cu mine însumi.

Boala este o strategie defensivă îndreptată împotriva adevărului.

Dar nu sunt un trup. Şi mintea mea nu poate ataca.

Aşa că nu pot fi bolnav”.

LECŢIA 137

„Atunci când sunt vindecat, nu sunt singurul care se vindecă”.

Ideea de astăzi rămâne gândul central pe care se întemeiază mântuirea. Căci vindecarea este opusul ideilor lumii care se ocupă de boală şi stări de separare. Boala este o retragere din faţa celorlalţi şi un refuz al împreunării. Ea devine o uşă care se închide în urma unui sine separat, ţinându-l izolat şi singur.

Boala înseamnă izolare. Căci pare să ţină un sine

aparte de tot restul, pentru a îndura ceea ce nu simt ceilalţi. Ea conferă trupului puterea absolută de a face separarea reală şi de a ţine mintea într-un regim de celulă, separată în bucăţi ce sunt ţinute laolaltă de un straşnic zid de carne îmbolnăvită, pe care nu-l poate birui.

Lumea se supune legilor în slujba cărora se află boala, dar vindecarea operează aparte de ele. Este important ca cineva să fie vindecat de unul singur. Dar vindecarea este propria lui decizie de a fi din nou Unul şi de aşi accepta Sinele cu toate părţile Sale intacte şi nevătămate. Aflat în boală, Sinele său pare să fie dezmembrat şi lipsit de unitatea care Îi dă viaţă. Dar vindecare se săvârşeşte atunci când el vede că trupul nu are nicio putere de a ataca unitatea universală a Fiu lui Dumnezeu.

Boala ţine să demonstreze că minciunile trebuie că sunt adevărul.

Dar vindecarea demonstrează că adevărul este adevărat. Separarea, pe care boala ţine s-o impună în realitate nu a avut loc niciodată. A fi vindecat înseamnă, pur şi simplu, a accepta ceea ce mereu a fost simplul adevăr şi va rămâne mereu exact aşa cum a fost dintotdeauna.

Totuşi, ochilor obişnuiţi cu iluziile trebuie să li se arate că ceea ce ei privesc este fals. Aşa se face că vindecarea, de care adevărul nu are niciodată nevoie, trebuie să demonstreze că boala nu este reală.

Aşadar, vindecarea ar putea fi numită un contravis, ce anulează visul bolii în numele adevărului, dar nu în însuşi adevărul. La fel cum iertarea trece cu vederea toate păcatele ce nu au foarte niciodată comise, vindecarea nu face decât să înlăture iluziile care nu au avut loc. La fel cum lumea reală va răsări pentru a înlocui ceea ce nu a fost niciodată, vindecarea oferă doar restauraţie pentru stări imaginare şi idei false, din care visele brodează tablouri despre adevăr.

Să nu crezi totuşi că a vindeca este nedemn de funcţia ta aici. Căci antilhrist devine mai puternic decât

Christul pentru cei care visează că lumea este reală. Trupul pare să fie mai solid şi mai stabil decât mintea. Iar iubirea devine un vis, de vreme ce teama rămâne singura realitate care poate fi văzută, justificată, şi pe deplin înţeleasă.

După cum iertarea risipeşte în strălucirea ei tot păcatul şi lumea reală va ocupa locul a ceea ce ai plăsmuit, tot aşa vindecarea trebuie să înlocuiască fanteziile bolii pe care le desfăşori în faţa simplului adevăr, ascunzându-l. Când boala va fi văzută dispărând, în ciuda tuturor legilor ce susţin că ea este cât se poate de reală, atunci toate întrebările îşi vor fi găsit răspunsul. Iar legile nu vor mai putea fi adorate şi nici respectate.

Vindecarea înseamnă libertate. Căci ea demonstrează că visele nu vor triumfa asupra adevărului. Vindecarea este împărtăşită. Iar prin acest atribut ea dovedeşte că acele legi, care sunt diferite de cele care susţin că boala este inevitabilă, sunt mai puternice decât opusele lor bolnăvicioase. Vindecarea înseamnă tărie. Căci prin mâna ei blândă, slăbiciunea este biruită şi minţile, ce erau zidite înăuntrul unui trup, sunt libere să se împreuneze cu alte minţi, pentru a fi dea pururea veşnice.

Vindecarea, iertarea şi bucuroasa preschimbare a tot ce înseamnă lumea durerii cu o lume unde tristeţea nu poate intra sunt mijloacele prin care Sfântul Spirit te îmboldeşte să-L urmezi. Blândele Sale lecţii te învaţă cât de uşor poţi dobândi mântuirea; cât de puţin exerciţiu îţi trebuie ca să-l laşi legile să le înlocuiască pe cele făcute de tine pentru a te face prizonier al morţii. Viaţa Sa devine propria ta viaţă, pe măsură ce extinzi micul ajutor pe care El ţi-l cere spre a te elibera de tot ce ţi-a pricinuit vreodată durere.

Iar acum, când te laşi vindecat, vezi cum toţi cei din jurul tău, cei care îţi vin în minte, cei cu care ai contact sau cei care nu par să aibă nicio legătură cu tine, sunt vindecaţi împreună cu tine. Probabil că nu îi vei recunoaşte pe toţi, probabil că nu vei realiza cât de măreaţa îţi este ofranda adusă lumii întregi, atunci când

îngădui vindecării să pogoare asupra ta. Dar niciodată nu eşti singurul care se vindecă. Şi legiuni peste legiuni vor primi darul pe care îl primeşti tu atunci când eşti vindecat.

Cei vindecaţi devin instrumentele vindecării. Între clipa în care ei sunt vindecaţi şi cea în care le este dăruit harul vindecării, ca ei să-l dăruiască la rândul lor, nu se interpune timpul. Ceea ce este opus lui Dumnezeu nu există, iar cel care nu acceptă în mintea sa ceva ce nu există, devine un liman unde cei obosiţi pot face un popas. Căci aici a fost hărăzit adevărul, şi tot aici toate iluziile sunt aduse în fiinţa adevărului.

Nu vrei să-l oferi adăpost Voii lui Dumnezeu? Căci prin aceasta nu faci altceva decât să-ţi pofteşti Sinele să se simtă ca la El acasă. Şi poate fi refuzată această invitaţie? Cere-i inevitabilului să se întâmple, şi nu vei da greş niciodată. Cealaltă alegere înseamnă doar a cere ca ceva să fie ceea ce nu poate fi, iar aşa ceva nu poate avea sorţi de izbândă. Astăzi cerem ca numai adevărul să ne ocupe minţile; pentru ca gânduri de vindecare să purceadă de la ceea ce este vindecat către ceea ce mai trebuie vindecat, conştienţi fiind că se vor revela ca una.

La fiecare oră, ne vom aminti că funcţia noastră este să îngăduim ca minţile să ne fie vindecate, spre a putea aduce vindecarea în lume, schimbând blestemul cu vindecarea, durerea cu bucuria, şi separarea cu pacea lui Dumnezeu. Oare nu merită să dăruieşti un minut dintr-o oră pentru a dobândi un dar ca acesta? Oare nu reprezintă un pic de timp o cheltuială neînsemnată pentru a fi oferită în schimbul darului ce cuprinde totul?

Însă, trebuie să fim pregătiţi pentru un asemenea dar. Şi astfel, vom începe ziua cu următoarele gânduri, dedicându-le zece minute, şi tot cu aceste gânduri vom încheia ziua:

„Atunci când sunt vindecat, nu sunt singurul care se vindecă.

Vreau să-mi împărtăşesc vindecarea cu lumea întreagă, pentru ca boala să fie alungată din mintea Unicului Fiu al lui Dumnezeu, care este singurul meu

Sine”.

Îngăduie ca vindecarea să aibă loc prin tine chiar în această zi. Şi, găsindu-ţi odihna în linişte, fii pregătit să dăruieşti pe măsură ce dobândeşti, reţinând doar ceea ce dăruieşti şi primind Cuvântul lui Dumnezeu ca să ia locul tuturor gândurilor nebuneşti care au fost imaginate vreodată. Ne adunăm acum ca să face bine tot ceea ce a fost bolnav şi să oferim binecuvântarea acolo unde domnea atacul. Şi nu vom îngădui ca această funcţie să fie dată uitării cu trecerea orelor zilei, amintindu-ne de rostul nostru cu ajutorul acestui gând:

„Atunci când sunt vindecat, nu sunt sigurul care se vindecă.

Şi-mi voi binecuvânta fraţii, căci voi fi vindecat împreună cu ei, aşa cum şi ei sunt vindecaţi împreună cu mine”.

LECŢIA 138

„Cerul este alternativa pentru care trebuie să mă decid”.

În această lume, Cerul constituie o opţiune, fiindcă aici credem că există nişte alternative între care trebuie să alegem. Avem convingerea că toate lucrurile au un opus, iar ceea ce dorim reflectă propria noastră alegere. Dacă Cerul există, trebuie să existe şi iadul, căci contradicţia este modul în care plăsmuim ceea ce percepem şi ceea ce credem că este real.

Creaţia nu cunoaşte contrarii. Dar aici, în lume opoziţia face parte din a fi „real”. Tocmai această percepţie stranie a adevărului face ca opţiunea pentru Cer să pară totuna cu renunţarea la iad. Nu e chiar aşa. Însă ceea ce este adevărat în creaţia lui Dumnezeu nu poate pătrunde aici, până ce nu îşi găseşte reflectarea într-o formă pe care lumea o poate înţelege. Adevărul nu poate veni acolo unde n-ar putea fi perceput decât cu teamă. Căci aceasta ar constitui eroarea de a crede că adevărul poate fi redus la nişte iluzii. Opoziţia face ca adevărul să nu fie binevenit, iar astfel el nu poate veni.

Opoziţia este modul evident de a scăpa de ceea ce

apare ca având opus. Decizia permite ca unul dintre obiectivele în conflict să devină ţelul eforturilor şi a cheltuielii de timp. Fără a lua vreo decizie, timpul este irosit şi eforturile disipate. Sunt cheltuite pe nimic, iar timpul trece fără a vădi rezultate. Nu există niciun sentiment al câştigului, căci nimic nu se realizează; nimic nu se învaţă.

Trebuie să ţi se aducă aminte că te crezi confruntat cu mii de alternative, când, de fapt, nu există decât una singură. Dar până şi aceasta pare să fie doar o alternativă. Nu te lăsa derutat de toate îndoielile pe care le vor aduce miriadele de decizii. Nu iei decât una singură. Iar când ai luat această unică decizie, vei percepe că nu a fost vorba de nicio alternativă. Căci adevărul este adevărat, şi nimic altceva nu este adevărat. Nu există ceva opus care poate fi ales în locul său. Nu există nicio contradicţie faţă de adevăr.

Alegerea depinde de ceea ce ai învăţat. Iar adevărul nu poate fi învăţat, ci numai recunoscut. În recunoaştere rezidă acceptarea sa; precum este el acceptat, aşa este şi cunoscut. Dar cunoaşterea se află dincolo de obiectivele pe care neam propus să le arătăm în cadrul acestui curs. Obiectivele noastre sunt legate de instruire; sunt atinse învăţând cum se poate ajunge la ele, ce sunt şi ce oferă. Deciziile sunt rezultatul procesului tău de învăţare, căci se bazează pe ceea ce ai acceptat ca fiind adevărul cu privire la ceea ce eşti, precum şi la ceea ce trebuie că-ţi sunt nevoile.

În această lume complicată până la demenţă, Cerul pare să ia forma unei alternative, în loc să fie, pur şi simplu, ceea ce este. Dintre toate opţiunile pe care ai încetat să le abordezi, aceasta este cea mai simplă, întru totul definitivă şi constituind prototipul tuturor celorlalte, este cea care rezolvă toate deciziile. Dar dacă o rezolvi pe aceasta, celelalte sunt rezolvate împreună cu ea, căci toate deciziile nu fac altceva decât să tăinuiască singura opţiune reală, luând diferite forme.

Iată aici ultima şi singura alegere, în care adevărul

este ori acceptat, ori negat.

Prin urmare, astăzi începem să luăm în considerare acea opţiune, pentru luarea căreia ni s-a dat timpul întru ajutor. Acesta îi este rostul sfânt, acum diferit de scopul pe care tu însuţi i l-ai conferit, acela de a fi un mijloc de demonstrare a realităţii iadului, a prefacerii speranţei în deznădejde şi a biruinţei morţii asupra vieţii. Numai în moarte îşi găsesc contrariile rezolvarea, căci a pune capăt opoziţiei înseamnă a muri. Şi astfel, mântuirea trebuie să fie văzută ca nefiind altceva decât moartea, căci viaţa este luată drept conflict. A rezolva conflictul înseamnă, aşadar, aţi pune capăt şi vieţii.

Aceste credinţe nebuneşti pot dobândi o stăpânire inconştientă, de o mare intensitate asupra minţii, ţinând-o în ghearele groazei şi a anxietăţii cu atâta străşnicie, încât nu-şi va abandona ideile priind propria protecţie. Ea trebuie să fie salvată de mântuire, ameninţată ca să se simtă ocrotită şi magic blindată împotriva adevărului. Iar aceste decizii sunt luate în mod inconştient, pentru a le păstra în siguranţă, ferite de orice deranj; la adăpost de întrebări, raţiune şi punere la îndoială.

Cerul este ales în mod inconştient. Alegerea nu poate fi făcută până când alternativele nu sunt limpede văzute şi înţelese. Tot ceea ce este învăluit de giulgiul umbrelor trebuie înviat întru înţelegere, spre a fi judecat din nou, de data aceasta cu ajutorul Cerului. Şi toate greşelile de judecată pe care le-a comis mintea înainte sunt deschise corecţiei, acum, când adevărul le clasează ca fiind fără cauză. Ele nu mai au niciun efect. Nu pot fi tăinuite, căci nimicnicia lor este recunoscută.

Dimineaţa, de îndată ce ne trezim, ne decidem în favoarea Cerului şi petrecem cinci minute încredinţându-ne că am făcut singura decizie sănătoasă. Recunoaştem că facem o alegere conştientă între ceea ce are existenţă şi ceea ce nu este decât o părelnicie a adevărului.

Confruntată fiind cu ceea ce este real, la lumină, se vede cât de şubredă şi transparentă este pseudoexistenţa. Acum nu mai propagă teroarea, căci ceea ce a fost

plăsmuit ca fiind enorm, răzbunător, nemilos de atâta ură, are nevoie de întuneric pentru ca frica să se poată instala acolo. Acum este recunoscut ca fiind doar o nebunească şi trivială greşeală.

La noapte, înainte de a ne închide ochii de somn, ne reafirmăm alegerea pe care am făcut-o oră de oră. Şi acum dăruim ultimele cinci minute ale zilei deciziei pe care am luat-o la trezire. Cu trecerea fiecărei ore neam reafirmat decizia, într-un scurt şi liniştit răgaz dedicat menţinerii lucidităţii. Pentru ca, în sfârşit, să ne încheiem ziua cu următoarele, recunoscând că alegem doar ceea ce vrem cu adevărat: Cerul este alternativa pentru care trebuie să mă decid.

Mă decid acum, şi nu mă voi răzgândi, Cerul fiind singurul lucru pe care îl vreau.

LECŢIA 139 „Voi accepta Ispăşirea pentru mine însumi”.

Aici se pune capăt oricărei alegeri. Căci ajungem aici la decizia de a ne accepta pe noi înşine aşa cum nea creat Dumnezeu şi ce altceva reflectă alegerea, decât incertitudinea cu privire la ceea ce suntem? Nu există îndoială care să nu-şi aibă rădăcinile aici. Nu există întrebare care să nu reflecte această incertitudine. Nu există conflict care să nu comporte această neechivocă şi simplă întrebare: Ce sunt eu?

Însă cine altul ar putea pune această întrebare decât cineva care a refuzat să se recunoască pe sine? Numai refuzul de a te accepta pe tine însuţi ar putea face ca această întrebare să pară sinceră. Singurul lucru care poate fi cu siguranţă cunoscut de orice vieţuitoare este ceea ce este ea. Din acest unic punct al certitudinii, ea contemplă celelalte lucruri ca fiind la fel de certe precum ea însăşi.

Incertitudinea cu privire la ceea ce trebuie că eşti este o autoamăgire de proporţii atât de vaste, încât magnitudinea ei de neconceput. A fi viu şi a nu te cunoaşte pe tine însuşi înseamnă a crede că, în realitate, eşti mort. Fiindcă, ce altceva înseamnă viaţa decât a fi tu însuţi, şi ce

altceva poate fi viu în locul tău? Cine este cel care se îndoieşte? De ce anume se îndoieşte? Cui îi pune întrebări?

Cine poate să-i răspundă?

El afirmă, pur şi simplu, că nu este el însuşi, prin urmare, fiind altceva, devine un cercetător a ceea ce este acel ceva. Cu toate acestea, el nu ar putea fi nicidecum viu, dacă nu ar cunoaşte răspunsul. De întreabă ca şi cum nu ar cunoaşte, nu face decât să arate că nu vrea să fie ceea ce este. Dar el a acceptat ceea ce este, dat fiind că trăieşte; a judecat împotrivă şi ia negat valoarea, decizând că nu cunoaşte singura certitudine datorită căreia trăieşte.

Astfel devine nesigur de propria sa viaţă, căci a negat ceea ce reprezintă ea. Din cauza acestei negaţii ai nevoie de Ispăşire. Negaţia ta nu a produs schimbări în ceea ce eşti. Dar ţi-ai scindat mintea într-o parte care cunoaşte, şi una care nu cunoaşte adevărul. Eşti tu însuţi.

În privinţa aceasta nu există nicio îndoială. Şi totuşi, te îndoieşti de aceasta. Însă nu te întrebi care parte a ta se poate îndoi de tine însuţi.

Acea parte care pune această întrebare nu poate, în realitate, să fie o parte din tine. Căci întreabă de cineva care cunoaşte răspunsul. Dacă ar fi parte din tine, atunci certitudinea ar fi imposibilă.

Ispăşirea remediază strania idee că este posibil să te îndoieşti de tine însuţi, să fii nesigur de ceea ce realmente eşti. Acesta este abisul nebuniei. Şi totuşi, este întrebarea universală a lumii. Ce altceva înseamnă asta decât că lumea este nebună? De ce să-i împărtăşim nebunia, acceptând nefericita credinţă că ceea ce este universal aici, este şi adevărat?

Nimic din ceea ce crede lumea nu este adevărat. Ea este un loc al cărui scop este de a fi un popas unde cei care pretind că nu se cunosc pe ei înşişi pot veni să se întrebe ce anume sunt. Şi ei vor veni din nou până ce vor fi acceptat Ispăşirea şi vor fi învăţat că este imposibil să te îndoieşti de tine însuţi şi să nu fii conştient de ceea ce eşti.

Nu ţi se cere decât acceptare, căci ceea ce eşti este cert. Este dea pururi pecetluit în sfânta Minte a lui

Dumnezeu, precum şi în a ta însăţi. Ceea ce eşti este atât de inaccesibil oricărei îndoieli şi contestări, încât a pune întrebarea ce anume poate să fie, este dovada de care ai nevoie spre aţi demonstra credinţa în contradicţia care afirmă că nu cunoşti ceea ce nu se poate să nu cunoşti. Este aceasta o întrebare, sau o afirmaţie care se neagă pe sine în ceea ce afirmă? Să nu îngăduim sfintelor noastre minţi să se ocupe cu asemenea tâlcuiri fără rost.

Aici avem o misiune de îndeplinit. Nu am venit să reîntărim nebunia în care odinioară am crezut. Să nu uităm scopul pe care l-am acceptat. Am venit să dobândim mai mult decât doar propria noastră fericire. Ceea ce acceptăm că suntem proclamă ceea ce fiecare trebuie că este, împreună cu noi. Nu-i neglija pe fraţii tăi, căci pe tine însuţi te neglijezi. Priveşte-l cu iubire, ca să afle că sunt parte din tine, precum şi tu eşti parte din ei.

Iată ce ne învaţă Ispăşirea. Demonstrând că unitatea Fiului lui Dumnezeu este neafectată de credinţa sa cum că n-ar şti ce este el.

Acceptă astăzi Ispăşirea, nu pentru a schimba realitatea, ci doar pentru accepta adevărul despre tine, ca apoi să-ţi continui drumul bucurându-te întru Iubirea nesfârşită a lui Dumnezeu. Atât ni se cere să facem. Atât vom face astăzi.

Câte cinci minute, dimineaţa şi seara, le vom consacra în vederea aplicării minţilor noastre către tema de astăzi. Începem cu această recapitulare privind misiunea noastră: Voi accepta Ispăşirea pentru mine însumi.

Căci sunt dintotdeauna aşa cum m-a creat Dumnezeu.

Nu am pierdut cunoaşterea pe care nea dăruit-o Dumnezeu atunci când nea creat asemenea Lui. Putem să ne aducem aminte de ea şi pentru ceilalţi, căci în creaţie toate minţile sunt una. Iar în memoria noastră se află aducerea aminte despre cât de dragi ne sunt într-adevăr fraţii noştri, cât de mult fiecare minte este parte din noi, cât de credincioşi ne-au fost ei în realitate şi cum Iubirea

Tatălui nostru îi conţine pe toţi.

Cuprinşi de recunoştinţă faţă de toată creaţia, în Numele Creatorului şi a Unităţii Sale cu toate aspectele creaţiei, ne reafirmăm astăzi, la fiecare oră, ataşamentul faţă de cauza noastră, lăsând la o parte toate gândurile care ne-ar distrage de la ţelul nostru sfânt. Preţ de câteva minute, lasă-ţi mintea să se desprindă de păienjenişul prostesc pe care lumea vrea să-l urzească în jurul Fiului lui Dumnezeu.

Şi dăţi seama cât de fragilă este natura lanţurilor ce par să ţină cunoaşterea de tine însuţi în afara conştienţei tale, atunci când spui: Voi accepta Ispăşirea pentru mine însumi.

Căci sunt dintotdeauna aşa cum m-a creat Dumnezeu.

LECŢIA 140 Numai mântuirea se poate spune că este leac.

Termenul leac nu poate fi aplicat, pe drept cuvânt, nici unui remediu pe care lumea îl acceptă ca fiind binefăcător. Ceea ce lumea percepe ca fiind un remediu terapeutic nu va face decât să îmbunătăţească corpul. Atunci când încearcă să vindece mintea, nu sesizează vreo separare faţă de trup, unde şi crede că există mintea.

Formele ei de vindecare sunt, aşadar, obligate să substituie o iluzie cu o altă iluzie. Una şi aceeaşi credinţă în boală ia doar o altă formă, astfel că pacientul de percepe ca fiind sănătos.

El nu este vindecat. Visase doar că era bolnav, iar în acest vis a găsit formula magică care să-l facă bine. Dar nu să trezit din vis şi, ca urmare, mintea sa rămâne în exact aceeaşi stare ca mai înainte. El nu a văzut lumina care l-ar trezi, punând capăt visului. Ce importanţă poate avea în realitate conţinutul unul vis? Ori dormi, ori eşti treaz.

Aici nu există jumătăţi de măsură.

Visele fericite pe care le aduce Sfântul Duh sunt deosebite de visele lumii, în care, cel mult, poţi visa că eşti treaz. Însă visele pe care iertarea le arată minţii nu mai induc o altă formă de somn, în care visătorul să viseze un

alt vis. Visele sale fericite sunt vestitorii pogorârii adevărului asupra minţii. Te conduc de la somn la o blândă trezire, în aşa fel încât toate visele vor fi dispărut. Astfel, ele lecuiesc veşnic.

Ispăşirea vindecă temeinic şi lecuieşte toată boala. Căci mintea care înţelege că boala nu poate fi decât un vis, nu se lasă înşelată de formele pe care le poate lua visul. În absenţa vinovăţiei boala nu poate apare, ea nefiind decât o altă formă de vinovăţie. Ispăşirea nu vindecă pe bolnav, căci aceasta nu este o lecuire. Ea îndepărtează vinovăţia care face posibilă boala. Căci boala a trecut de-acum, nemaiavând la cine să se întoarcă.

Pace ţie, care ai fost lecuit întru Dumnezeu, şi nu întru vise deşarte. Căci lecuirea trebuie să vină din sfinţenie, iar sfinţenia nu poate fi găsită acolo unde este întreţinut păcatul. Dumnezeu sălăşluieşte în temple sfinte. Acolo unde a pătruns păcatul, El nu are cale liberă. Şi totuşi, nu există loc unde El să nu fie. Prin urmare, păcatul nu poate avea un lăcaş în care să se ascundă de binefacerea Sa. Nu există loc în care sfinţenia să fie absentă, iar păcatul şi boala nu au unde să locuiască.

Iată gândul care locuieşte. El nu face distincţie între o irealitate şi alta. Şi nici nu caută să vindece ceea ce nu este bolnav, fără a se gândi unde anume se află nevoia de vindecare. Acest gând nu este magic. Este un apel lansat adevărului, care nu poate întârzia să vindece, vindecând pentru totdeauna. Nu este un gând care judecă o iluzie după mărimea ei, după aparenta ei gravitate sau după orice este legat de forma pe care o ia. Pur şi simplu se concentrează pe ceea ce este, ştiind că nicio iluzie nu poate fi reală.

Să nu încercăm să lecuim astăzi ceea ce nu poate avea parte de boală. Vindecarea nu trebuie căutată în altă parte, ci acolo unde se află ea, aplicând-o la ceea ce este bolnav, spre a putea fi lecuit. Niciun remediu din cele pe care le administrează lumea nu poate efectua vreo schimbare în vreun lucru. Mintea care aduce iluziile în faţa adevărului este cu adevărat schimbată. Altă schimbare nu

există. Căci, cum altfel poate o iluzie să difere de alta decât prin atribute care nu au nici substanţă, nici realitate, niciun nucleu, nimic care este cu adevărat diferit?

Astăzi căutăm să ne schimbăm mentalitatea în ceea ce priveşte sursa bolii, deoarece căutăm un leac pentru toate iluziile, şi nu o altă strămutare între ele. Astăzi vom încerca să găsim sursa vindecării, care se află în minţile noastre, întrucât Tatăl nostru acolo a aşezato pentru noi. Nu este mai departe de noi decât noi înşine. Ne este la fel de aproape ca propriile noastre gânduri, atât de aproape încât este imposibil să o scăpăm. Nu trebuie decât să o căutăm şi o vom găsi negreşit.

Astăzi nu ne vom lăsa păcăliţi de ceea ce pare a fi bolnav. Astăzi trecem dincolo de aparenţe şi ajungem la sursa vindecării, căci nimic nu este scutit de vindecare. Vom reuşi în măsura în care ne dăm seama că niciodată nu se poate face o distincţie semnificativă între ceea ce este neadevărat şi ceea ce este la fel de neadevărat. Aici nu există gradaţii, nici vreo credinţă cum că ceea ce nu există poate fi mai adevărat în unele forme decât în altele. Toate aparenţele sunt false şi pot fi lecuite tocmai pentru că nu sunt adevărate.

Aşa că ne lăsăm deoparte amuletele, talismanele, medicamentele, psalmodierile şi gesturile magice, indiferent de forma sub care apar.

Vom sta în linişte în ascultarea Vocii vindecării, Care va lecui toate relele ca unul, restituind Fiului lui Dumnezeu starea de luciditate. Nicio altă Voce decât aceasta, nu poate lecui. Astăzi auzim o singură Voce care ne vorbeşte despre adevăr, în care toate iluziile se isprăvesc şi pacea se reîntoarce în lăcaşul etern şi liniştit al lui Dumnezeu.

Ne trezim auzindu-L pe El, lăsându-L să ne vorbească cinci minute la început de zi şi încheiem ziua ascultându-L din nou cinci minute înainte de culcare. Singura noastră pregătire constă în a lăsa deoparte gândurile care interferează, nu în mod separat, ci toate deodată. Sunt unul şi acelaşi gând. Nu avem niciun interes să facem

distincţii între ele, amânând astfel momentul în care putem să-L auzim pe Tatăl nostru vorbindu-ne. Îl auzim acum, la EL venim astăzi.

Cu mâinile golite de orice neam putea agăţa, cu inimile înălţate şi minţile ascultătoare, ne rugăm: Numai mântuirea se poate spune că este leac.

Vorbeşte-ne, Tată, ca să putem fi vindecaţi.

Şi vom simţi cum mântuirea ne va acoperi cu o gingaşă ocrotire, cu pace atât de profundă, încât nicio iluzie nu ne poate tulbura minţile, nici să ne ofere dovezi cum că ar fi reală. Asta vom învăţa astăzi. Şi ne vom spune rugăciunea pentru vindecare oră de oră, dăruindu-ne câte un minut atunci când bate ceasul, ca să auzim răspunsul la rugăciunea noastră, slujind în tăcere şi bucurie. Aceasta e ziua când pogoară în noi vindecarea. Aceasta e ziua când separarea ia sfârşit şi ne aducem aminte CINE SUNTEM CU ADEVĂRAT.

RECAPITULARE IV – Introducere Acum recapitulăm din nou, de data aceasta conştienţi de faptul că ne pregătim pentru a doua parte a învăţăturii despre cum poate fi aplicat adevărul. Astăzi vom începe să ne concentrăm asupra stării de a fi pregătiţi pentru ceea ce va urma. Iată ce ne propunem pentru această recapitulare şi pentru lecţiile ce îi urmează. Recapitulăm, aşadar, lecţiile recente şi gândurile lor reale, într-o manieră care va facilita dobândirea stării de a fi pregătit.

Avem o temă centrală care unifică fiecare pas pe care îl întreprindem în cadrul acestei recapitulări, ce poate fi enunţată simplu prin aceste cuvinte: Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu.

Asta este un fapt, şi reprezintă adevărul a Ceea ce eşti şi a Ceea ce Tatăl tău este. Acesta este gândul prin care Tatăl a dat creaţia Fiului, instaurându-l în calitatea de co-creator, împreună cu EL Însuşi.

Acesta este gândul care îi garantează Fiului mântuirea deplină. Căci în mintea Sa nu pot sălăşlui alte gânduri decât cele pe care le împărtăşeşte Tatăl său. Lipsa iertării blochează acest gând, nelăsându-l să-i pătrundă în

conştienţă. Cu toate acestea, este dea pururi adevărat.

Să ne începem pregătirea prin căpătarea unei oarecare înţelegeri a multiplelor forme îndărătul cărora poate fi ascunsă dibaci lipsa iertării, fiind nişte iluzii, ele nu sunt percepute drept ceea ce sunt: nişte mecanisme de apărare care îţi protejează gândurile neiertătoare spre a nu fi văzute şi recunoscute. Scopul lor este de aţi arăta ceva diferit şi de a întârzia corecţia prin autoamăgiri menite să-i ia locul.

Şi totuşi, mintea ta conţine şi păstrează doar ceea ce gândeşte cu Dumnezeu. Autoamăgirile tale nu pot lua locul adevărului. Tot atât de puţin, cum un copil, ce aruncă un băţ în valurile mării, nu poate schimba venirea fluxului şi refluxului, încălzirea apei de către soare, reflexele argintii ale lunii pe oglinda ei, noaptea. Ţinând seama de acestea, începem fiecare perioadă de exersare prin a ne pregăti minţile pentru înţelegerea lecţiilor pe care le citim şi pentru a sesiza înţelesul pe care ni-l oferă.

Începe fiecare zi cu un răstimp dedicat cercetării minţii tale, ca ea să afle câtă libertate şi pace îţi poate oferi fiecare idee pe care o vei recapitula în acea zi. Deschideţi larg mintea şi goleşte-o de toate gândurile înşelătoare, lăsând doar acest singur gând să o ocupe complet, eliminând restul:

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

Cinci minute dedicate acestui gând vor fi suficiente ca să aşeze ziua pe traseul marcat de Dumnezeu şi să laşi în seama minţii tale toate gândurile pe care le vei recepta în acea zi.

Ele nu vor proveni numai de la tine, căci toate vor fi împărtăşite de El. Şi astfel, fiecare dintre ele îţi va aduce mesajul Iubirii Sale, întorcându-i mesaje ale iubirii tale pentru El. Şi astfel, comuniunea cu Stăpânul Puterilor Cereşti îţi este redată, aşa cum EL Însuşi a voit să fie. Şi precum propria Sa împlinire se împreunează cu El, aşa se va împreună El cu tine, care eşti împlinit atunci când te uneşti cu El, şi El cu tine.

După ce te-ai pregătit, citeşte pur şi simplu fiecare din cele două idei care ţi-au fost încredinţate spre a fi recapitulate pe ziua în curs.

Închide apoi ochii şi rosteşte-le rar în sinea ta. Acum nu este rost de grabă, întrucât foloseşti timpul în scopul care i-a fost hărăzit. Lasă fiecare cuvânt să strălucească în înţelesul pe care i la dăruit Dumnezeu, aşa cum ţi-a fost dat prin Vocea Sa. Lasă fiecare idee pe care o recapitulezi în acea zi să-ţi aducă darul pe care El la depus în ea, ca tu să-l primeşti din partea Sa. Şi nu vom folosi în practica noastră alt format decât acesta: Oră de oră, adu-ţi aminte gândul cu care a început ziua şi petrece un moment de reculegere împreună cu el. Repetă apoi, fără grabă, cele două idei de exersat ale zilei, lăsându-ţi destul timp ca să vezi darurile menite ţie pe care acestea le conţin, şi îngăduie ca ele să fie primite acolo unde au fost hărăzite.

Nu adăugăm alte gânduri, ci le lăsăm pe acestea să fie mesajele ce sunt. Nu ne trebuie mai mult decât atât ca să ni se dăruiască fericire şi tihnă, o nesfârşită linişte, perfecta certitudine şi tot ceea ce Tatăl nostru voieşte să primim drept moştenire ce ne revine de la El. Şi încheiem fiecare zi de exersare din cadrul acestei recapitulări aşa cum am începuto, repetând mai întâi acel gând care a făcut din ziua în curs un prilej special de binecuvântare şi fericire pentru noi; şi care, prin credinţa noastră, a readus lumea din întuneric la lumină, din mâhnire la bucurie, din durere la pace, din păcat la sfinţenie.

Dumnezeu îţi aduce mulţumiri ţie, care practici în acest fel împlinirea Cuvântului Său, şi atunci când, înainte de culcare, îţi aduci din nou mintea prinos ideilor zilei, recunoştinţa Lui te cuprinde în pacea în care El voieşte să fii dea pururi şi pe care înveţi acum să o revendici drept moştenire a ta.

LECŢIA 141

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

<121> „Iertarea este cheia fericirii”.

<122> „Iertarea oferă tot ce vreau”.

LECŢIA 142

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

<123> „Mulţumesc Tatălui meu pentru darurile Sale pentru mine”.

<124> „Fie să-mi aduc aminte că sunt una cu Dumnezeu”.

LECŢIA 143

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

<125> „Astăzi primesc cu seninătate Cuvântul lui Dumnezeu”.

<126> „Tot ce dăruiesc, mie însumi mi se dăruieşte”.

LECŢIA 144

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

<127> „Nu există altă iubire decât cea a lui Dumnezeu”.

<128> „Lumea pe care o văd nu deţine niciun lucru pe care să-l vreau”.

LECŢIA 145

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

<129> „Dincolo de această lume se află o lume pe care o vreau”.

<130> „Este imposibil să vezi două lumi”.

LECŢIA 146

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

<131> „Oricine caută să ajungă la adevăr, nu poate să nu reuşească”.

<132> Dezleg lumea de tot ce am crezut despre ea”.

LECŢIA 147

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

<133> „Nu voi preţui ceea ce este lipsit de valoare”.

<134> „Fie să percep iertarea aşa cum este ea”.

LECŢIA 148

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

<135> „Dacă mă apăr, sunt atacat”.

<136> „Boala este o strategie defensivă îndreptată împotriva adevărului”.

LECŢIA 149

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

<137> „Atunci când sunt vindecat, nu sunt singurul care se vindecă”.

<138> „Cerul este alternativa pentru care trebuie să mă decid”.

LECŢIA 150

„Mintea mea conţine doar ceea ce gândesc cu Dumnezeu”.

<139> „Voi accepta Ispăşirea pentru mine însumi”.

<140> „Numai mântuirea se poate spune că este leac”.

GLOSAR-INDEX pentru UN CURS ÎN MIRACOLE

Următorul glosar este extras din Glosarul lucrării A COURSE ÎN MIRACLES de Kenneth Wapnick. Conceptele prezentate sunt de importanţă centrală pentru înţelegerea cursului. Abrevierea î.e.

(înţelegere eronată) stă pentru interpretarea egoistă, iar î.c.

(înţelegerea corectă) pentru modul de a privi al SFÂNTULUI DUH.

A avea şi a fi Starea ÎMPĂRĂŢIEI CERULUI, în care nu există nicio deosebire între ceea ce avem şi ceea ce suntem; o expresie a principiului abundenţei; tot ce avem vine de la DUMNEZEU şi nu se poate pierde niciodată, nici nu ne poate lipsi, inclusiv IDENTITATEA noastră ca fiind FIUL SĂU; o parte integrantă esenţială a lecţiilor SFÂNTULUI DUH.

A da şi a primi (a dărui şi a dobândi) î.e.: Atunci când cineva dă, are mai puţin, convingere care sprijină credinţa egoului în penurie (lipsă) şi sacrificiu şi ilustrează propriul său principiu, cel de „a da pentru a căpăta”; întrucât egoul

crede că poate să facă cadou darurile sale de vinovăţie şi teama, versiunea sa de a dărui este, de fapt, proiecţia.

Î.c.: A dărui şi a dobândi e unul şi acelaşi lucru; aceasta oglindeşte principiul abundenţei şi legea extinderii, care sunt valabile în CER: mintea nu poate pierde niciodată ceva, căci atunci când iubire dăruieşti, iubire dobândeşti; darurile Spiritului sunt daruri calitative, nu cantitative; de aceea ele sporesc atunci când sunt împărtăşite; acelaşi principiu este valabil şi la nivelul egoului: atunci când împărtăşeşti vinovăţie (proiecţie), o şi capeţi. Vezi: a da.

A face / a plăsmui şi a crea Spiritul creează, în timp ce egoul face, respectiv plăsmuieşte.

În cunoaştere: Creaţia are loc numai în lumea cunoaşterii şi creează adevărul.

În percepţie: Facerea sau plăsmuirea duce numai la iluzii, numite şi creaţii greşite.

Abundenţa Principiul CERULUI, opus credinţei în penurie a egoului; FIUL LUI DUMNEZEU nu poate duce lipsă de ceva, nici nu poate avea vreo nevoie, fiindcă darurile lui DUMNEZEU, care, la creare Iau fost dăruite întru eternitate, sunt mereu cu el.

Atacul încercarea de a justifica proiectarea vinovăţiei asupra altora, arătând păcătoşenia şi vina lor, pentru ca noi să ne putem simţi liberi de acestea; întrucât atacul reprezintă întotdeauna o proiectare în afară a responsabilităţii pentru separare, el nu este niciodată justificat; se mai foloseşte pentru a desemna păcatul separării comis împotriva lui Dumnezeu, în urma căruia ne aşteptăm la un contraatac al lui Dumnezeu.

(Notă: atacul şi separarea sunt folosite, practic, ca sinonime.) Boala Un conflict din cadrul minţii (vinovăţia), care este împins („exportat") către nivelul corpului; încercarea egoului de a se apăra împotriva adevărului (spiritului), concentrându-şi atenţia asupra trupului; un trup bolnav este efectul minţii bolnave sau separate care la generat, şi reprezintă dorinţa egoului de ai învinovăţi pe alţii, sacrificându-ne pe noi înşine şi proiectând

responsabilitatea pentru acest atac asupra celorlalţi.

Cauza şi efectul Ele se află în raport de interdependenţă, dat fiind că existenţa unuia atrage după sine existenţa celuilalt; de aici rezultă că ceva, care nu este cauză, nu poate exista, întrucât tot ce este există are efecte.

În cunoaştere: DUMNEZEU este singura CAUZĂ, şi FIUL SĂU Îi este EFECTUL.

În percepţie: Păcatul separării este cauza visului despre suferinţă şi moarte, care este, la rândul său, efectul păcatului; iertarea ridică păcatul, prin faptul că arată celorlalţi că „păcatele" lor nu au avut niciun efect asupra noastră; dacă păcatul nu are niciun efect, el nu poate fi cauză şi, prin urmare, nu poate exista.

CERUL Lumea cunoaşterii, în care sălăşluieşte Dumnezeu şi CREAŢIA SA, în unitatea VOII SALE şi a SPIRITULUI SĂU; cu toate că lumea percepţiei exclude CERUL; el poate fi reflectat (oglindit) aici în relaţia sfântă şi în lumea reală.

CHRIST A DOUA PERSOANĂ A TREIMII; UNICUL FIU AL LUI DUMNEZEU sau totalitatea FIINŢEI; SINELE, pe care DUMNEZEU La creat prin extinderea SPIRITULUI SĂU; cu toate că CHRIST este CREATOR asemenea TATĂLUI SĂU, el nu este TATĂL, fiindcă DUMNEZEU La creat pe CHRIST, dar CHRIST nu la creat pe DUMNEZEU.

(Notă: CHRIST nu se confundă în mod exclusiv cu Iisus.) Clipa sfântă Intervalul de timp în care alegem iertarea în locul vinovăţiei, miracolul în locul reproşului, SFÂNTUL DUH în locul egoului; este o expresie a acelei fărâme de bunăvoinţă din partea noastră de a trăi prezentul care se deschide către eternitate, în loc de a ne crampona de trecut, care ne ţine ferecaţi în iad; mai este folosit pentru a desemna clipa sfântă finală, apogeul tuturor clipelor sfinte pentru care am optat pe cărarea noastră.

Creaţia Extinderea fiinţei sau spiritului lui DUMNEZEU, a CAUZEI, al cărei efect este FIUL SĂU; este descrisă ca fiind PRIMA VENIRE A LUI CHRIST; este

funcţia FIULUI în CER, de a crea precum Dumnezeu la creat pe El.

(Notă: Creaţia există numai a nivelul cunoaşterii şi nu este identică cu creativitatea, aşa cum „cunoaştem" din lumea percepţiei.) Credinţa Expresia deciziei noastre de a ne pune încrederea în ceva; libertatea de a crede în ego sau în SFÂNTUL DUH, în iluzia păcatului din ceilalţi sau în adevărul sfinţeniei lor ca FII ai lui DUMNEZEU.

Cunoaşterea CERUL, dar şi lumea lui DUMNEZEU şi a Creaţiei Sale unite, înainte de separare; în cunoaştere nu există diferenţe sau forme şi, de aceea, ea exclude lumea percepţiei; a nu se confunda cu termenul curent de „cunoaştere", care conţine un subiect ce „cunoaşte" şi un obiect care este „cunoscut"; aici cunoaşterea se referă la experimentarea curată, lipsită de distincţia dintre subiect şi obiect.

Dar / Har în cunoaştere: Darurile lui DUMNEZEU sunt iubirea, viaţa şi libertatea. Ele nu pot fi niciodată luate, cu toate că în lumea aceasta pot fi negate.

În percepţie: î.e.: darurile egoului sunt teama, suferinţa şi moartea, cu toate că de cele mai multe ori n sunt recunoscute drept ceea ce sunt; darurile egoului se capătă prin sacrificiu.

Î.c.: Darurile lui Dumnezeu, SFÂNTUL DUH le transpune în iertare şi bucurie, de care avem parte împărtăşindu-le cu ceilalţi.

Vezi: a dărui şi a dobândi.

În percepţie: iubirea se exprimă prin iertare; este sentimentul dăruit nouă de DUMNEZEU, contrastând cu sentimentul propriu egoului: teama; iubirea devine manifestă întotdeauna atunci când doi se unesc.

JUDECATA DE APOI, JUDECATA CEA DIN URMĂ Coincide cu sfârşitul Ispăşirii când, ca urmare a VENIRII DIN NOU A CHRIST-ului, se va face discriminarea între adevăr şi iluzie şi se va ridica toată vinovăţia, iar prin aceasta ni se va reîntoarce conştienţa că suntem FIUL preaiubit al lui DUMNEZEU.

Liberul arbitru, libera voinţă Există numai în lume

iluzorie a percepţiei, unde se pare că FIUL LUI DUMNEZEU ar avea puterea de a se separa de DUMNEZEU; de vreme ce pe acest nivel alegem să fim separaţi, putem, tot aici, să luăm hotărârea de a ne schimba atitudinea; această libertate a alegerii între mentalitatea noastră şi cea corectă este singura libertate posibilă în această lume.

Lumea Nivelul I: efectul credinţei egoiste în separare, care îi este şi cauza; gândul separării, căruia i s-a dat formă; lumea în care este expresia credinţei în timp şi spaţiu nu a fost creată de DUMNEZEU, care transcende total timpul şi spaţiul; dacă nu se face referinţă în mod expres la lumea cunoaşterii, termenul de lume se referă numai la percepţie, lumea egoului post separationem.

Nivelul îi î.e.: Lumea separării întăreşte credinţa egoului în păcat şi vină, prin care este menţinută aparenta existenţă a lumii acesteia.

Î.c.: Lume devine locul în care ne învăţăm lecţiile iertării, un mijloc didactic pe care SFÂNTUL DUH îl foloseşte ca să ne ajute să transcendem lumea; prin urmare, rostul lumii este să ne înveţe că lumea nu există.

Vezi: Lumea reală.

Lumea reală Starea minţii, în care lumea percepţiei este eliberată, prin iertare, de proiecţiile vinovăţiei cu care am împovărato; s-a schimbat, aşadar, atitudinea şi nu lumea, căci vedem prin viziunea lui CHRIST, care binecuvântează în loc să judece; visul fericit al SFÂNTULUI DUH, care reprezintă sfârşitul Ispăşirii şi care anulează gândurile noastre de separare, ceea ce îngăduie lui Dumnezeu să facă pasul final.

Magia încercarea de a rezolva o problemă acolo unde ea nu se află; strategia egoului de a eluda problema reală separarea de DUMNEZEU şi de a o menţine cât mai departe de RĂSPUNSUL LUI DUMNEZEU; vinovăţia este proiectată afară din mintea noastră, asupra altora (atac) sau asupra propriului trup (boală), şi se încearcă rezolvarea ei acolo, în loc să îngăduim ca SFÂNTUL DUH să o ridice din mintea noastră.

Mântuirea ISPĂŞIREA sau abolirea separării; prin schimbarea atitudinii noastre, care atrage după sine iertarea şi miracolul, suntem „mântuiţi”.

de credinţa noastră în realitatea păcatului şi a vinovăţiei.

Mecanismele de apărare şi respingere, strategiile defensive î.e.: mijloacele pe care le folosim pentru a ne „apăra” de propria noastră vinovăţie şi teamă, precum şi de atacurile celorlalţi; cele mai importante mecanisme de apărare sunt negarea şi proiecţia; particularitatea lor este faptul că provoacă tocmai acel lucru de care ar voi să te scape („De ce ţie frică nu scapi” n.trad.), întrucât întăresc credinţa în propria noastră vulnerabilitate, ceea ce, pe de altă parte, ne amplifică teama şi credinţa că avem nevoie de apărare.

Î.c.: mecanismele de apărare şi de respingere sunt interpretate ca fiind mijloace pentru a ne elibera de teamă; negarea, de exemplu, neagă negaţia adevărului, iar proiectarea vinovăţiei (culpabilităţii) noastre devine mijlocul pentru iertarea vinei.

Mentalitate corectă Acea parte a minţii noastre scindate care ascultă de SFÂNTUL DUH Vocea iertării şi a raţiunii şi care alege să urmeze călăuzirea Acestuia şi nu a egoului, pentru a se reîntoarce astfel la MENTALITATEA LUI UNU.

Mentalitatea eronată Acea parte a minţii noastre scindate care ascultă de vocea păcatului, a vinovăţiei, a temerii şi atacului şi alege să dea ascultare dictatului ei, fapt în urma căruia devenim şi mai prinşi în lumea separării; este aproape întotdeauna identic cu egoul.

Mentalitatea LUI UNU Este MINTEA lui DUMNEZEU sau MINTEA lui CHRIST; extinderea lui DUMNEZEU, care este MINTEA unificată a FIINŢEI şi care transcende atât mentalitatea corectă cât şi mentalitatea eronată; MENTALITATEA LUI UNU nu există decât la nivelul cunoaşterii.

Mintea în cunoaştere: Expresia Spiritului care lucrează; mintea şi spiritul sunt cam acelaşi lucru; spiritul

îi conferă minţii energia sa creatoare.

În percepţie: mijlocul prin care alegem; suntem liberi să credem că mintea noastră poate fi separată sau despărţită de MINTEA lui DUMNEZEU (mentalitate eronată) sau ce poate să-l fie restituită (mentalitate corectă); termenul de minte nu se referă la creier, care este un organ fizic şi, ca atare, un aspect ale egoului nostru sau al sinelui nostru trupesc.

Miracolul Schimbarea atitudinii, care ne preschimbă percepţia lumii egoului lumea păcatului, vinei şi temerii în percepţia SFÂNTULUI DUH, o percepţie a iertării; este expresia restabilirii unităţii cu aproapele nostru, prin care se corectează şi se anulează eroarea separării; miracolele transcend legile acestei lumi şi reflectă legile lui DUMNEZEU; ele se înfăptuiesc de către SFÂNTUL DUH, sau Iisus, prin noi şi sunt mijlocul atât a vindecării noastre, cât şi a altora; a nu se confunda cu accepţiunea tradiţională a miracolului ca fiind modificarea unor fenomene exterioare.

Moartea î.e.: mărturia ultimă pentru aparenta realitate a trupului şi pentru separarea de CREATORUL nostru, care este viaţa; dacă trupul moare, înseamnă că a trăit, deci şi făcătorul său egoul trebuie că este real şi trăieşte: moartea este înţeleasă ca pedeapsa finală pentru păcatul separării, comis de noi.

Î.c.: părăsirea în linişte a trupului, după ce acesta şi-a îndeplinit rostul de dispozitiv didactic.

Negarea î.e.: eludarea vinovăţiei prin expulzarea din conştienţă a deciziei care a generato, sustrăgând-o astfel corecţiei sau ISPĂŞIRII; întrucâtva similară reprimării; negarea este credinţa egoului că el este tatăl nostru, şi nu DUMNEZEU.

Î.c.: negarea este folosită pentru a nega eroarea şi a afirma adevărul.

Păcatul Convingerea despre realitatea separării noastre de DUMNEZEU, separarea fiind privită de ego drept iremediabilă, ea reprezentând atacul nostru asupra lui DUMNEZEU, CARE nu ne-ar ierta asta niciodată:

această credinţă în păcat atrage după sine vinovăţia, care se cere pedepsită; păcatul este identic cu separarea şi este conceptul central în sistemul de gândire al egoului, din care decurg în mod logic toate celelalte (concepte); pentru SFÂNTUL DUH, păcatele sunt nişte erori care pot (şi trebuie) să fie corectate şi vindecate.

Percepţia Nivelul I: Lumea formei şi a percepţiei de după separare; această lume şi lumea cunoaşterii se exclud reciproc; lumea aceasta se naşte din credinţa noastră în separare şi nu posedă realitate în afara acestui gând.

Nivelul II Percepţia provine din proiecţie; ceea ce vedem lăuntric determină ceea ce vedem în afară; hotărâtoare pentru percepţia noastră este, aşadar, interpretarea dată de noi „realităţii” şi nu ceea ce, în mod obiectiv, apare ca fiind real.

Î.e.: Perceperea păcatului şi a vinovăţiei ne este de folos pentru a aboli (anula) credinţa în realitatea separării. Vezi: Percepţia adevărată.

Percepţia adevărată A percepe prin ochii CHRIST-ului; viziunea, care corectează percepţiile greşite ale egoului; a nu se confunda cu vederea fizică; este acea atitudine care ridică (anulează) proiecţiile de culpabilitate (vinovăţie) şi care ne permite să contemplăm lumea reală în locul unei lumi a păcatului, a vinovăţiei, a suferinţei şi a morţii.

Principiul penuriei (lipsei) Un aspect al vinovăţiei; credinţa că suntem goi şi incompleţi şi că ne lipsesc cele de care avem nevoie; asta ne face să căutăm idoli sau relaţii speciale, pentru a umple golul pe care îl simţim în noi înşine; adesea merge mână în mână cu senzaţia de deprimare, atunci când credem că alţii ne răpesc pacea de care, în realitate, neam lipsit noi înşine; în opoziţie cu principiul abundenţei, al lui DUMNEZEU.

Proiecţia Legea fundamentală a minţii: proiecţia produce percepţia ceea ce vedem lăuntric determină ceea ce vedem în exterior.

Î.e.: ea întăreşte vinovăţia, punând-o pe seama altuia,

atacând-o acolo şi negând-o în noi înşine; o încercare de a ne îndepărta responsabilitatea pentru separare şi de a o pune pe seama altora.

Î.c.: principiul extinderii, care ridică vinovăţia, extinzând (proiectând) iertarea SFÂNTULUI DUH.

Răstignirea Un simbol pentru atacul egoului asupra lui DUMNEZEU şi, ca atare, asupra FIULUI SĂU, simbol ce stă mărturie „realităţii” suferinţei, a sacrificiului şi a morţii, pe care lumea pare să o manifeste; se referă şi la răstignirea lui Iisus, o pildă extremă care a demonstrat că adevărata noastră IDENTITATE a Iubirii nu poate fi niciodată distrusă, căci moartea nu are nicio putere asupra vieţii.

Relaţia sfântă Împreunarea a doi oameni, care odinioară sau văzut ca fiind separaţi unul de celălalt, întru viziunea CHRIST-ului; mijlocul, folosit de SFÂNTUL DUH pentru abolirea vinovăţiei unei relaţii nesfinte (sau speciale), prin stabilirea unui nou ţel, al iertării (sau al adevărului).

Relaţiile speciale Relaţiile asupra cărora proiectăm vinovăţia şi pe care le folosim drept substitut pentru iubire şi pentru relaţia noastră cu DUMNEZEU; dat fiind că toate relaţiile speciale menţin vinovăţia, ele întăresc credinţa în principiul penuriei (lipsei) şi produc tocmai ceea ce vor să preîntâmpine; toate relaţiile din lumea aceasta încep ca nişte relaţii speciale, datorită faptului că toate încep cu perceperea separării, care trebuie apoi corectată de SFÂNTUL DUH, prin iertare, datorită căreia relaţia devine sfântă; există două forme de relaţii speciale: ura specială justifică proiectarea vinovăţiei prin atac; iubirea specială ascunde atacul în spatele iluziei iubirii; în această formă de relaţie credem că nevoile noastre speciale sunt satisfăcute de oameni speciali cu însuşiri speciale, datorită cărora îi iubim; în acest sens iubirea specială este întrucâtva identică cu dependenţa.

Revelaţia Comunicarea directă dintre DUMNEZEU şi FIUL SĂU, ca reflectă forma originară a comunicării stabilită la crearea noastră; ea porneşte de la DUMNEZEU

către FIUL SĂU, dar nu şi viceversa; în această lume este posibilă o reîntoarcere scurtă la această stare.

Rugăciunea Aparţine lumii percepţiei, de vreme ce rugăciunea îl roagă pe DUMNEZEU să ne dea un lucru de care ni se pare că avem nevoie; singura noastră rugăciune adevărată este rugăciunea pentru iertare, deoarece aceasta ne face conştienţi de faptul că avem deja tot ceea ce ne trebuie; modul în care se foloseşte aici termenul de rugăciune nu include trăirea unirii cu DUMNEZEU, aşa cum aceasta apare în diferite faze ale liniştii sau ale meditaţiei.

Sacrificiu o convingere centrală în sistemul de credinţă al egoului: cineva trebuie să piardă pentru ca altul să câştige; principiul renunţării pentru a primi (a da pentru a căpăta): de pildă, pentru a câştiga iubirea lui DUMNEZEU, trebuie să plătim un preţ, de obicei sub forma suferinţei, pentru a ne ispăşi păcatul (vina); este răsturnarea principiului mântuirii, sau ai dreptăţii: nimeni nu pierde şi toţi câştigă.

Separarea Credinţa în păcat, credinţă ce susţine o identitate separată de Creatorul nostru; separarea pare să fi avut loc odinioară, iar lumea care a răsărit din acest gând este simbolizată de ego; este o lume a percepţiei şi a formei, a durerii, suferinţei şi morţii; separarea este reală în timp, dar în eternitate ea este necunoscută.

SFÂNTUL DUH Persoana a treia a TREIMII, CARE este RĂSPUNSUL lui DUMNEZEU DAT separării şi puntea de legătură dintre DUMNEZEU şi FIII SĂI separaţi; El vede iluziile noastre (percepţie) şi ne conduce prin ele către adevăr (cunoaştere); este VOCEA pentru DUMNEZEU, CARE vorbeşte pentru El şi pentru SINELE nostru real şi ne aduce aminte de IDENTITATEA de care am uitat: este denumit şi Mângâietorul, CĂLĂUZA, MIJLOCITORUL şi ÎNVĂŢĂTORUL.

SINELE Adevărata noastră IDENTITATE ca FIU al lui DUMNEZEU; sinonim cu CHRIST-ul, PERSOANA A DOUA A TREIMII; opusul sinelui egoist, pe care l-am plăsmuit drept substitut (înlocuitor) pentru SINELE creat de

DUMNEZEU; în puţine cazuri se referă la SINELE lui DUMNEZEU.

Spiritul Esenţa realităţii noastre care, fiind din DUMNEZEU, este neschimbătoare şi eternă; este opusă trupului întruparea egoului care se schimbă şi moare; energia spiritului este activată de minte, căreia îi corespunde întrucâtva.

Teama Sentimentul egoului, care este opusul iubirii, sentiment dăruit nouă de DUMNEZEU; teama îşi are originea în presupunerea că vom fi pedepsiţi după cum o cere sentimentul nostru de vinovăţie pentru păcatele noastre; îngrozitoarea teamă de ceea ce credem că merităm, care rezultă din aceasta, ne face să ne apărăm pe noi înşine, atacându-i pe alţii, ceea ce nu duce decât la amplificarea senzaţiei de vulnerabilitate şi teamă, producând un cerc diabolic (vicios) al temerii şi apărării.

Timpul Nivelul I: Un element de bază al lumii iluzorii a separării care provine de la ego, în opoziţie cu eternitatea, care există numai în CER; de vreme ce timpul pare a fi liniar, el este cu adevărat prezent, în totalitatea sa, într-o minusculă clipă, care deja a fost corectată şi suspendată de SFÂNTUL DUH.

Nivelul îi î.e.: mijlocul pentru menţinerea egoului, prin faptul că păcatele trecutului sunt menţinute cu ajutorul sentimentelor de culpabilitate şi sunt proiectate în viitor, prin intermediul fricii de pedeapsă, în timp ce prezentul singurul timp care există este trecut cu vederea.

Î.c.: mijlocul pentru abolirea egoului, prin faptul că iertăm trecutul cu ajutorul clipei sfinte, clipa miracolelor; atunci când iertarea este deplină, lumea timpului şi-a îndeplinit rostul şi dispare în eternitate.

Treimea Este constituită din DUMNEZEU TATĂL şi CREATORUL, din FIUL SĂU CHRIST-ul SINELE nostru adevărat şi din SFÂNTUL DUH VOCEA pentru DUMNEZEU; în PERSOANA A DOUA sunt incluse creaţiile noastre; unitatea nivelelor ACESTORA nu este comprehensibilă în această lume.

Trupul Nivelul I: Întruparea egoului; gândul

separării, pe care mintea îl proiectează într-o formă; martorul aparent în favoarea realităţii separării; cuprinde atât corpul nostru fizic cât şi personalitatea noastră.

Nivelul II Trupul în sine este neutru, nici bun, nici rău: rostul îi este conferit de către minte.

Î.e.: trupul este simbolul vinovăţiei şi atacului.

Î.c.: trupul este instrumentul mântuirii, este mijlocul pentru a demonstra şi a învăţa iertarea, prin care se modifică vinovăţia egoului.

UN CURS ÎN MIRACOLE Cursul vorbeşte adesea la persoana întâia; ţelul său nu este Iubirea sau DUMNEZEU, ci îndepărtarea obstacolelor vinovăţiei şi temerii prin iertare; aceste obstacole ne împiedică să-L acceptăm pe DUMNEZEU; cursul este deci preocupat mai degrabă de demascarea şi abolirea egoului, decât de explicitarea noţiunilor de CHRIST şi Spirit Divin.

VENIREA LUI CHRIST Restabilirea conştientizării realităţii noastre ca UNICUL FIU AL LUI DUMNEZEU, realitate de care eram conştienţi la crearea noastră VENIREA LUI CHRIST; ea precede JUDECATA DE APOI, după care această lume a iluziilor ia sfârşit.

Vindecarea Corecţia adusă credinţei întreţinută de către minte în boală, ce face ca separarea şi trupul să apară ca fiind reale; vindecarea se întemeiază pe credinţa că IDENTITATEA noastră adevărată este spiritul şi nu trupul; din această cauză boala, oricare ar fi natura ei, trebuie că este iluzorie, dat fiind că numai un trup sau un ego pot suferi; vindecarea reflectă, aşadar, principiul ce spune că în miracole nu există vreo rodine a rangului dificultăţilor; ea este efectul unirii cu aproapele tău întru iertare şi a preschimbării perceperii unor trupuri separate într-o percepţie în care ţelul comun al vindecării stă pe primul plan.

Vinovăţia Sentimentul pe care îl avem în legătură cu păcatul; totalitatea tuturor sentimentelor şi convingerilor negative pe care le avem, în majoritatea lor în mod inconştient, faţă de noi înşine; vinovăţia se bazează pe un sentiment al unei nevredniciri inerente nouă, care, după

toate aparenţele, nu poate fi remediată nici de atotputernicia lui DUMNEZEU; credem că El cere pedepsirea noastră pentru păcatul separării, comis de către noi; vinovăţia se proiectează întotdeauna sub forma atacului fie asupra altora, sub forma mâniei, fie asupra propriului trup, sub forma bolii. Vezi: Principiul penuriei (lipsei) Visul Starea de după separare, în care FIUL lui DUMNEZEU visează o lume a păcatului, vinei şi fricii, crezând că aceasta este realitatea, iar CERUL un vis; FIUL, în calitate de visător, este cauza lumii, lumea fiind efectul, cu toate că acest raport dintre cauză şi efect apare în această lume ca fiind răsturnat, căci părem să fim efectul sau victima lumii; folosit uneori pentru a desemna visele din somn, deşi nu există vreo deosebire reală între ele şi visele cu ochii deschişi (ale stării de trezie), dat fiind că ambele fac parte din lumea iluzorie a percepţiei.

Visul fericit Corecţia aplicată de SFÂNTUL DUH visului egoist al durerii şi suferinţei; cu toate că şi visul fericit este o iluzie, el transcende toate iluziile; este visul iertării, în care contemplăm lumea reală şi găsim mântuirea.

Viziunea Percepţia CHRIST-ului sau a SFÂNTULUI DUH, ce priveşte dincolo de trup către spirit, care este IDENTITATEA noastră adevărată; viziunea iertării şi a nepăcătoşeniei (neprihănirii), prin care se vede lumea reală; viziunea este pur lăuntrică şi oglindeşte decizia de a accepta realitatea în loc de a o judeca; viziunea nu poate fi confundată, aşadar, cu vederea fizică.